

**ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ**

Π.Μ.Σ. ΔΙΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ: Δίκαιο και Πρακτική Διεθνούς Εμπορίου και Επενδύσεων

Καρακωνσταντής Δημήτριος

Αρ. Μητρώου: 1299M027

**«Η καταχώριση των Domain Names στο Internet. Η επίδραση της Αμερικανικής
Νομοθεσίας και Πρακτικής»**

Επιβλέπων Καθηγητής : Καθηγητής Κωνσταντίνος Στεφάνου

Αθήνα Οκτώβριος 2001

Ευχαριστίες

Αφιερωμένη στους φίλους μου που με στήριξαν πραγματικά, κατά τη διάρκεια της συγγραφής αυτής της εργασίας.

Ειδικές ευχαριστίες στον επιβλέποντα καθηγητή μου κ. Κωνσταντίνο Στεφάνου για τη συνεχή του υποστήριξη και την άψογη συνεργασία.

Ειδικές ευχαριστίες επίσης, στους δικηγόρους κ. Δημήτριο Παππά και κ. Βασίλειο Πεταλά για την απλόχερη, σημαντικότερη και καθ' όλα ανιδιοτελή προσφορά βοήθειας και για την εν γένει συνεργασία τους. Χωρίς την βοήθειά τους το αποτέλεσμα αυτού του εγχειρήματος θα ήταν πολύ κατώτερο.

I would also like to especially thank my dear and beloved cousin (Attorney at Law (NYC)) Mr. Nicholas E. Pantelopoulos. Without his invaluable help, during my stay in the United States last April (2001), the result of this dissertation would have been significantly less satisfying for me and for my professors.

And last, but certainly not least, I would like to dedicate this dissertation to my beloved nieces Alexandra, Evelyn, Jaime and Natalie. During their stay here in Greece last summer, they gave me so much joy, so much love and made me a lot calmer. They gave me a chance to catch my breath and continue my effort more persistently and with more strength. Thank you girls...

Συντομογραφίες

I.T.E.	=	ΙΔΡΥΜΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΣ
E.E.T.T.	=	ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ
A.K.	=	ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ
O.H.E.	=	ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ
E.B.E.A.	=	ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
A.Φ.Μ.	=	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ
E.Λ.Ο.Τ.	=	ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΗΣ
W.I.P.O.	=	WORLD INTELLECTUAL PROPERTY ORGANIZATION
D.N.S.	=	DOMAIN NAME SYSTEM
A.C.P.A.	=	ANTI CYBERSQUATTING CONSUMER PROTECTION ACT
U.D.R.P.	=	UNIFORM DISPUTE RESOLUTION POLICY
I.C.A.N.N.	=	INTERNET CORPORATION FOR ASSIGNED NAMES AND NUMBERS
I.A.N.A.	=	INTERNET ASSIGNED NAMES AUTHORITY
N.S.F.	=	NATIONAL SCIENCE FOUNDATION
N.S.I.	=	NETWORK SOLUTIONS INC.
I.P.	=	INTERNET PROTOCOL
W.W.W.	=	WORLD WIDE WEB
H.T.T.P.	=	HYPER TEXT TRANSFER PROTOCOL
gTLD	=	GENERIC TOP LEVEL DOMAIN NAME
ccTLD	=	COUNTRY CODE TOP LEVEL DOMAIN NAME
I.A.H.C.	=	INTERNATIONAL AD HOC COMMITTEE
M.o.U.	=	MEMORANDUM OF UNDERSTANDING

F.O.R.T.H.	=	FOUNDATION OF RESEARCH AND TECHNOLOGY HERACLION
I.C.S.	=	INSTITUTE OF COMPUTER SCIENCE
U.S.P.T.O.	=	UNITED STATES PATENT AND TRADEMARK OFFICE
RIPE NCC	=	RESEAUX IP EUROPEENS NETWORK COORDINATION CENTER
ARIN	=	AMERICAN REGISTRY FOR INTERNET USERS
APNIC	=	ASIA PACIFIC NETWORK INFORMATION CENTER
GAC	=	GOVERNMENTAL ADVISORY COMMITTEE
RFC-1	=	REQUEST FOR COMMENTS 1
RFC-2	=	REQUEST FOR COMMENTS 2

Πίνακας Περιεχομένων

Συντομογραφίες		Σελ. 2
<u>Περιεχόμενα</u>		Σελ. 4
<u>Εισαγωγή</u>		Σελ. 10
<u>Κεφάλαιο 1^ο</u>	<u>Το Domain Name System (DNS) και η Διαχείρισή του</u>	Σελ. 13
1.1.	<u>Γενικά Ιστορικά στοιχεία για το Internet και τη δημιουργία του DNS</u>	Σελ. 13
1.2.	<u>Έννοια, Λειτουργία και είδη Domain Names</u>	Σελ. 15
1.2.1.	Γενικά Στοιχεία	Σελ. 15
1.2.2.	Έννοια και Λειτουργία των Domain Names	Σελ. 16
1.2.3.	Είδη Domain Names	Σελ. 18
1.2.4.	Οργανισμοί Διαχείρισης των Domain Names	Σελ. 20
1.2.4.1.	Διεθνές Επίπεδο (ICANN)	Σελ. 20
1.2.4.1.1.	Η πορεία προς τον ICANN	Σελ. 20
1.2.4.1.2.	Σκοπός, Δομή και Λειτουργία του ICANN	Σελ. 23
1.2.4.2.	Εθνικό Επίπεδο (Ελλάδα)	Σελ. 26
1.2.4.2.1.	Μορφή και Αρμοδιότητες της EETT	Σελ. 26
1.2.4.2.2.	Αρμοδιότητες Διαχειριστή (ΙΤΕ)	Σελ. 27
1.2.4.2.3.	Κανόνες Καταχώρισης Domain Names	Σελ. 27
1.2.4.2.4.	Καταχώριση Domain Names με γεωγραφικούς Προσδιορισμούς	Σελ. 29

1.2.4.2.5.	Διαδικασία καταχώρισης Domain Names	Σελ. 30
1.2.4.2.6.	Ακύρωση Καταχώρισης Domain Name	Σελ. 31
1.2.4.2.7.	Επίλυση Διαφορών	Σελ. 31

<u>Κεφάλαιο 2^ο</u>	<u>Η Νομική πλευρά των Domain Names</u>	Σελ. 33
2.1.	<u>Εισαγωγικά Στοιχεία</u>	Σελ. 33
2.2.	<u>Νομική Φύση των Domain Names</u>	Σελ. 35
2.2.1.	Ελληνικό Ρυθμιστικό Πλαίσιο	Σελ. 39
2.2.1.1.	Προστασία του ονόματος έναντι του Domain Name	Σελ. 39
2.2.1.2.	Προστασία των άλλων Διακριτικών Γνωρισμάτων (Διακριτικός Τίτλος, Σήμα κλπ) έναντι των Domain Names	Σελ. 41
2.3.	<u>Περιπτωσιολογία</u>	Σελ. 43
2.4.	<u>Ελληνική Νομολογία</u>	Σελ. 51
2.4.1.	Υπόθεση Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου (Amazon.com v. Amazon.gr)	Σελ. 51
2.4.2.	Υπόθεση Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Οργανωτική Επιτροπή-Αθήνα 2004 v. S.C.N., Ανώνυμη Εταιρεία διανομής Πληροφοριών	Σελ. 54
2.4.3.	Υπόθεση Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (BMG GREECE A.E. κατά Cyberdream Web Designing S.A. και κατά ΙΤΕ)	Σελ. 56
2.5.	<u>Διεθνής Δικαιοδοσία. Που βρίσκεται το Δικαστήριο του εικονικού κόσμου του Internet;</u>	Σελ. 58

Κεφάλαιο 3^ο

<u>Μέρος Α'</u>	Το έργο του World Intellectual Property Organization (WIPO) στον τομέα των Domain Names	Σελ. 60
3.1.	<u>Εισαγωγικά Στοιχεία</u>	Σελ. 60
3.2.	<u>Περιεχόμενο του “Final Report of the WIPO Internet Domain Name Process”</u>	Σελ. 62
3.2.1.	Εισαγωγή	Σελ. 62
3.2.2.	Αφετηρία και Σκοπός της Έκθεσης του WIPO	Σελ. 62
3.2.3.	Τα ζητήματα που τελικώς έτυχαν επεξεργασίας κατά την διαδικασία του WIPO	Σελ. 64
3.3.	<u>Ενιαία Διαδικασία Επίλυσης Διαφορών (Uniform Dispute Resolution Policy)</u>	Σελ. 68
3.3.1.	Εισαγωγικά Στοιχεία	Σελ. 68
3.3.2.	Περιεχόμενο της «Ενιαίας Διαδικασίας Επίλυσης Διαφορών»	Σελ. 68
3.3.3.	Διαδικαστικά Στοιχεία της «Ενιαίας Διαδικασίας Επίλυσης Διαφορών»	Σελ. 70
<u>Μέρος Β'</u>	<u>Η Αμερικανική Νομοθεσία για τα Domain Names</u>	Σελ. 72
3.4.	<u>“The Anti-Cybersquatting Consumer Protection Act”</u>	Σελ. 72
3.5.	<u>“The Federal Trademark Dilution Act”</u>	Σελ. 74
3.6.	<u>Αμερικανική Νομολογία</u>	Σελ. 76
3.6.1.	Υπόθεση “Network Solutions, Inc. v. Umbro International, Inc.”	Σελ. 76
3.6.1.1.	Πραγματικά Περιστατικά	Σελ. 76

3.6.1.2.	Σκέψεις του Δικαστηρίου	Σελ. 77
3.6.1.3.	Απόφαση και Συμπεράσματα	Σελ. 77
3.6.2.	Υπόθεση “Hasbro, Inc. v. Clue Computing, Inc.”	Σελ. 79
3.6.2.1.	Πραγματικά Περιστατικά	Σελ. 79
3.6.2.2.	Σκέψεις και Απόφαση του Δικαστηρίου	Σελ. 80
3.7.	<u>Κοινοτικές Ρυθμίσεις</u>	Σελ. 81
3.7.1.	Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, της 29.07.1998, COM(1998) 476 Τελικό.	Σελ. 81
3.7.2.	Έγγραφο Εργασίας της Επιτροπής για τη δημιουργία τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet), της 2.2.2000, COM (2000) 153 Τελικό.	Σελ. 82
3.7.3.	Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η Οργάνωση και Διαχείριση του Διαδικτύου. Ζητήματα Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής 1998 – 2000. COM (2000) 202 Τελικό.	Σελ. 85
3.7.4.	Πρόταση Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την υλοποίηση του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet), της 12.12.2000, COM (2000) 827 Τελικό.	Σελ. 87

<u>Συμπεράσματα</u>	Σελ. 89
<u>Βιβλιογραφία</u>	Σελ. 94
<u>Παράρτημα</u>	Σελ. 101
I)	Πίνακες - Σχεδιαγράμματα
II)	Anti Cybersquatting Consumer Protection Act
III)	Department of Commerce “White Paper”
IV)	Πρόταση Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την υλοποίηση του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet) COM (827) 2000 Τελικό.
V)	Η με αριθμό 600703/01 απόφαση του New York Supreme Court “ <i>Michael Zurakov v. Register.com</i> ”

Εισαγωγή

«Η ενασχόληση με την υπολογιστική δεν έχει να κάνει πλέον μόνο με τους υπολογιστές, αλλά με την ίδια τη ζωή. Ο γενικός τεράστιος υπολογιστής έχει σχεδόν ολοκληρωτικά αντικατασταθεί από προσωπικούς υπολογιστές. Έχουμε γίνει μάρτυρες της μεταμόρφωσης των υπολογιστών από τεράστιες ντουλάπες, φυλασσόμενες σε ειδικά κλιματιζόμενα δωμάτια, σε όλο και μικρότερους μέχρι του σημείου να χωρούν στην τσέπη μας, αλλά αυτό δεν είναι το τέλος ... Η βιομηχανία της πληροφορίας θα μετατραπεί σε μία μικρή συννοικιακή επιχείρηση, η οποία θα έχει πλέον ως αγορά τις παγκόσμιες λεωφόρους της πληροφορίας. Οι πελάτες θα είναι άτομα και οι υπολογιστές οι μεσάζοντες. Είναι άραγε η ψηφιακή αγορά πραγματική; Ναι, αλλά μόνο αν η σύνδεση μεταξύ ανθρώπων και υπολογιστών εξελιχθεί σε τέτοιο σημείο που το να μιλάς στον υπολογιστή σου θα είναι το ίδιο εύκολο όπως το να μιλάς σε κάποιον άλλο άνθρωπο».¹

Η ανάπτυξη του Internet² στις ημέρες μας δεν θα μπορούσε απλά να χαρακτηριστεί ως τεράστια, μιας και η λέξη «τεράστια», αδυνατεί ακόμη και αυτή να αποδώσει την επέκταση και διείσδυση του Internet στη καθημερινή μας ζωή. Τα νούμερα είναι αποκαλυπτικά. Η διόγκωση του Internet και η αύξηση των χρηστών του είναι τρομακτική κατά τη δεκαετία του 1990. Έτσι λοιπόν, ενώ το 1990 ο αριθμός των χρηστών του Internet παγκοσμίως ανερχόταν στο ένα εκατομμύριο, μέσα σε διάστημα επτά χρόνων (1990-1997) έφτασε τα εβδομήντα εκατομμύρια. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν τα πρωτεία στον αριθμό χρηστών, αλλά και

---

¹ Nicholas Negroponte, 1995, *“Being Digital”*, Coronet Ed., σελ. 6. Η μετάφραση στα ελληνικά έγινε από τον υπογράφο της Διπλωματικής αυτής εργασίας. Ο Nicholas Negroponte σήμερα είναι Διευθυντής του Media Lab του MIT, το πλέον καινοτόμο ερευνητικό εργαστήριο στον κόσμο στην έρευνα και ανάπτυξη νέων τεχνολογιών. Ένα από τα τελευταία projects τα οποία έχει αναπτύξει αυτό το ερευνητικό ινστιτούτο, ενδεικτικά είναι και οι μικρο – υπολογιστές που ενσωματώνονται σε ρούχα και παπούτσια, παρέχοντας πολύτιμες πληροφορίες σε αθλητές αλλά και άλλους πιθανούς χρήστες.

² Παρόλο που δεν υπάρχει κανένας επίσημος ορισμός του Internet ή Διαδικτύου, στα ελληνικά, έχει επικρατήσει η άποψη πως το διαδίκτυο δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα «δίκτυο δικτύων». Σύμφωνα με το λεξικό: I. Χρυσοβιτισιώτη – I. Σταυρακόπουλου, 2001, «Λεξικό Αγγλοελληνικό & Ελληνοαγγλικό Εμπορικών – Τραπεζικών και Χρηματοοικονομικών Όρων», Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση, σελ. 532 - 533, ο ορισμός που δίνεται για τη λέξη «Διαδίκτυο» είναι ο εξής: «Παγκόσμιο ηλεκτρονικό δίκτυο που διασυνδέει (προς το παρόν) μεγάλα δίκτυα με 4,8 εκ. υπολογιστές και 200 εκ. χρήστες. ... Έχει ως κύρια χαρακτηριστικά τη διαφάνεια και την ελεύθερη επικοινωνία. ... Προβλέπεται ότι θα εξελιχθεί σε σημαντικό παράγοντα διεθνών πωλήσεων.» Για περισσότερες πληροφορίες βλ. επίσης το web site, <http://law.ed.ac.uk/it-terri.htm>, 27.12.1999, βλ. επίσης Marcus J. Millet, 1999, *“Same Game in a New Domain – Some Trademark Issues on the Internet”*, New Jersey Lawyer, Volume No. 198/August 1999, σελ. 32.

η Ευρώπη ακολουθεί με ιλιγγιώδεις ρυθμούς αύξησης, της τάξεως του 600%, κατά την τριετία 1993 – 1996.³

Όπως είναι κατανοητό, σε αντιστοιχία με την ανάπτυξη του Διαδικτύου, έτσι και το εμπόριο μέσω αυτού, διογκώθηκε και γιγαντώθηκε εξίσου τα τελευταία δέκα χρόνια. Επεκτάθηκε μάλιστα σε τομείς, παραδοσιακά κλειστούς, λόγω κινδύνων, στην νέα τεχνολογία, όπως η ηλεκτρονική τραπεζική ή “e-banking”.⁴ Η διεύθυνση αυτή του Διαδικτύου μέσα στις εμπορικές συναλλαγές δεν μπορούσε παρά να συνοδευτεί από προβλήματα δικαϊκής φύσης, που προκύπτουν μέσα από νέο εμφανιζόμενα φαινόμενα των οποίων η λύση απαιτεί περίσκεψη αλλά και σκληρή μελέτη.

Ένα από αυτά λοιπόν, τα νέο εμφανιζόμενα προβλήματα που απασχολούν τις επιχειρήσεις είναι και αυτό των «Domain Names».⁵ Τα τελευταία τέσσερα ως πέντε χρόνια έχει ξεσπάσει πραγματικός πόλεμος παγκοσμίως, ανάμεσα σε επιχειρήσεις κολοσσούς, αλλά και όχι μόνο, σχετικά με την παρουσία τους στο Διαδίκτυο και ειδικότερα με την διεύθυνση που θα έχουν στις ιστοσελίδες⁶ τους σε αυτό.⁷

Στην παρούσα μελέτη θα γίνει μία προσπάθεια οριοθέτησης του φλέγοντος αυτού θέματος της διαχείρισης και εκμετάλλευσης των ονομάτων πεδίου ή Domain Names. Στο πρώτο κεφάλαιο θα ασχοληθούμε εκτενώς με τον όρο του Domain Name και την έννοια που του αποδίδεται, αφού πρώτα δούμε μερικά ιστορικά στοιχεία για το Διαδίκτυο και για τη δημιουργία του DNS (Domain Name System). Στην συνέχεια θα περάσουμε σε μία παρουσίαση των Οργανισμών Διαχείρισης των Ονομάτων Πεδίου, πρώτα σε Διεθνές επίπεδο και ύστερα σε Εθνικό – Ελληνικό επίπεδο. Αναφορικά με το διεθνές επίπεδο, η μελέτη μας θα επικεντρωθεί στον ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers). Αναφορικά δε με την Ελληνική πραγματικότητα, θα γίνει εκτενής αναφορά στην απόφαση της ΕΕΤΤ

³ Απόστολος Άνθιμος, 1999, «Εισαγωγή στην προβληματική του Domain Name», Δίκαιο Εταιρειών και Επιχειρήσεων, τεύχος 8-9/1999, σελ. 815.

⁴ Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το όρο «e-banking», βλ. Παναγιωτίδης Βασίλης, 2000, Διπλωματική Εργασία: «Θεσμικό πλαίσιο της ηλεκτρονικής τραπεζικής», Πάντειο Παν/μιο Αθηνών, σελ 6 επ.

⁵ Θα γίνει, σε επόμενο κεφάλαιο, εκτενής αναφορά στην έννοια του όρου «Domain Name». Για την ώρα αρκεί να αναγνωρίζουμε τα Domain Names ως «Ονόματα πεδίου» ή απλά «διευθύνσεις» (Web Addresses) στο Διαδίκτυο (Internet).

⁶ Απαντώνται και ως “Web Sites” ή “Web Pages”, σύμφωνα επίσης με Δημήτριο Ε. Παππά, 2000, βλ. την εισήγησή του: « Η αλματώδης ανάπτυξη του Internet και το πρόβλημα των Domain Names», που πραγματοποιήθηκε στην ημερίδα που διοργάνωσε το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας στις 2.10.2000, με θέμα: «Τεχνολογία, Ανάπτυξη και Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση», ο οποίος αναφέρει: «Πρόκειται για ειδικές βιτρίνες πληροφοριών που ονομάζονται ιστοσελίδες», σελ. 2 της εισήγησης.

⁷ Βλ. Γεωργίου Απ. Γεωργιάδη, 1999, «Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain Names», Δίκαιο Εταιρειών και Επιχειρήσεων, τεύχος 12/1999, σελ. 1243.

(Ελληνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων) για την Διαχείριση των «Ονομάτων του Internet». Τέλος, σε αυτό το κεφάλαιο θα γίνει μία αναφορά στην μέθοδο επίλυσης των διαφορών - οι οποίες προκύπτουν - μέσα από την οργανωτική δομή και τις διαδικασίες που ακολουθεί η ΕΕΤΤ.

Στο δεύτερο κεφάλαιο, θα περάσουμε στο αμιγώς, θα λέγαμε, νομικό κομμάτι του προβλήματος των ονομάτων πεδίων. Θα γίνει μία προσπάθεια να κατανοηθεί στο μέτρο του δυνατού, η νομική φύση των ονομάτων πεδίου και η σχέση τους με τα διακριτικά γνωρίσματα, σήματα και διακριτικούς τίτλους. Στο συγκεκριμένο σημείο θα γίνει αναφορά στο Ελληνικό δίκαιο που διέπει τα ονόματα πεδίου. Ενδιαφέρον επίσης, παρουσιάζει και η διερεύνηση της σχέσης του «άυλου» κόσμου του Διαδικτύου με τον «υλικό» - πραγματικό κόσμο και πως αυτοί οι δύο κόσμοι συνδέονται και περιπλέκονται μεταξύ τους, δημιουργώντας ένα περίπλοκο και καινοφανές πλέγμα σχέσεων. Στο ίδιο κεφάλαιο θα ασχοληθούμε με μία ανάλυση, κατά περίπτωση, των διαφορών οι οποίες προκύπτουν ή έχουν προκύψει σχετικά πάντα με τα ονόματα πεδίου, με ειδικές νομολογιακές αναφορές και προσπαθώντας να εξηγήσουμε την γενικότερη πρακτική που ακολουθείται. Στη συνέχεια του κεφαλαίου αυτού θα γίνει μία αναφορά σε επιλεγμένες υποθέσεις από την ολοένα αυξανόμενη ελληνική νομολογία, σχετική με το θέμα μας και το κεφάλαιο θα κλείσει με την απλή «ψηλάφηση» ενός τεράστιου θέματος, αυτού της διεθνούς δικαιοδοσίας στις περιπτώσεις των νομικών διαφορών που προκύπτουν από τα domain names.

Το τρίτο κεφάλαιο θα είναι αφιερωμένο στον WIPO (World Intellectual Property Organization). Μέσα από τις γραμμές αυτού του κεφαλαίου θα δούμε τις εξελίξεις, τις καινοτομίες και την εν γένει δουλειά, την οποία έχει να παρουσιάσει ο WIPO κατά τη διάρκεια των τελευταίων χρόνων καθώς και την ομολογουμένως πολύ σημαντική του συνδρομή στο πρόβλημα των Ονομάτων πεδίου, με τη θέσπιση της διαδικασίας επίλυσης διαφορών (“UDRP” ή “Uniform Domain Name Resolution Policy”). Θα ακολουθήσει μία αναφορά στο Αμερικάνικο Δίκαιο, το οποίο είναι πολύ εξελιγμένο σε σχέση με το αντίστοιχο Ευρωπαϊκό,⁸ και πιο συγκεκριμένα στο Anti-cybersquatting Act του 1999, με εκτεταμένη αναφορά στην πλουσιότερη αμερικάνικη σχετική νομολογία. Τέλος, θα σταθούμε στις σχετικές ρυθμίσεις που έχει να παρουσιάσει μέχρι σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση στον τομέα των domain names.

---

⁸ Με τη φράση «Ευρωπαϊκό δίκαιο» αναφέρομαι και στο Κοινοτικό, αλλά και στα αντίστοιχα εθνικά δίκαια των Ευρωπαϊκών κρατών.

Κεφάλαιο 1^ο Το Domain Name System (DNS) και η διαχείρισή του

1.1. Γενικά ιστορικά στοιχεία για το Internet και για τη δημιουργία του DNS

Από το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, οι επιστήμονες της πληροφορικής φαντάζονταν μία «αόρατη» βιβλιοθήκη, όπου οι χρήστες της θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν το σύνολο της ανθρώπινης γνώσης. Ένα άρθρο με τίτλο “As We May Think⁹”, γραμμένο από την Vannevar Bush, τον Ιούλιο του 1945, μας έδινε μία πρώτη εικόνα για το Διαδίκτυο, σαράντα χρόνια πριν! Η Bush οραματιζόταν μία μηχανή, που την ονόμαζε “Memex”, σαν μία συσκευή στην οποία ο καθένας θα μπορούσε να αποθηκεύσει όλα του τα βιβλία, τα αρχεία και τις επικοινωνίες του και η οποία θα ήταν σε τέτοιο βαθμό αυτοματοποιημένη, που θα μπορούσε να ανατρέξει κανείς σε όλα αυτά τα αποθηκευμένα στοιχεία με απίστευτη ταχύτητα και ευελιξία, ακολουθώντας όμως ο καθένας την δική του οδό έρευνας.

Το Internet¹⁰ ξεκίνησε την λειτουργία του το 1969, με την αρχική ονομασία “Apranet¹¹” με αποκλειστικό σκοπό τη χρήση του από το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας των Η.Π.Α.. Η δημιουργία του δικτύου APRANet οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον κο. Jon Postel, ο οποίος ήταν την εποχή εκείνη επικεφαλής ενός μικρού γκρουπ μεταπτυχιακών φοιτητών στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια. Ο κος Jon Postel ήταν και ο κύριος εμπνευστής και σχεδιαστής του «Πρωτοκόλλου Διαδικτύου» (Internet Protocol) για το οποίο θα μιλήσουμε σε επόμενο κεφάλαιο. Η χρήση του αρχικά είχε σχεδιαστεί για τη δημιουργία ενός δικτύου υπολογιστών και κατ’ επέκταση επικοινωνιών, το οποίο θα μπορούσε να αντέξει έναν ενδεχόμενο πυρηνικό πόλεμο¹². Η αμιγώς όμως στρατιωτική χρήση του δικτύου αυτού σιγά - σιγά μετεξελιχθηκε σε μία ευρεία χρήση του κυρίως από πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα. Την εποχή εκείνη μάλιστα ο Jon Postel διαχειριζόταν σχεδόν εξ’ ολοκλήρου και από μόνος του το Δίκτυο αυτό το οποίο ο ίδιος είχε δημιουργήσει μέσω ενός οργανισμού που ονομαζόταν *Internet Assigned Numbers Authority* (IANA) και ήταν αρμόδιος αυτός

⁹ Ηλεκτρονικό Αντίτυπο του άρθρου μπορεί να βρεθεί στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://www.press.umich.edu/jep/works/vbush/vbush.stml>

¹⁰ Η λέξη Internet προέρχεται από τις λέξεις **I**nternational/**I**nterconnected **N**etwork.

¹¹ Βλ. σχετικά «*Developments in the Law- The Law of Cyberspace*», «*V. The Domain Name System: A Case Study of the significance of Norms to Internet Governance*», May 1999, Harvard Law Review, Vol. 112, No. 7, σελ. 1660 επ.

¹² Βλ. Απ. Άνθιμος, 2000, «*Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο, ο κίνδυνος από τα Domain Names*», Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, Γ/2000, σελ. 590 επ.

μόνο για το «μοίρασμα» των διευθύνσεων και των domain names στους ενδιαφερόμενους.

Το δίκτυο άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο γνωστό και μετά τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα¹³ ήταν η σειρά και των ιδιωτών να μυηθούν στη χρήση του. Από το 1990 η ονομασία Arpanet καταργείται και υιοθετείται το γνωστό σε όλους μας πλέον Internet. Είναι περίπου εκείνη την εποχή, το 1992, όταν το μέγεθος του Internet ξεπερνάει πλέον τις δυνατότητες του Jon Postel, του επιτελείου του και της IANA και το Κονγκρέσσο ζητάει από το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών των Η.Π.Α. (National Science Foundation ή NSF) την ανάθεση της διανομής των domain names πλέον στον ιδιωτικό τομέα. Η εταιρεία που βγήκε κερδισμένη¹⁴ τότε από τον διαγωνισμό ήταν η Network Solutions, Inc. (NSI), η οποία επιφορτίστηκε με την ευθύνη δημιουργίας ενός διαχειριστικού και πληροφοριακού κέντρου (InterNic¹⁵), το οποίο θα είχε τον ρόλο του διανομέα των domain names. Σήμερα πλέον, το Internet είναι τόσο διαδεδομένο στους ιδιώτες και τόσο χρήσιμο για τον εμπορικό και επιχειρηματικό κόσμο, που κάποιος καταναλωτής μπορεί να αγοράσει ένα προϊόν καθισμένος στην πολυθρόνα του, να κλείσει το εισιτήριό του για μια θεατρική παράσταση, να παρακολουθήσει μέσω δικτύου ένα φεστιβάλ χορού ή τραγουδιού ευρισκόμενος ακόμη και σε άλλη ήπειρο¹⁶.

Θα μπορούσαμε όμως να πούμε πως το Internet είναι ιδιοκτησία κάποιου ατόμου ή έστω και οργανισμού; Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι σαφώς

---

¹³ Εκτός από πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα, δημιουργούν διευθύνσεις στο Internet και άλλοι οργανισμοί, διεθνείς και μη, όπως ο Ο.Η.Ε. το 1993 και ο Λευκός Οίκος την ίδια χρονιά. Με αυτό τον τρόπο δόθηκε η ευκαιρία στους χρήστες να ενημερώνονται για γεγονότα παγκοσμίου βεληνεκούς και συγχρόνως αυτές οι πρώτες ιστοσελίδες αποτέλεσαν μία πρώτη παρουσίαση αυτών που έμελλε μελλοντικά να είναι οι πιο δημοφιλείς ιστοσελίδες, οι λεγόμενες "homepages".

¹⁴ Η λέξη «...κερδισμένη...», δεν χρησιμοποιήθηκε τυχαία, μιας και τα κέρδη της NSI, στα έξι χρόνια λειτουργίας της, από το 1992 έως τον Σεπτέμβριο του 1998, ανήλθαν στα 35,9 εκ. Δολάρια Η.Π.Α. Το συμβόλαιο της NSI με την Αμερικάνικη κυβέρνηση έληξε το 1998, αλλά η αμερικάνικη κυβέρνηση το ανανέωσε για δύο ακόμη χρόνια, μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2000, προκειμένου να γίνει ομαλά η μετάβαση στην διάδοχη κατάσταση.

¹⁵ Ο ARIN είναι υπεύθυνος για την διαχείριση των Domain Names στη Βόρειο Αμερική, ενώ αντίστοιχοι οργανισμοί υφίστανται για την Ευρώπη (RIPE Network Coordination Centre, με έδρα το Άμστερνταμ) και για την Ασία (APNIC, "Asia Pacific Network Information Centre", με έδρα το Τόκιο). Στην πραγματικότητα πρόκειται για περιφερειακούς οργανισμούς στους οποίους δίνεται από την IANA ένα «πακέτο» διευθύνσεων που και αυτοί με τη σειρά τους το παρέχουν σε μικρότερους παροχείς υπηρεσιών Internet και αυτοί στη συνέχεια το μοιράζουν στους τελικούς χρήστες. Διαφορετικά ονομάζονται και «Περιφερειακά Μητρώα Διευθύνσεων Διαδικτύου», προβλέπεται μάλιστα ότι σύντομα θα δημιουργηθούν νέα περιφερειακά μητρώα για την Αφρική και την Λατινική Αμερική. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με αυτά τα Περιφερειακά Μητρώα βλ. τα αντίστοιχα Web sites τους <http://ripe.net/>, <http://www.apnic.net/> και <http://www.arin.net/>.

¹⁶ Βλ. Ομιλία στα πλαίσια Δημερίδας « Το σύστημα καταχώρισης και προστασίας του κοινοτικού σήματος», υπό την αιγίδα του Υπ. Ανάπτυξης και του Κοινοτικού Γραφείου Σημάτων, ΕΒΕΑ, 22-23 Οκτωβρίου 1998, Μανώλης Γ. Αντωνόπουλος, 1999, «Τα Ονόματα περιοχής στο Internet και τα εμπορικά σήματα», Νομικό Βήμα, τόμος 47, σελ. 1689.

αρνητική. Δεν υπάρχει ένα μοναδικό σώμα που να ελέγχει τις δραστηριότητες στο Internet. Δίκτυα σε διαφορετικά κράτη ιδρύονται και λειτουργούν σύμφωνα με την πολιτική και το εσωτερικό δίκαιο του κάθε κράτους. Αυτό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το πιο δυνατό σημείο του Internet, αλλά συνάμα και το πιο αδύνατο. Η ιδιοκτησία του Internet μοιράζεται μεταξύ κρατών και των κυβερνήσεών τους, επιχειρήσεων, πανεπιστημίων και τηλεπικοινωνιακών οργανισμών. Οι τηλεπικοινωνιακοί οργανισμοί έχουν στην κατοχή τους τα καλώδια μέσω των οποίων περνούν τα δεδομένα, ενώ ο απαραίτητος εξοπλισμός για την λειτουργία του συστήματος κατέχεται από Οργανισμούς Παροχής Υπηρεσιών Internet (Internet Service Providers) και από πανεπιστημιακά ιδρύματα. Άρα φαίνεται ξεκάθαρα πως στο ιδιοκτησιακό καθεστώς του Διαδικτύου εμπλέκονται πολλοί φορείς, που ο καθένας, θα λέγαμε, κατέχει ένα μόνο μέρος του συνόλου.

Το DNS¹⁷ δημιουργήθηκε το 1984 για να ξεπεραστούν τα όποια προβλήματα είχαν δημιουργηθεί με την ονοματοδοσία στο Internet. Τέτοια προβλήματα είχαν αν κάνουν με την απόδοση διευθύνσεων στις εμπορικές εταιρίες οι οποίες ενδιαφέρονταν να δραστηριοποιηθούν στον κόσμο του διαδικτύου. Για να γίνουν όμως όλα αυτά πιο κατανοητά θα πρέπει να ανατρέξουμε πιο κάτω, στην συνέχεια αυτής της μελέτης και πιο συγκεκριμένα στο κεφ 1.2., όταν εξηγήσουμε ακριβώς την λειτουργία και την έννοια των Domain names.

1.2. Έννοια, λειτουργία και είδη Domain Names

1.2.1. Γενικά Στοιχεία

Ο όρος «domain name» είναι ομολογουμένως δύσκολο να αποδοθεί ακριβώς στα ελληνικά, διότι πρόκειται για έναν νεοσύστατο όρο, όχι μόνο για την νομική επιστήμη αλλά ακόμη και για αυτή την επιστήμη των υπολογιστών. Παρόλο που ο όρος αυτός έχει εμφανιστεί από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, δεν είχε εμφανιστεί τόσο έντονα στο προσκήνιο παρά μόνο τα τελευταία τέσσερα με πέντε χρόνια. Συνακόλουθα λοιπόν, κανείς ως τότε δεν είχε συνειδητοποιήσει την σημασία του και το μελλοντικό του βάρος, οπότε και κανείς δεν είχε προσπαθήσει να τον ερμηνεύσει σωστά. Λίγο πολύ, όλοι ξέρουμε περίπου τι είναι το domain name, απλά δεν

---

¹⁷ Το “Domain Name system”, αποτελεί μία «βάση δεδομένων διασταύρωσης πληροφοριών», ή στην αγγλική: “A Cross-referencing Database”.

γνωρίζουμε την ακριβή ή ακόμη πολλές φορές και την σωστή του ερμηνεία. Θα προσπαθήσουμε λοιπόν να προβούμε σε μία κατά το δυνατόν ολοκληρωμένη εξήγηση και ερμηνεία του όρου. Όπως είναι ευκόλως κατανοητό από όλους, στον όρο «domain name», αυτό που δημιουργεί ερμηνευτικά προβλήματα δεν είναι άλλο από τη λέξη «domain»¹⁸.

1.2.2. Έννοια και Λειτουργία των Domain Names

Αυτολεξεί λοιπόν η λέξη «Domain» σημαίνει μονολεκτικά κτήση ή κτήμα. Συνολικά ο όρος «Domain name», έχει βασιστεί στην παραπάνω έννοια της κτήσης και της ιδιοκτησίας, θέλοντας να ενδεχομένως εισαγάγει ένα ιδιόμορφο ιδιοκτησιακό δικαίωμα στον άυλο κόσμο του Διαδικτύου. Άλλωστε έχουν γραφτεί πολλά για το κατά πόσο ένα domain name αποτελεί ιδιοκτησία, η οποία μπορεί να γίνει αντικείμενο ασφαλιστικών μέτρων και στα δικαστήρια των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής υπάρχει σωρεία σχετικών αποφάσεων¹⁹.

Τι είναι λοιπόν τα Domain Names²⁰; Ξεκινώντας από την αρχή και προκειμένου να γίνουν όλα κατανοητά ακόμη και στον ελάχιστο μυημένο στον κόσμο του Internet, θα γίνει μία περιγραφή όλων των στοιχείων εκείνων που στο τέλος θα συνθέσουν μία ολοκληρωμένη εικόνα, αφήνοντας ελάχιστα ή και καθόλου ερωτήματα στον αναγνώστη. Όλα ξεκινούν από την κατοχή ενός υπολογιστή και έχοντας εξασφαλίσει την απαραίτητη συνδρομή για χρήση του Internet από κάποιον Internet Provider (Παροχέα Υπηρεσιών Internet). Χρησιμοποιώντας λοιπόν ο χρήστης μία μικρή συσκευή συνδέσεως (modem), καλεί τον Internet Provider του και

¹⁸ Στο λεξικό D N Stavropoulos & A S Hornby, 1985, "Oxford English-Greek Learner's Dictionary", Oxford University Press, σελ 156 ο όρος «Domain» αποδίδεται ως «Κτήμα, γαία, ιδιοκτησία», στο λεξικό "The American Heritage Dictionary of the English Language", 1982, Houghton Mifflin Company, σελ. 389, ο όρος «Domain» αποδίδεται ως «Μία περιοχή ή ένα εύρος εξουσίας ή ελέγχου» (A territory or range of rule or control) και ως «Κτήση ή δικαιώματα ιδιοκτησίας» (Property or ownership rights).

¹⁹ Τέτοιες αποφάσεις αποτελούν ενδεικτικά οι ακόλουθες: *Lockheed Martin Corp. v. Network Solutions Inc., Network Solutions, Inc. v. Umbro International, Inc.* Για περισσότερες πληροφορίες βλ. σχετικά το άρθρο David Henry Dolkas and S. Tye Menser, November 2000, "Is the Domain Name Property?", *Journal of Internet Law*, Volume 4, No 5, σελ 1-4.

²⁰ Ένας πολύ καλός ορισμός δίνεται στην αγγλική γλώσσα ως εξής: "Domain names are Internet addresses obtained by people who are opening Web sites. The domain naming system was developed to translate between the numeric IP addresses traditionally used by computers and name identifiers, typically more friendly to human eyes and ears. A Web site address combines the domain name with the language that should be used by computers to fetch a page or file, using the Web protocol HTTP or the file transfer protocol". Βλ. Jacqueline Emigh, September 27, 1999, "Domain Naming", *Computerworld*, Vol. 33, No. 39, page 86.

πληκτρολογεί τον αριθμό χρήστη του (User ID) και τον κωδικό του (Password). Στην συνέχεια χρησιμοποιώντας το κατάλληλο λογισμικό, το οποίο ονομάζεται “Internet Browser²¹” μπορεί κανείς να περιηγηθεί μέσα στις ιστοσελίδες του Internet. Αυτή η «περιήγηση» γίνεται με την πληκτρολόγηση ενός «αριθμού ταυτότητας» ή «πρωτόκολλο διαδικτύου» (Internet Protocol) και ουσιαστικά με αυτό τον τρόπο εμφανίζεται η κάθε ιστοσελίδα στον κυβερνοχώρο και κατ’ επέκταση στην οθόνη του υπολογιστή μας.

Η διεύθυνση πρωτοκόλλου διαδικτύου (Internet Protocol Address, ή IP Address) είναι ουσιαστικά ένας 32ψήφιος αριθμός που αποτελείται από τέσσερα νούμερα μεταξύ του 0 και του 255, τα οποία χωρίζονται μεταξύ τους με τελείες. Για παράδειγμα μία IP Address θα μπορούσε να είναι η “213.177.110.3”. Αυτή η αριθμητική διεύθυνση χρησιμοποιείται από τους υπολογιστές και μόνο, ενώ οι τελευταίοι την αντιστοιχούν με μία άλλη διεύθυνση, με γράμματα (π.χ. www.Microsoft.com²²) η οποία είναι βεβαίως πολύ πιο εύκολο να την θυμούνται οι χρήστες, παρά τον συρφετό από αριθμούς και νούμερα²³. Με άλλα λόγια οι δύσκολες στο να τις συγκρατήσουν οι χρήστες του διαδικτύου, αριθμητικές διευθύνσεις, συνδέονται με τις εύκολες προς απομνημόνευση ονομαστικές διευθύνσεις, όπως στο πιο πάνω παράδειγμα. Ένα χαρακτηριστικό στοιχείο για να κατανοήσουμε πλήρως την έννοια των domain names, είναι να τα δούμε ως μία απλή διεύθυνση ή ακόμη και ως έναν αριθμό τηλεφώνου, με τον τοπικό ταχυδρομικό κώδικα ή τον τοπικό κωδικό αριθμό κλήσης αντίστοιχα. Εύκολη δε είναι και η ανάλυση μίας IP διεύθυνσης με βάση τους τοπικούς κωδικούς, όπως ακριβώς και στους τηλεφωνικούς αριθμούς. Με το όρο δε «ανάλυση» μίας IP address εννοούμε την εξακρίβωση της προέλευσής της.

---

²¹ Ελληνιστί «Φυλλομετρητής», Π.χ. Microsoft Internet Explorer ή Netscape Communicator κλπ.

²² Για να ακριβολογούμε, η IP Address της Microsoft είναι η 131.107.1.7. βλ. Sung Yang, 2000, «*Staking a claim in Cyberspace: An overview of domain name disputes*», Willamette Law Review, Vol. 36, No 1, page 117.

²³ Βλ. σχετικά:

1. Jessica Litman, Spring 2000, “*The DNS Wars: Trademarks and the Internet Domain Name System*”, The Journal of the Small and Emerging Business Law, Vol. 4, No. 1, page 150
2. Dr. Milton Mueller, August 1999, “*Competition in the Domain Name Market*”, Business Communications Review, Vol. 29, No. 8, page 59
3. Marcus J. Millet, August 1999, “*Same game in a New Domain – Some Trademark Issues on the internet*”, New Jersey Lawyer, No. 198, page 32.
4. Thomas J. Smedinghoff, 1996, “*Online law: the SPA’s legal guide to doing business on the internet*”, Printed in the USA, The Software Publishers Association, page 229.

1.2.3. Είδη Domain Names

Τα domain names αποτελούνται από τρία βασικά μέρη. Το πρώτο μέρος είναι κοινό για όλα τα domain names και είναι τα αρτικόλεξα <http://www>, τα οποία αποδίδουν τους αγγλικούς όρους “Hyper Text Transfer Protocol” και “World Wide Web”, τα οποία ουσιαστικά συνιστούν το πρωτόκολλο επικοινωνίας των συνδεδεμένων στο δίκτυο ηλεκτρονικών υπολογιστών σε ολόκληρο τον κόσμο, ή κατά άλλους²⁴ σημαίνει «Υπερκείμενο – Παγκόσμιο Δίκτυο».

Διαβάζοντας από τα αριστερά προς τα δεξιά και αμέσως μετά από το πρώτο, κοινό για όλα τα domain names κομμάτι, βρίσκουμε το επονομαζόμενο όνομα Διαδικτύου δευτέρου επιπέδου (Second level Domain Name). Σε αυτό το δεύτερο επίπεδο βρίσκονται γραμμένες με γράμματα και λέξεις οι επωνυμίες των επιχειρήσεων, των Οργανισμών, των Πανεπιστημίων, των ιδιωτών, των φυσικών προσώπων κ.ο.κ. Όταν λοιπόν αναζητούμε μία επιχείρηση στο διαδίκτυο, ή μάλλον όταν αναζητούμε την εικονική “*version*” (παρουσία) μίας επιχείρησης στο διαδίκτυο, πληκτρολογούμε σε μια μηχανή αναζήτησης (“Search Engine”²⁵, π.χ. www.Yahoo.com, ή www.excite.com, ή www.altavista.com κλπ) την ονομασία της επιχείρησης στον υλικό κόσμο, ελπίζοντας να συμπίπτει με αυτή του άυλου κόσμου του Internet.

Το τρίτο επίπεδο είναι το λεγόμενο “Top-level Domain name” και χωρίζεται σε γενικά Top-level domain names (gTLD’s, generic Top-level domain names) και σε γεωγραφικά. Τα γενικά Top-level domain names, το συνηθέστερο είναι να περιγράφουν ή να αντικατοπτρίζουν τον σκοπό του ιδρύματος ή της οντότητας που τα φέρει και εξηγώ αμέσως. Αυτά τα γενικά Top-level domain names είναι τα εξής:

- Το πασίγνωστο σε όλους “.com”, το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “commercial” και το οποίο χρησιμοποιείται από εμπορικές επιχειρήσεις,
- Το “.gov”, το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “government” (Κυβέρνηση) και χρησιμοποιείται αποκλειστικά από κυβερνητικούς οργανισμούς των Ηνωμένων Πολιτειών,

---

²⁴Βλ. Α. Ανθμος όπ.π., σελ. 591.

²⁵ Οι «μηχανές αναζήτησης», είναι ειδικές ιστοσελίδες, θα λέγαμε, στο Internet, όπου βρίσκονται καταχωρημένες χιλιάδες ηλεκτρονικές «διευθύνσεις», κατά κατηγορίες, ώστε να γίνεται ευκολότερη η αναζήτησή τους.

- Το “.edu”, το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “education” (εκπαίδευση - μόρφωση) και χρησιμοποιείται από εκπαιδευτικά ιδρύματα,
- Το “.org” το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “organization” (οργανισμός) και χρησιμοποιείται από μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς διεθνείς και μη,
- Το “.net” το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “network” (δίκτυο) και χρησιμοποιείται από παροχείς υπηρεσιών Internet και
- Το “.int” το οποίο αποτελεί σύντμηση της αγγλικής λέξης “International” και χρησιμοποιείται από οργανισμούς που ιδρύθηκαν με διεθνή συνθήκη²⁶.

Τον Νοέμβριο του 2000 μάλιστα, ο ICANN, για τον οποίο θα μιλήσουμε πιο κάτω, αποφάσισε την δημιουργία επτά νέων Top-level Domain Names, ακριβώς για την αποσυμφόρηση και διευκόλυνση της κατάστασης στο διαδίκτυο²⁷. Αυτά τα νέα Top-level Domain Names είναι τα εξής: “.biz”, “.aero”, “.name”, “.coop”, “.info”, “.pro”, και “.museum”²⁸. Η επιλογή των πιο πάνω Top-level Domain Names έγινε μάλιστα μεταξύ 47 υποψήφιων ονομάτων, από την αρμόδια επιτροπή του ICANN.

Εκτός όμως από τα γενικά Top-level Domain Names, υπάρχουν και τα λεγόμενα γεωγραφικά Top-level Domain Names²⁹ (Geographical Top-level Domain Names). Αυτά, διαφοροποιούνται ανάλογα με το κράτος στο οποίο θέλει να καταχωρίσει ένα domain name ένας επιχειρηματίας. Έτσι, για παράδειγμα, ένας επιχειρηματίας που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα, θα καταχωρίσει την επωνυμία της επιχείρησής του ως domain name με την κατάληξη “.gr”, αντιστοίχως βέβαια γίνεται και για τα υπόλοιπα κράτη (π.χ. “.be” για το Βέλγιο ή “.fr” για την Γαλλία ή “.it” για την Ιταλία κ.ο.κ.). Η συντομογραφία αυτή του Geographical Top-level Domain Name προέρχεται από μία διεθνή λίστα, την ISO – 3166³⁰, των διεθνώς αναγνωρισμένων κρατών. Τα γεωγραφικά Top-level Domain Names έχουν σήμερα ξεπεράσει τα 240³¹. Ένα ίσως αξιοσημείωτο στοιχείο είναι πως ορισμένα

²⁶ Βλ. Charlotte Waelde, 1997, “*Law and the Internet : Regulating Cyberspace*”, Oxford, Hart Publishing, σελ. 46.

²⁷ Η αρχική απόφαση για την δημιουργία νέων gTLD’s πάρθηκε, για να ακριβολογούμε, στην συνεδρίαση του ICANN στην Γιοκοχάμα της Ιαπωνίας τον Ιούλιο του 2000.

²⁸ Βλ. Patricia Jacobus, 16 Νοεμβρίου 2000, <http://news.cnet.com/news/0-1005-200-3730464.html>

²⁹ Η “ccTLD’s”, δηλαδή “Country Code Top-Level Domain Names”

³⁰ Για τον ISO και το πρότυπο ISO 3166 βλ.: <http://icann.org/gac-comm-25may99.html>

³¹ Στην πραγματικότητα είναι 243, εκ των οποίων 46 αναφέρονται σε γεωγραφικές ενότητες (συνήθως μικρά νησιά ή συμπλέγματα νησιών) που δεν είναι κράτη αφεαυτές.

γεωγραφικά Top-level Domain Names έχουν γίνει ελκυστικά σε κάποιους, για λόγους ανεξάρτητους παντελώς με την γεωγραφία. Έτσι λοιπόν παρατηρούμε πως οι γιατροί στις Ηνωμένες Πολιτείες αγοράζουν και καταχωρούν Domain Names χρησιμοποιώντας την γεωγραφική κατάληξη του κράτους της Μολδαβίας, η οποία είναι “.md”.

1.2.4. Οργανισμοί Διαχείρισης των Domain Names

1.2.4.1. Διεθνές Επίπεδο (ICANN)

1.2.4.1.1. Η πορεία προς τον ICANN

Αυτή τη στιγμή, υπεύθυνος διεθνώς για την ονοματοδοσία στο Internet είναι ο ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers). Ο προκάτοχος του ICANN ήταν η IANA (Internet Assigned Names Authority), η οποία ανέθετε τα μητρώα ccTLD's με βάση το πρότυπο ISO 3166 το οποίο προαναφέρθηκε και διαχειριζόταν τον πυρήνα του συστήματος ονομάτων πεδίου (το DNS) και τους εξυπηρετητές πυρήνα των ονομάτων πεδίου (Root Servers). Βέβαια, ο IANA παρόλο που σε μεγάλο βαθμό λειτουργούσε αυτόνομα, είχε και άλλους μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα οργανισμούς³² και επιτροπές, αποτελούμενες κυρίως από μηχανικούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να καταρτίσουν τα στάνταρντς και την πολιτική λειτουργίας του Internet. Προκειμένου όμως να φθάσουμε στο σημερινό καθεστώς, κρίνω σκόπιμο να κάνω μία μικρή ιστορική αναδρομή για το πώς φτάσαμε ως εδώ.

Όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, η εργασία του IANA ξεπεράστηκε κατά πολύ από την ανάπτυξη του Διαδικτύου και δεν ήταν δυνατόν να διαχειρίζεται μόνος του τον τεράστιο αυτό όγκο δουλειάς. Έτσι το 1992, το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών των Ηνωμένων Πολιτειών ανέθεσε στην Network Solutions, Inc. την διαχείριση των domain names. Με αυτό τον τρόπο έγινε το πέρασμα από την δημόσια διαχείριση στην ιδιωτική. Βέβαια δεν έλειψαν και τα παράπονα από πλευράς πελατών για τις υπηρεσίες που παρείχε η NSI και την κακή ποιότητα αυτών. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός πως πολλοί πελάτες της NSI είχαν παραπονεθεί κατά καιρούς πως η

---

³² π.χ. “The Internet Society” ή ISOC, “The Internet Architecture Board” ή IAB κ.α.

λίστα³³ την οποία τηρούσε η NSI για τα καταχωρημένα Domain names ήταν συχνά ανημέρωτη και παλαιά Ένα άλλο επίσης μεγάλο, αλλά και λογικό για τα ανταγωνιστικά δεδομένα των Ηνωμένων Πολιτειών πρόβλημα, ήταν και αυτό του μονοπωλίου της NSI στην καταχώριση των domain names. Αν κάποιος επιθυμούσε να καταχωρίσει ένα domain name δεν είχε άλλη εναλλακτική λύση παρά να το κάνει στην NSI.

Με βάση λοιπόν τα παραπάνω προβλήματα, συμπεριλαμβανομένου και του πιο σημαντικού προβλήματος όλων ίσως, την επίλυση των διαφορών που συνδέονταν με τα Domain names και τη σύγκρουσή τους με τα σήματα, κινήθηκε μία σειρά από διαδικασίες για την αλλαγή του μέχρι τότε υφιστάμενου καθεστώτος. Το φθινόπωρο του 1996 ο ISOC και η IANA βοήθησαν στην δημιουργία της IAHC (International Ad hoc Committee), προκειμένου να μελετήσει ένα σχέδιο για το μέλλον του Domain Name System (DNS). Τον Μάιο του 1997 οι εργασίες της IAHC κατέληξαν στην δημοσίευση ενός μνημονίου (“Generic Top-Level Domain Name Space Memorandum of Understanding” ή gTLD-MoU) το οποίο μεταξύ άλλων³⁴ πρότεινε την δημιουργία επτά νέων Top-Level Domain Names για την αποσυμφόρηση του δικτύου.

Τον Ιανουάριο του 1998 η κυβέρνηση Clinton αποφάσισε να αναλάβει πρωτοβουλία και να ασχοληθεί ενεργά με την υπόθεση των Domain Names και με την διαχείριση του Internet γενικότερα. Έτσι δημοσίευσε αρχικά ένα «Πράσινο Βιβλίο³⁵» στο οποίο περιλαμβανόταν ένα πρωτογενές σχέδιο και προτάσεις για την μεταφορά του ελέγχου του Internet από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, σε κάποιον ιδιωτικό φορέα. Πιο συγκεκριμένα πρότεινε τη δημιουργία ενός μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα οργανισμού, με έδρα τις Ηνωμένες Πολιτείες για να συντονίζει και να λειτουργεί αποτελεσματικά το Internet. Η Πράσινη Βίβλος κρίθηκε ανεπαρκής ως προς το περιεχόμενό της και έτσι η αμερικάνικη κυβέρνηση προχώρησε στην

---

³³ Η λίστα αυτή ονομαζόταν “WhoIs” και στην πραγματικότητα δεν επρόκειτο για τίποτε παραπάνω από μία βάση δεδομένων όπου μέσα σε αυτή η NSI ήταν υποχρεωμένη να αρχειοθετεί όλα τα domain names που έδινε, προκειμένου να μπορεί ο καθένας ανά πάσα στιγμή να ανατρέξει εκεί και να εξακριβώσει αν ένα domain name το οποίο θα ήθελε ενδεχομένως να καταχωρίσει, ήταν ήδη δεσμευμένο ή όχι.

³⁴ Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με το gTLD-MoU, βλ. Heather N. Mewes, 1998, “Memorandum of Understanding of the Generic Top-Level Domain Name Space of the Internet Domain Name System”, Berkeley Tech Law Journal, Vol. 13, σελ. 235-238 ή επίσης βλ. <http://www.gTLD-MoU.org>

³⁵ Το Πράσινο αυτό Βιβλίο ονομαζόταν: “Improvement of Technical Management of Internet Names and Addresses”, βλ. Federal Register, 1998, Vol. 63, No. 34, σελ. 8825 επ., βλ. Επίσης : <http://www.ntia.doc.gov>

δημοσίευση μίας δεύτερης αναθεωρημένης βίβλου, της «Λευκής Βίβλου³⁶», αυτή τη φορά.

Η Λευκή Βίβλος σε σχέση με την Πράσινη Βίβλο είχε πολλές βελτιώσεις και διορθώσεις. Το χαρακτηριστικό της ήταν πως ξεκινούσε με την καθιέρωση τεσσάρων θεμελιωδών αρχών, οι οποίες θα διέπουν το νέο σύστημα, που έμελλε να γράψουν ιστορία στη σύντομη ζωή του Internet. Οι αρχές αυτές ήταν οι εξής:

- Σταθερότητα
- Ανταγωνισμός
- Ιδιωτική, “Bottom-up³⁷” οργάνωση και
- Αντιπροσώπευση

Με βάση τις αρχές αυτές η Λευκή Βίβλος αντικατόπτριζε και αντιπροσώπευε τα έθιμα του κόσμου του Internet και πρότεινε την ίδρυση ενός μη κυβερνητικού οργανισμού διαχείρισης του DNS (όπως άλλωστε έκανε και η Πράσινη Βίβλος, και αυτό είναι χαρακτηριστικό πως ενώ η προσέγγιση του θέματος από τα δύο Βιβλία ήταν διαφορετική, εντούτοις η ιδέα της μεταφοράς του ελέγχου του DNS από τον δημόσιο τομέα στον ιδιωτικό, έμενε η ίδια!) ο οποίος θα λειτουργούσε με διαφανείς διαδικασίες λήψης αποφάσεων και με βάση διαφορετικά συμβούλια, αρμόδια για διαφορετικές υποθέσεις.

Η Λευκή Βίβλος τελικά έγινε αποδεκτή και οι διαδικασίες για την δημιουργία του νέου καθεστώτος άρχισαν το καλοκαίρι του 1998. Επειδή ακριβώς ο χαρακτήρας του Νέου Οργανισμού θα έπρεπε να είναι διεθνής και να έχει την γενική αποδοχή, έγιναν συναντήσεις μεταξύ ενός νέο-ιδρυθέντος σώματος, του «Διεθνούς Forum για τη Λευκή Βίβλο» και τοπικών παραγόντων σε πόλεις ανά τον κόσμο, όπως η Γενεύη, η Βιρτζίνια, η Σγκαπούρη αλλά και στην Αργεντινή. Τα κυρίως ζητήματα που συζητήθηκαν κατά τη διάρκεια αυτών των συνομιλιών είχαν να κάνουν με :

- Την ίδρυση του νέου οργανισμού,
- Τη σύνθεση του Διοικητικού Συμβουλίου,
- Τη συμμετοχή στον νέο οργανισμό,

---

³⁶ Η Λευκή Βίβλος είχε τίτλο: “*Management of Internet Names and Addresses*”, βλ. Federal Register, 1998, Vol. 63, βλ. επίσης : http://www.ntia.doc.gov/ntiahome/domainname/6_5_98dns.htm

³⁷ Με τον όρο “Bottom-up” εννοούμε μία προσέγγιση από κάτω προς τα πάνω με την ταυτόχρονη διατήρηση των μέχρι τότε υφιστάμενων αρχών και «εθίμων», χωρίς δηλαδή να προβούμε σε μία ριζική αλλαγή των δομών. Σε αντίθεση με τη Λευκή Βίβλο, η προκάτοχός της, η Πράσινη Βίβλος, πρότεινε ακριβώς το αντίθετο δηλαδή μία “Top-Bottom” προσέγγιση, με την αμερικάνικη κυβέρνηση να μην να προχωρεί στην ιδιωτικοποίηση της διαχείρισης του DNS, αλλά υπαγορεύοντας ουσιαστικά τις αλλαγές και το προς ίδρυση νέο καθεστώς. Αυτό κατέλυε τις αρχές και τα έθιμα του Internet που μέχρι τότε ήταν η ελευθερία , η γενική αντιπροσώπευση και το consensus στη λήψη των αποφάσεων.

- Τη δημιουργία ενός νέου συστήματος καταχώρισης Domain Names,
- Τη επίλυση των διαφορών και
- Θέματα ασφάλειας και ιδιωτικής ζωής.

Τελικά, τον Σεπτέμβριο του 1998 συμφωνήθηκε η ίδρυση του νέου οργανισμού ο οποίος θα είχε την ονομασία “Internet Corporation for Assigned Names and Numbers” ή ICANN³⁸. Η σύνθεση του νέου οργανισμού θα βασιζόταν στους άτυπους κανόνες και έθιμα με βάση τα οποία λειτουργούσε το Internet μέχρι τότε, την διαφάνεια, τη δικαιοσύνη, την εμπιστοσύνη, την νομιμότητα και την ομοφωνία.

1.2.4.1.2. Σκοπός, Δομή και Λειτουργία του ICANN

Ο ICANN σύμφωνα με το καταστατικό του είναι μη κερδοσκοπικός κοινωφελής οργανισμός, ιδρυμένος βάσει της νομοθεσίας περί μη κερδοσκοπικών κοινωφελών οργανισμών της Καλιφόρνια για φιλανθρωπικούς και κοινωφελείς σκοπούς. Άλλωστε είναι οργανωμένος κατά τέτοιο τρόπο ούτως ώστε να λειτουργεί αποκλειστικά για φιλανθρωπικούς, εκπαιδευτικούς και επιστημονικούς σκοπούς. Ο ICANN δεν θα ενεργεί ως μητρώο ή αρχειοφύλακας συστήματος ονομάτων πεδίου ή ως μητρώο διευθύνσεων πρωτοκόλλων του Διαδικτύου σε ανταγωνισμό με οντότητες που επηρεάζονται από τις πολιτικές του ICANN. Ωστόσο ο ICANN έχει το δικαίωμα να αναλάβει οποιοσδήποτε απαραίτητες ενέργειες για την προστασία της λειτουργικής σταθερότητας του Διαδικτύου σε περίπτωση χρεοκοπίας ενός μητρώου ή ενός αρχειοφύλακα ή σε άλλη περίπτωση έκτακτης ανάγκης, σύμφωνα πάντα με τις αρχές που τον διέπουν.

Σκοπός του είναι η μείωση του φόρτου των κυβερνήσεων και της προώθησης του συνολικού κοινού συμφέροντος για τη λειτουργική σταθερότητα του Διαδικτύου. Ο βασικός αυτός σκοπός του ICANN θα επιτευχθεί με τους εξής τρόπους: Συντονισμό της εκχώρησης τεχνικών παραμέτρων του Διαδικτύου ανάλογα με τις ανάγκες για τη διαχείριση της καθολικής συνδετικότητας στο διαδίκτυο,

1. εκτέλεση και εποπτεία λειτουργιών σχετικών με το συντονισμό χώρου διευθύνσεων πρωτοκόλλων του Διαδικτύου (“IP”),
2. εκτέλεση και εποπτεία λειτουργιών σχετικών με το συντονισμό του συστήματος ονομάτων πεδίου του Διαδικτύου (DNS), όπου περιλαμβάνεται η

---

³⁸ Για περισσότερες πληροφορίες βλ. επίσης: Margie Semilof, August 30 1999, “Domain Name game hits snag, Network Solutions, ICANN in struggle”, Computer Reseller News, No 857, σελ. 81.

ανάπτυξη πολιτικών για τον προσδιορισμό των περιστάσεων υπό τις οποίες προστίθενται νέοι τομείς ανωτάτου επιπέδου³⁹ στο σύστημα πυρήνα του DNS,

3. εποπτεία της λειτουργίας του επίσημου συστήματος εξυπηρετητή πυρήνα (Root Server) DNS του Διαδικτύου.

Αναφορικά με τη δομή⁴⁰ του ICANN, στην κεφαλή του οργανισμού βρίσκεται το Συμβούλιο των Διευθυντών (“Board of Directors”) το οποίο συνεπικουρείται από έναν αριθμό Συμβουλευτικών Επιτροπών⁴¹ και Επιτροπών του Συμβουλίου⁴² των Διευθυντών. Ο εγκεκριμένος αριθμός των διευθυντών του Συμβουλίου δεν θα είναι μικρότερος από εννέα, ούτε μεγαλύτερος από δεκαεννέα. Το Συμβούλιο εκλέγει ετησίως έναν πρόεδρο και έναν αντιπρόεδρο μεταξύ των διευθυντών, μη συμπεριλαμβανομένου του προέδρου του Οργανισμού. Η κανονική διάρκεια της θητείας ενός διευθυντή είναι τρία έτη. Έτσι λοιπόν το Συμβούλιο του ICANN αποτελείται από δεκαεννέα διευθυντές: εννέα διευθυντές «επικρατείας», εννέα που επιλέγονται από τους τρεις οργανισμούς υποστήριξης⁴³ του ICANN και τον πρόεδρο του Οργανισμού, δικαιωματικά. Οι εννέα διευθυντές «επικρατείας» του αρχικού⁴⁴ Συμβουλίου υπηρετούν την αρχική θητεία τους και θα τους διαδεχθούν εννέα διευθυντές «επικρατείας» που θα επιλεγούν από το σώμα μελών «επικρατείας» του ICANN⁴⁵. Το κάθε Συμβούλιο, μετά το αρχικό Συμβούλιο θα έχει την εξής σύνθεση:

- ο Τρεις διευθυντές που θα επιλεγούν από τον Οργανισμό Υποστήριξης Διευθύνσεων (“Domain Name Supporting Organization, Names Council”),
- ο Τρεις διευθυντές που θα επιλεγούν από τον Οργανισμό Υποστήριξης Ονομάτων Πεδίου (“Address Supporting Organization, Address Council”),

³⁹ Πρόκειται για τα επτά νέα gTLD’s που τελικά υιοθετήθηκαν τον Νοέμβριο του περασμένου έτους και στα οποία έγινε ήδη αναφορά .

⁴⁰ Για μία γραφική και συνολική απεικόνιση της δομής του ICANN βλ. Πίνακα 1 στο παράρτημα.

⁴¹ Οι Συμβουλευτικές Επιτροπές του ICANN είναι οι εξής: α) η Συμβουλευτική Επιτροπή για θέματα Μελών, β) η Συμβουλευτική Επιτροπή για Ανεξάρτητη Ανασκόπηση, γ) η Συμβουλευτική Επιτροπή Κυβερνήσεων, η λεγόμενη “GAC” (“Governmental Advisory Committee”) και δ) η Συμβουλευτική επιτροπή Εξυπηρετητή πυρήνα DNS.

⁴² Οι Επιτροπές του Συμβουλίου Διευθυντών είναι οι εξής: α) η Επιτροπή Ελέγχου, β) η Επιτροπή Συγκρούσεως Συμφερόντων, γ) η Επιτροπή Επανεξέτασης, δ) η Εκτελεστική Επιτροπή και ε) η Εκτελεστική Επιτροπή Αναζήτησης.

⁴³ Οι οργανισμοί υποστήριξης του ICANN είναι: ο APNIC, ο APIN και ο RIPE NIC, βλ. υποσημείωση 15.

⁴⁴ Το αρχικό Συμβούλιο δεν είναι τίποτε άλλο παρά το πρώτο Συμβούλιο το οποίο αναλαμβάνει την διεύθυνση του ICANN.

⁴⁵ Για περισσότερες πληροφορίες βλ. <http://www.icann.org>

- ο Τρεις διευθυντές που θα επιλεγούν από τον Οργανισμό Υποστήριξης Πρωτοκόλλων (“Protocol Supporting Organization, Protocol Council”),
- ο Εννέα διευθυντές «επικρατείας», που θα είναι τα μέλη «επικρατείας» του αρχικού Συμβουλίου ή οι διάδοχοί τους και
- ο Το άτομο που θα είναι κατά καιρούς, ο Πρόεδρος του Οργανισμού, δηλαδή ο Γενικός Διευθυντής.

Για να εξασφαλιστεί μάλιστα, η ευρεία διεθνής εκπροσώπηση στο Συμβούλιο, θα τηρούνται απαραίτητα οι πιο κάτω αρχές: α) Τουλάχιστον ένας πολίτης μιας χώρας από κάθε μία γεωγραφική περιφέρεια θα υπηρετεί ως διευθυντής «επικρατείας» στο Συμβούλιο (εκτός από το αρχικό Συμβούλιο) και β) όχι περισσότερο από το μισό (1/2) του συνολικού αριθμού των διευθυντών «επικρατείας» που υπηρετούν σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, θα είναι πολίτες χωρών που βρίσκονται σε μία γεωγραφική περιφέρεια. Επιπλέον, η επιλογή των διευθυντών από κάθε οργανισμό υποστήριξης και το σώμα των μελών «επικρατείας» πρέπει να είναι σύμφωνη με όλες τις εφαρμοστέες διατάξεις περί γεωγραφικής ποικιλομορφίας.

Υπάρχουν πέντε γεωγραφικές περιφέρειες του ICANN:

- ❖ Ευρώπη
- ❖ Ασία - Αυστραλία - Ειρηνικός
- ❖ Λατινική Αμερική – Νησιά της Καραϊβικής
- ❖ Αφρική
- ❖ Βόρειος Αμερική

Οι συγκεκριμένες χώρες που θα συμμετέχουν σε κάθε Γεωγραφική Περιφέρεια θα ορίζονται από το Συμβούλιο και αυτό θα επανεξετάζεται κατά διαστήματα από το Συμβούλιο (τουλάχιστον κάθε τρία έτη) για να εξακριβωθεί αν χρειάζεται κάποια αλλαγή, λαμβάνοντας υπόψη την εξέλιξη του Διαδικτύου στην δεδομένη στιγμή. Η σημερινή γεωγραφική σύνθεση του Συμβουλίου του ICANN έχει ως εξής:

- ✓ Βόρεια Αμερική : 8
- ✓ Ευρώπη : 7
- ✓ Ασία / Ειρηνικός : 3
- ✓ Λατινική Αμερική : 1
- ✓ Αφρική : --

1.2.4.2. Εθνικό Επίπεδο (Ελλάδα)

1.2.4.2.1 Μορφή και αρμοδιότητες EETT

Η διαχείριση των domain names σε εθνικό επίπεδο ανήκει στους εκάστοτε εξουσιοδοτημένους από το κράτος φορείς. Στην Ελλάδα αρμόδιος φορέας για την διαχείριση, την εποπτεία, τον συντονισμό, και τον έλεγχο του domain “.gr” είναι η Ε.Ε.Τ.Τ. (Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων). Η Ε.Ε.Τ.Τ. με τη σειρά της, όπως άλλωστε και σε όλα τα κράτη, έχει αναθέσει την διαχείριση των ονομάτων του Domain Name “.gr”, στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας⁴⁶ (Ι.Τ.Ε), στο Ηράκλειο της Κρήτης.

Οι αρμοδιότητες της EETT, όπως ακριβώς αναφέρονται στο καταστατικό της, είναι οι εξής:

- Εκπονεί την πολιτική και θέτει τους κανόνες για την καταχώριση και χρήση των ονομάτων. Αναθέτει τη διαχείριση του συστήματος σε φορέα της επιλογής της.
- Ελέγχει το διαχειριστή για τη σωστή εφαρμογή των κανονισμών και την τήρηση των προδιαγραφών λειτουργίας του .GR και οι αποφάσεις της είναι δεσμευτικές για τον διαχειριστή
- Αποτελεί όργανο επίλυσης διαφορών σχετικά με τα ονόματα του Domain Name .GR και
- Εποπτεύει και ελέγχει τον διαχειριστή για την εφαρμοζόμενη τιμολογιακή πολιτική.

Για την αντιμετώπιση πιθανών περιπτώσεων οι οποίες δεν είναι δυνατόν να προβλεφθούν από το πλαίσιο κανόνων καταχώρισης και χρήσης ονομάτων στο domain .gr, συγκροτείται από την EETT μία Συμβουλευτική Επιτροπή. Η Συμβουλευτική Επιτροπή αποτελείται από εκπροσώπους φορέων και εμπειρογνώμονες. Λειτουργεί δε ως συμβουλευτικό όργανο της EETT, εκδίδει γνωμοδοτήσεις, είτε ερμηνευτικές του κανονισμού, είτε προτάσεις επίλυσης διαφορών, όταν αυτές προκύπτουν. Η εισαγωγή ενός θέματος προς γνωμοδότηση

---

⁴⁶ Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας (ΙΤΕ), Ινστιτούτο Πληροφορικής. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. <http://www.hostmaster.gr> και για e-mail: hostmaster@ics.forth.gr. Τα αρχικά “FORTH”, σημαίνουν: “Foundation Of Research and Technology Heraklion”, όσο για τα αρχικά “ics” σημαίνουν: “Institute of Computer Science”. Το ΙΤΕ εδρεύει στο Τεχνολογικό Πάρκο της Κρήτης στη θέση Βούτες του Ηρακλείου. Τ.Θ.1385, Τ.Κ. 711 10, τηλ. 081-391 450, fax 081-391 451.

στην εν λόγω επιτροπή γίνεται από την ΕΕΤΤ, στην οποία θα καταφεύγει ο Διαχειριστής όταν προκύπτει ζήτημα το οποίο εκφεύγει των διαχειριστικών του αρμοδιοτήτων. Σε κάθε περίπτωση, η τελική απόφαση για κάθε θέμα που διερευνά η Συμβουλευτική Επιτροπή, λαμβάνεται από την ΕΕΤΤ και κοινοποιείται στον διαχειριστή.

1.2.4.2.2. Αρμοδιότητες Διαχειριστή (ΙΤΕ)

Οι αρμοδιότητες του διαχειριστή και συγκεκριμένα του Ι.Π. – ΙΤΕ είναι οι εξής:

- Ο Διαχειριστής αναλαμβάνει τη διαχείριση του .GR domain σύμφωνα με το συμφωνημένο και εγκεκριμένο από την ΕΕΤΤ πλαίσιο,
- Ο Διαχειριστής αναλαμβάνει την ευθύνη για τη σωστή λειτουργία και ενημέρωση των Root Name Servers (εξυπηρετητές πυρήνων) για το .GR
- Ο Διαχειριστής υποχρεούται να παραπέμπει στην ΕΕΤΤ θέματα που πιθανόν να προκύψουν κατά την υλοποίηση της διαχείρισης του .GR domain, τα οποία δεν καλύπτονται με σαφήνεια από τον υπάρχοντα και εφαρμοζόμενο κανονισμό
- Ο Διαχειριστής υποχρεούται να συντάσσει και να υποβάλλει στην ΕΕΤΤ Ετήσια Έκθεση Πεπραγμένων, η οποία θα περιλαμβάνει τα πλήρη ποιοτικά και ποσοτικά στοιχεία, σχετικά με τη διαχείριση του domain .GR.

1.2.4.2.3. Κανόνες καταχώρισης Ονομάτων

Δικαίωμα στην καταχώριση ονομάτων κάτω από το .GR, έχουν:

- ✓ Όλοι οι ενήλικες και ικανοί για δικαιοπραξία πολίτες, υπό την προϋπόθεση της κατοχής Ελληνικού Α.Φ.Μ.
- ✓ Οι Έλληνες του εξωτερικού, υπό τον όρο της απόδειξης της ελληνικής τους ιθαγένειας,
- ✓ Όλοι οι φορείς (ελληνικών ή ξένων συμφερόντων) με αποδεδειγμένη δραστηριότητα στον ελληνικό χώρο
- ✓ Επίσης μπορούν να καταχωρηθούν ως ονόματα στο domain .GR τα κάτωθι:

- Όλα τα εμπορικά σήματα τα οποία έχουν γίνει αμετάκλητα δεκτά από την Γενική Γραμματεία Εμπορίου του Υπ. Ανάπτυξης, ακόμα και αν οι φορείς που τα έχουν καταχωρίσει δεν έχουν Ελληνικό ΑΦΜ
- Τα εμπορικά σήματα που χαρακτηρίζονται ως παγκοσμίως γνωστά ή τα σήματα φήμης. Αποτελεί υποχρέωση του ενδιαφερόμενου φορέα να αποδείξει στον Διαχειριστή Ονομάτων, πέραν πάσης αμφιβολίας τον χαρακτηρισμό αυτό.

Ο αριθμός ονομάτων που είναι δυνατόν να καταχωρηθούν κάτω από ένα συγκεκριμένο ΑΦΜ είναι προκαθορισμένος και συνίσταται κατά περίπτωση στα εξής:

- Τα φυσικά πρόσωπα δύνανται να καταχωρούν μόνο ένα όνομα. Εξαιρέση αποτελούν τα φυσικά πρόσωπα τα οποία ασκούν παράλληλα επαγγελματική δραστηριότητα με τον ίδιο ΑΦΜ⁴⁷. Στην περίπτωση αυτή επιτρέπεται η καταχώριση δύο ονομάτων, ένα ως φυσικό πρόσωπα και ένα για την επαγγελματική τους δραστηριότητα
- Τα νομικά πρόσωπα δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου⁴⁸ έχουν τη δυνατότητα να καταχωρούν έως δέκα ονόματα ανά ΑΦΜ. Επιπλέον των δέκα ονομάτων ανά ΑΦΜ, τα ως άνω νομικά πρόσωπα, έχουν δικαίωμα να καταχωρούν και όλα τα ονόματα που αφορούν σε σήματα προϊόντων, υπηρεσιών ή εν γένει δραστηριοτήτων των νομικών προσώπων, τα οποία είναι κατατεθειμένα στις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπ. Εμπορίου και των οποίων έχει ήδη ενεργοποιηθεί η χρήση στην αγορά

Προβλέπεται επίσης και η δυνατή σύνθεση των ονομάτων. Έτσι λοιπόν τα ονόματα μπορούν να αποτελούνται από αλφαριθμητικούς χαρακτήρες [A-Z, a-z, 0-9] και τον ειδικό χαρακτήρα [-], να έχουν μήκος από τρεις έως είκοσι τέσσερις χαρακτήρες και δεν μπορούν να αρχίζουν ή να τελειώνουν με τον ειδικό χαρακτήρα [-]. Εξαιρούνται των ανωτέρω προδιαγραφών τα ονόματα που είναι ταυτοχρόνως “trademarks” προϊόντων ή υπηρεσιών, τα οποία είναι δυνατόν να αποτελούνται από λιγότερους χαρακτήρες.

⁴⁷ π.χ. Ελεύθεροι Επαγγελματίες

⁴⁸ π.χ. φορείς, εταιρείες, υπουργεία κλπ

1.2.4.2.4. Καταχώριση ονομάτων με γεωγραφικούς προσδιορισμούς

Το θέμα της χρήσης ονομάτων με γεωγραφικούς προσδιορισμούς απασχόλησε ιδιαίτερα την ΕΕΤΤ. Ο βασικός προβληματισμός που αναπτύχθηκε αφορούσε στο κατά πόσο τα ονόματα γεωγραφικών περιοχών της Ελλάδας, των πόλεων, των κοινοτήτων και γενικώς τα τοπωνύμια δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται παρά μόνο από τις αντίστοιχες διοικητικές αρχές όπως οι περιφέρειες, οι δήμοι, οι κοινότητες κλπ. Ακόμη, η οποιαδήποτε απόφαση θα έπρεπε να προσδιορίζει σαφώς ποια είναι τα ονόματα για τα οποία θα υπάρχει περιορισμός στη χρήση και για ποια γραφή τους⁴⁹.

Στις προθέσεις⁵⁰ της ΕΕΤΤ φαίνεται πάντως να είναι η δημιουργία ενός ειδικού domain name τρίτου επιπέδου (Third Level Domain Name), η ενσφήνωση δηλαδή της σύντημης “.ota” μεταξύ Second και Top-Level domain name. Με τον τρόπο αυτό θα κατοχυρωθεί από τη μία το δικαίωμα των ΟΤΑ (Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης) στην αποκλειστική παρουσίαση της δικής τους ιστοσελίδας κάτω από το ειδικό Third Level Domain Name, ενώ παράλληλα διανοίγεται στους ιδιώτες η δυνατότητα χρησιμοποίησης γεωγραφικών ονομασιών.

Επειδή το θέμα είναι αρκετά σοβαρό και επειδή προτού ληφθεί οποιαδήποτε τελική απόφαση θα έπρεπε να ακουστούν και οι απόψεις των άμεσα ενδιαφερομένων, η ΕΕΤΤ κατέληξε στην απόφαση να εφαρμοστούν τα εξής:

- Προσωρινά και μέχρι νεώτερης απόφασης, δεν επιτρέπεται η χρήση γεωγραφικών ονομάτων, ήτοι ονομάτων που αποτελούν ονόματα πόλεων, κοινοτήτων ή γεωγραφικών περιοχών, παρά μόνο από τις αντίστοιχες αρχές (Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης κτλ), ανεξάρτητα εάν αναφέρονται ή όχι στο σχέδιο Καποδίστριας. Ο περιορισμός ισχύει για οποιαδήποτε από τις συνήθεις γραφές των γεωγραφικών ονομάτων, ακόμη και αν το αιτούμενο όνομα δεν αποτελεί την πιο διαδεδομένη γραφή του συγκεκριμένου γεωγραφικού ονόματος.
- Ο περιορισμός δεν ισχύει για γραφή που διαφοροποιείται οπτικά από τις συνήθεις γραφές των γεωγραφικών ονομάτων.

---

⁴⁹ π.χ. Για την περίπτωση της πόλης των Αθηνών πρέπει να καθοριστεί αν το όνομα που θα υπόκειται σε περιορισμούς θα είναι το Athens, το athinaί, ή το athina.

⁵⁰ Όπως αυτές προκύπτουν από το αυθεντικό κείμενο της «Απόφασης της ΕΕΤΤ για τη διαχείριση των ονομάτων INTERNET του Domain name .GR», βλ. <http://www.eett.gr>

- Ο περιορισμός αφορά μόνο στην χρήση ονομάτων Δευτέρου Επιπέδου (Second Level Domain Name). Στην περίπτωση των ονομάτων Τρίτου Επιπέδου (Third Level Domain Names), ο παραπάνω περιορισμός δεν ισχύει και η χρήση γεωγραφικών ονομάτων είναι δυνατή από κάθε ενδιαφερόμενο.
- Για την αντιστοιχία Ελληνικών και Λατινικών χαρακτήρων, υιοθετείται το σχετικό πρότυπο του ΕΛΟΤ (Ελληνικός Οργανισμός Τυποποίησης).
- Η ΕΕΤΤ θα συνεχίσει την συνεργασία της με τα Υπουργεία Εσωτερικών, Δημοσίας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, την ΚΕΔΚΕ καθώς και κάθε άλλο αρμόδιο φορέα προκειμένου να επιλυθεί οριστικά το πρόβλημα των γεωγραφικών ονομάτων.
- Η ΕΕΤΤ θα πάρει την τελική απόφαση αφού εκφραστούν οι απόψεις των φορέων.

1.2.4.2.5. Διαδικασία Καταχώρισης Domain Names

Ο ενδιαφερόμενος για την καταχώριση ονόματος θα πρέπει να υποβάλλει αίτηση προς τον Διαχειριστή, η οποία να περιλαμβάνει τα πλήρη στοιχεία του και στην οποία, εκτός των άλλων, θα βεβαιώνει ότι με το αιτούμενο όνομα δεν παραβιάζει δικαιώματα τρίτων από την χρήση του συγκεκριμένου ονόματος καθώς και ότι όλα τα στοιχεία που υποβάλλει είναι ακριβή. Η αίτηση εξετάζεται από το Διαχειριστή και ο αιτών λαμβάνει μία θετική ή αρνητική απάντηση σχετικά με την καταχώριση του Domain.

Στην περίπτωση κατά την οποία ζητηθούν προς καταχώριση ονόματα τα οποία προσβάλλουν τα επίσημα εθνικά σύμβολα ή τους επίσημους θεσμούς της πολιτείας ή θρησκευτικά σύμβολα ή χαρακτηρίζονται ως ρατσιστικού περιεχομένου ή τέλος προσβάλλουν καταφανώς τα χρηστά ήθη, ο Διαχειριστής παραπέμπει το θέμα στην ΕΕΤΤ και το αιτούμενο όνομα παραμένει δεσμευμένο για λογαριασμό του ενδιαφερομένου μέχρι την έκδοση της απόφασης της ΕΕΤΤ, αφού προηγουμένως δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά του.

1.2.4.2.6. Ακύρωση Καταχώρισης Domain Name

Η καταχώριση ενός Domain Name μπορεί να ακυρωθεί από τον Διαχειριστή με απόφασή του, υπό την προϋπόθεση ότι θα υπάρξει έγγραφη προειδοποίηση από αυτόν, για τους παρακάτω λόγους:

- Μη υπογραφή της σύμβασης από τον κάτοχο εντός των καθορισμένων χρονικών ορίων⁵¹.
- Μη έγκαιρη καταβολή των τελών καταχώρισης / ανανέωσης.
- Μη ενεργοποίηση του Domain εντός των καθορισμένων χρονικών ορίων⁵².
- Κοινοποίηση στον Διαχειριστή δικαστικής απόφασης σχετικά με τη χρήση του Domain.
- Κοινοποίηση στον Διαχειριστή απόφασης της ΕΕΤΤ για οποιονδήποτε λόγο.

Στην περίπτωση μη τήρησης των προϋποθέσεων για την αρχική καταχώριση του ονόματος σύμφωνα με τους παρόντες κανόνες, δεν απαιτείται έγγραφη προειδοποίηση για την ακύρωση της καταχώρισης.

1.2.4.2.7. Επίλυση διαφορών

Σε περιπτώσεις διαφωνιών σχετικά με τις καταχωρίσεις ονομάτων επιχειρείται από τον Διαχειριστή διαδικασία συμβιβασμού. Εφόσον τα περιθώρια εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης εξαντληθούν, ο Διαχειριστής ενημερώνει εγγράφως την ΕΕΤΤ για το ζήτημα και το αντικείμενο της διαφωνίας, συνιστώντας στους ενδιαφερομένους να προσφύγουν στην ΕΕΤΤ η οποία έχει την δικαιοδοσία να επιληφθεί του θέματος.

Η ΕΕΤΤ επιλέγει τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίσει την διαφορά με πρώτη επιλογή την προσπάθεια εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης⁵³ και σε αυτό το στάδιο. Η ΕΕΤΤ διατηρεί το δικαίωμα να αξιοποιήσει οποιοδήποτε όργανο

---

⁵¹ Η προθεσμία κατά την οποία πρέπει να παραληφθεί από τον Διαχειριστή υπογεγραμμένη η οριστική σύμβαση είναι ένας (1) μήνας.

⁵² Για την αποφυγή δέσμευσης ονομάτων για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς την προοπτική ενεργοποίησής τους, ορίζεται το χρονικό διάστημα των τεσσάρων (4) μηνών ως το μέγιστο διάστημα, από την καταχώριση έως την ενεργοποίηση του ονόματος. Στο διάστημα αυτό δεν θα γίνονται δεκτές διεκδικήσεις από τρίτους οι οποίες θα στηρίζονται στο γεγονός της μη ενεργοποίησης.

⁵³ Στην πράξη, δηλ. στην ελληνική πραγματικότητα, η διαδικασία του Συμβιβασμού δεν έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ, αντίθετα η προσφυγή στα δικαστήρια είναι η συνήθης και αποκλειστική πρακτική σε περιπτώσεις διαφωνιών μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων για θέματα που σχετίζονται με domain names.

λειτουργεί υπό την εποπτεία της για να γνωματεύσει επί της διαφοράς, όπως: Συμβουλευτική Επιτροπή, Νομικές Υπηρεσίες της, ολομέλεια της Επιτροπής κλπ. Η ΕΕΤΤ, σε κάθε τέτοια περίπτωση και εφόσον έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια συμβιβασμού, εκδίδει επίσημη γνωμάτευση⁵⁴, όπου αυτό είναι δυνατόν. Αν τίποτε από τα παραπάνω δεν τελεσφορήσει οι λογικές κινήσεις στις οποίες θα προβεί ο δικαιούχος του διακριτικού γνωρίσματος κατά του κατόχου του domain name, θα είναι η άσκηση αίτησης ασφαλιστικών μέτρων και αγωγής με νομική βάση – ανάλογα με την περίπτωση – τις διατάξεις προστασίας του ονόματος, της εμπορικής επωνυμίας, του διακριτικού τίτλου και του ονόματος, οι οποίες θα αναλυθούν σε επόμενο κεφάλαιο.

---

⁵⁴ Σημαντική είναι η διαφορά που υπάρχει μεταξύ της απόφασης και της επίσημης γνωμάτευσης της ΕΕΤΤ. Ενώ δηλαδή στην περίπτωση που ένα όνομα του οποίου ζητείται η καταχώριση προσβάλλει τα εθνικά ή θρησκευτικά σύμβολα κλπ, δεσμεύεται από τον Διαχειριστή και η ΕΕΤΤ εκδίδει *απόφαση* (η οποία βεβαίως αποτελεί διοικητική πράξη και μπορεί να προσβληθεί στα Διοικητικά Δικαστήρια) για την καταχώρισή του ή μη, στην περίπτωση που ένα όνομα είναι ήδη καταχωρημένο και ζητείται από κάποιον τρίτο (δικαιούχο σήματος για παράδειγμα) η ακύρωση της καταχώρισης, η ΕΕΤΤ εκδίδει *επίσημη γνωμάτευση*, η οποία βεβαίως δεν είναι δεσμευτική για τα αντιμαχόμενα μέρη, ούτε υποχρεώνει τον Διαχειριστή να προβεί σε κάποια ενέργεια. Ουσιαστικά δηλαδή, στα σημαντικά ζητήματα που δημιουργούνται με την προσβολή δικαιωμάτων σημάτων, διακριτικών γνωρισμάτων, επωνυμιών κλπ από καταχωρημένα Domain Names, η ΕΕΤΤ αποφεύγει να πάρει θέση και να εκδώσει απόφαση. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι στην πράξη η ΕΕΤΤ παραπέμπει τους ενδιαφερόμενους απ' ευθείας στα δικαστήρια αποφεύγοντας να λάβει οποιαδήποτε θέση και να διατυπώσει έστω κάποιες σκέψεις που θα διευκόλυναν το Δικαστή να κατανοήσει καλύτερα τις ιδιαιτερότητες του Διαδικτύου και ειδικότερα το σύστημα καταχώρισης των Domain Names.

Κεφάλαιο 2^ο Η Νομική πλευρά των Domain Names

2.1. Εισαγωγικά Στοιχεία

Στην σημερινή δυναμική, «ψηφιακή» οικονομία, παρατηρούμε μία σύγκρουση σε παγκόσμιο επίπεδο, μεταξύ των γεωγραφικά περιορισμένων σημάτων και του χωρίς όρια κόσμου του Internet. Το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, εξ ορισμού, βασίζεται στην αρχή της εδαφικότητας⁵⁵. Τα νομικά δικαιώματα που δίνουν στα σήματα και στις άλλες μορφές πνευματικής ιδιοκτησίας αξία, περιορίζονται από την γεωγραφία. Αντίθετα, το Internet δεν γνωρίζει σύνορα και όρια. Είναι ένα τεράστιο δίκτυο για το οποίο οι λέξεις χώρος και χρόνος δείχνουν να μην έχουν πολύ σημασία.

Παραδοσιακά, διαφορές σχετικές με διεθνή δικαιώματα επί σημάτων έχουν λυθεί με διεθνείς συμβάσεις. Τα κράτη εξασκώντας την εθνική τους κυριαρχία έχουν συμμετάσχει σε χρονοβόρες διαπραγματεύσεις με κύριο σκοπό την παγκόσμια εναρμόνιση. Μέχρι πρόσφατα, αυτή η παραδοσιακή τακτική των διεθνών συνθηκών είχε στεφθεί με μεγάλη επιτυχία στην ανάπτυξη ενός αισθήματος ύπαρξης παγκόσμιας ομοφωνίας μεταξύ των συμβαλλομένων μερών στις διεθνείς συμφωνίες. Με την πρόσφατη και απίστευτη όμως έκρηξη του ηλεκτρονικού εμπορίου, μία τέτοια παραδοσιακή προσέγγιση, μέσω των διεθνών συμβάσεων, έχει καταστεί οικονομικά άχρηστη και ξεπερασμένη. Η ικανότητα του Internet να παρέχει πληροφορίες με ταχύτητες χωρίς προηγούμενο, έχει μετατρέψει πολλές παραδοσιακές μεθόδους της ανθρώπινης επαφής και αλληλεπίδρασης σε κατάλοιπα μιας άλλης εποχής.

Η συμβατική μορφή της εναρμόνισης των διεθνών διαφορών και στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας δεν ξεφεύγει από το πιο πάνω ξεπερασμένο μοντέλο. Στην θέση λοιπόν, των παραδοσιακών μεθόδων των διεθνών συμφωνιών μία νέα προσέγγιση φαίνεται να κερδίζει έδαφος. Μία προσέγγιση η οποία θα βασίζεται όχι στις διαπραγματεύσεις μεταξύ ανεξάρτητα δρώντων κυρίαρχων κρατών, αλλά μία προσέγγιση η οποία θα βασίζεται σε ένα νέο είδος δικαίου, το «Δίκαιο του Internet». Βεβαίως, η πιο πάνω θέση δεν γίνεται αποδεκτή χωρίς αντίλογο. Η εναλλακτική, θα λέγαμε άποψη στην πιο πάνω προσέγγιση θεωρεί ότι δεν είναι αναγκαίο να

---

⁵⁵ Στα αγγλικά: “Principle of territoriality”.

δημιουργηθεί ένα νέο «Δίκαιο του Internet», αλλά αυτό που χρειάζεται πάνω απ' όλα είναι η προσαρμογή του ήδη υπάρχοντος δικαίου, που καλύπτει τον τομέα των πνευματικών δικαιωμάτων, στα δεδομένα του Internet. Το ήδη υπάρχον νομικό πλαίσιο, το οποίο ρύθμιζε μέχρι τώρα τα πνευματικά δικαιώματα είναι επαρκές για να αντιμετωπίσει αυτή την νέα κατάσταση, αρκεί να γίνουν οι απαραίτητες αλλαγές και κατά τη γνώμη μου, όχι τόσο αλλαγές, όσο ρυθμίσεις και προσαρμογές. Η δημιουργία ενός νέου κλάδου δικαίου, αυτή τη στιγμή, όπως ένα ενδεχόμενο «Δίκαιο του Internet», κρύβει πολλαπλούς κινδύνους σε «ανεξερεύνητα νερά». Γιατί λοιπόν να προχωρήσουμε σε μία τέτοια, επίφοβη για τον επιχειρηματικό και μη κόσμο, διαδικασία αφού έχουμε ήδη εμπειρία και έτοιμο νομικό πλαίσιο;

2.2. Νομική Φύση των Domain Names

Τα στοιχεία τα οποία παρατέθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο σχετικά με την προσοχή και την σημασία που έχουν δώσει στα Domain names παγκοσμίως, οργανισμοί αλλά και ολόκληρες κυβερνήσεις δείχνουν ακριβώς την αξία που αποδίδεται σε αυτά. Η εμπορική τους αξία⁵⁶ σήμερα δεν αμφισβητείται από κανέναν. Το αντίθετο μάλιστα, φαίνεται πως όλοι έχουν συνειδητοποιήσει το εκρηκτικό μείγμα των οικονομικών αλλά και διαφημιστικών πλεονεκτημάτων τους. Η σπουδαιότητα του θέματος αυξάνεται αν αναλογιστεί κανείς και το γεγονός πως το δικαίωμα χρήσης ενός domain name συνιστά δικαίωμα παγκόσμιου βεληνεκούς. Αν μία επιχείρηση δεν μπορέσει να καταφέρει την καταχώριση του σήματός της ή του διακριτικού της τίτλου ως Domain Name, τότε μπορεί να βρεθεί μπροστά στο δυσάρεστο αποτέλεσμα να επωφελούνται άλλοι από την επωνυμία της, οι οποίοι πρόλαβαν και καταχώρισαν πρώτοι την επωνυμία αυτή ως domain name, έστω και αν δεν ήταν ποτέ πραγματικά δική τους, αφού ο χρήστης / «κυβερνοπελάτης» θα οδηγείται σε άλλη τελείως ιστοσελίδα από αυτή την οποία έψαχνε αρχικά, στην μηχανή αναζήτησης.

Στην αρχική, εμβρυακή του θα λέγαμε, μορφή το Διαδίκτυο και το σύστημα ονοματοδοσίας (DNS) λειτουργούσαν άψογα, χωρίς προβλήματα. Σήμερα όμως, που οι ιστοσελίδες έχουν φτάσει τον αριθμό των κάποιων εκατομμυρίων, είναι φυσικό να έχουν δημιουργηθεί διενέξεις και δικαστικές διαμάχες, ένας πραγματικός πόλεμος για την διεκδίκηση κάποιων πολύ δημοφιλών domain names⁵⁷.

Ακριβώς λόγω της μοναδικότητάς του, το domain name ταυτίστηκε από τεχνικής πλευράς με τον αριθμό που αντιστοιχεί σε μία τηλεφωνική συσκευή. Το συγκριτικό πλεονέκτημα του domain name σε σχέση με τον τηλεφωνικό αριθμό, είναι ότι, σε αντίθεση με τον τελευταίο ο οποίος μας δίνεται χωρίς την δυνατότητα επιλογής – στην καλύτερη των περιπτώσεων ο αιτών τηλεφωνική σύνδεση έχει δικαίωμα να επιλέξει ανάμεσα σε περιορισμένη ποσότητα διαθέσιμων τηλεφωνικών

---

⁵⁶ Ενώ η εμπορική τους αξία είναι αναμφίβολα τεράστια, το κόστος καταχώρισής τους είναι μηδαμινό, έτσι το κόστος του να καταχωρίσει κανείς ένα domain name στις Ηνωμένες Πολιτείες ανέρχεται στο ποσό των 45\$ το χρόνο βλ. Chad Denver Emerson, December 2000, “*Bad Faith in Cyberspace : Trademark Rights on the World Wide Web*”, Tennessee Bar Journal, Vol. 36, No 12, σελ 15. Στην ελληνική αγορά αντίστοιχα το κόστος για την ίδια εργασία ανέρχεται στις 15.000 δρχ. για το πρώτο έτος της καταχώρισης και από εκεί και πέρα, 7.500 δρχ. ετησίως για το κάθε έτος, πιο συγκεκριμένα βλ.: <http://www.hostmaster.gr>

⁵⁷ βλ. Δ. Παππάς, όπ.π. σελ 3., βλ. επίσης Julianne Ross Davis, July 2000, “*Protecting Your Trademark on the internet*”, The Federal Lawyer, page 25.

αριθμών – το domain name είναι ελεύθερα επιλέξιμο, είναι με άλλα λόγια ο αιτών εκείνος που αποφασίζει την ονομασία που θα του δοθεί.

Γιατί όμως τείνουμε να ταυτίζουμε ή να θεωρούμε συνώνυμα τα Domain Names με τα σήματα, τα διακριτικά γνωρίσματα και τους διακριτικούς τίτλους; Ένα domain name, υποστηρίζεται από πολλούς, δεν είναι τίποτε άλλο από μία ταχυδρομική διεύθυνση ή έστω μία ηλεκτρονική διεύθυνση. Όλοι μας έχουμε διευθύνσεις και κανείς ποτέ δεν έχει θέσει θέμα ότι μία ταχυδρομική διεύθυνση θα μπορούσε να είναι συνώνυμη με ένα σήμα, όσο ίδια και αν είναι αυτή με το σήμα. Είναι όμως γεγονός πως στο Internet η διεύθυνση μίας επιχείρησης δύναται να προκαλέσει κάποιες προσδοκίες στον χρήστη όσον αφορά στην ποιότητα και προέλευση των προϊόντων που μπορεί να διατίθενται ή όσον αφορά στις πληροφορίες που παρέχονται μέσω αυτής της διεύθυνσης. Για παράδειγμα η διεύθυνση <www.next.clothes.com> θα μπορούσε να μας οδηγήσει αβίαστα στο συμπέρασμα πως επισκεπτόμενοι αυτή την ιστοσελίδα θα αγοράσουμε ρούχα και μάλιστα από το μαγαζί “Next” και πως ότι αγοράσουμε περιμένουμε λογικά να έχει την ποιότητα που παρέχει συνήθως αυτή η εταιρεία .

Τα ίδια τα συναλλακτικά ήθη και η στρατηγική των επιχειρήσεων απέδειξαν και αποδεικνύουν περίτρανα, με την παρουσία του ονόματος πεδίου σε κάθε σχεδόν διαφημιστική καταχώριση, την αποστολή που καλούνται να επιτελέσουν τα Domain Names. Επειδή ακριβώς λοιπόν, αυτές οι διευθύνσεις ενσωματώνουν τις έννοιες της προσφερόμενης ποιότητας των προϊόντων, της προέλευσής τους και της ταυτότητας του επιχειρηματία, θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως σήματα⁵⁸. Σε κάθε περίπτωση όμως δεν θα έπρεπε αξιωματικά να θεωρούμε τα σήματα και τα domain names ως συνώνυμα και ταυτόσημα⁵⁹.

Το Σεπτέμβριο του 1999 το Αμερικάνικο Γραφείο Ευρεσιτεχνιών και Σημάτων (U.S. Patent and Trademark Office, “USPTO”) εξέδωσε μία έκθεση στην οποία καθόριζε το ότι η χρήση ενός domain name απλώς ως ένας τρόπος εύρεσης μίας διεύθυνσης στο Internet δεν σημαίνει πως το domain name αυτό έχει την χρήση ενός σήματος, με την αυστηρή έννοια του όρου. Από την ίδια έκθεση απορρέει πως για να έχει ένα domain name τη χρήση ενός σήματος θα πρέπει να χρησιμοποιείται με

---

⁵⁸ Στο σημείο 4 στο κείμενο του ΠΙ-ΙΤΕ «Κανόνες για την εκχώρηση ονομάτων κάτω από το [.gr] domain» αναφέρεται χαρακτηριστικά : «Τα ονόματα δεν έχουν καμία έννοια κατατεθέντος σήματος (Trademark). Είναι ευθύνη του αιτούντος να επιβεβαιώνει ότι δεν παραβιάζει Trademarks άλλου», βλ. <http://www.hstmaster.gr/HmastersHome/greek/news/1/rules.html>

⁵⁹ βλ. Charlotte Waelde, ό.π., σελ.63

τέτοιο τρόπο ούτως ώστε να ενσωματώνει τα στοιχεία που εμπεριέχει ένα σήμα και κατά κάποιο τρόπο να παίρνει την μορφή ενός σήματος. Το να πει κανείς, για παράδειγμα, πως «Το βιβλιοπωλείο www.amazon.com πουλάει περισσότερα βιβλία από οποιονδήποτε άλλο», οπωσδήποτε στοιχειοθετεί την χρήση του ως σήμα διότι εκτός από μία απλή υπόδειξη της διεύθυνσης στο Internet, χρησιμεύει και ως αναγνωριστικό της προέλευσης των προϊόντων. Αντίθετα, η αναφορά πάντα σύμφωνα με την Έκθεση του USPTO, ενός domain name σε μία επαγγελματική κάρτα δεν συμπεριλαμβάνει όλα εκείνα τα απαραίτητα στοιχεία ούτως ώστε να χαρακτηριστεί ως σήμα.⁶⁰

Αναρωτιέται βέβαια κανείς πως είναι δυνατόν να μπορεί κάποιος να επωφεληθεί μέσα από τον κόσμο του Internet εις βάρος μίας επιχείρησης, της οποίας ουσιαστικά την επωνυμία καπηλεύεται για ίδιον όφελος, χωρίς να υπάρχουν κυρώσεις γι' αυτό⁶¹. Αυτό συμβαίνει, διότι στον πραγματικό – υλικό κόσμο, το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων⁶² επιτρέπει την καταχώριση πανομοιότυπων ή και παρόμοιων διακριτικών τίτλων σε επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε διαφορετικούς κλάδους του εμπορίου, ή που δραστηριοποιούνται σε διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές⁶³. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ακόλουθο: Ας υποθέσουμε ότι κάποιος θελήσει να βγει στην αγορά πουλώντας ρούχα χρησιμοποιώντας την επωνυμία *Xerox* (όπως και η πασίγνωστη εταιρεία φωτοτυπικών μηχανημάτων και εκτυπωτών), ή πουλώντας τροφή για μωρά χρησιμοποιώντας την επωνυμία *Kodak*⁶⁴ (όπως και η εξίσου πασίγνωστη παγκοσμίως εταιρεία φωτογραφικών ειδών), και στις δύο παραπάνω περιπτώσεις είναι μάλλον

---

⁶⁰ Βλ. Aaron W. Brooks, February 2000, “*The cautious interplay between trademarks and Internet domain names*”, Illinois Bar Journal, Vol. 88, σελ. 77

⁶¹ Αυτό βέβαια δεν ισχύει πάντα και εξετάζεται κατά περίπτωση.

⁶² Τα διακριτικά γνωρίσματα σχηματικά βρίσκονται στην κορυφή μίας εικονικής πυραμίδας. Πρόκειται δηλαδή για το γενικό σύνολο. Από εκεί και πέρα χωρίζονται στο τυπικό κομμάτι και στο ουσιαστικό. Το τυπικό περιλαμβάνει τα σήματα (ονομάζεται τυπικό, διότι ακριβώς περιλαμβάνει μία τυπική διαδικασία καταχώρισης του σήματος κλπ) και το ουσιαστικό αναφέρεται στον διακριτικό τίτλο την επωνυμία κλπ (και ονομάζεται ουσιαστικό διότι δεν έχει να κάνει με τυπικές διαδικασίες αλλά με ουσιαστικά πλέον δικαιώματα που απορρέουν από αυτά). Στην γλώσσα των δικηγόρων, μολοταύτα, έχει επικρατήσει όταν κάποιος αναφέρεται στον όρο «Διακριτικά Γνωρίσματα» να εννοεί μόνο το ουσιαστικό κομμάτι τους και όχι το τυπικό, δηλαδή τα σήματα.

⁶³ Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. Jessica Litman, όπ.π. σελ. 152-153 ή βλ. επίσης David Bender, 2000, “Computer Law”, New York, Lexis Publishing, σελ 3D-50

⁶⁴ Το συγκεκριμένο παράδειγμα με τις εταιρείες που αναφέρω, είναι κατά κάποιο τρόπο ακραίο, αφού και η *Xerox* αλλά και η *Kodak* δεν αποτελούν τυχαίες εταιρείες και τα σήματά τους αποτελούν σήματα φήμης και όχι απλά σήματα. Τα σήματα φήμης τυγχάνουν μεγαλύτερης προστασίας από τα απλά σήματα. Παρόλα αυτά, η επιλογή των δύο αυτών εταιρειών δεν έγινε τυχαία, διότι ακριβώς με την ακραία αυτή περιγραφή γίνεται πιο κατανοητό αλλά και πιο σαφές στον αναγνώστη το μήνυμα που επιθυμώ να περάσω σχετικά με την περίπτωση και τον ενδεχόμενο κίνδυνο σύγχυσης στον επιχειρηματικό κόσμο, από τους καταναλωτές.

απίθανο να μπερδέψει κάποιος πελάτης τις δύο εταιρείες, αφού η εμπορική τους δραστηριότητα δεν έχει καμία σχέση η μία με την άλλη και δεν υπάρχει περίπτωση για τυχόν σύγχυση.

Αντίθετα, στον άυλο κόσμο του Internet, σχετικά με την καταχώριση και κατοχύρωση των domain names, ισχύουν δύο αρχές: α) η αρχή του ότι κάθε domain name είναι μοναδικό και β) η αρχή “first come – first served⁶⁵”. Η μεν πρώτη αρχή είναι ξεκάθαρη. Η δεύτερη αρχή και σε συνδυασμό με την πρώτη, ουσιαστικά και πρακτικά σημαίνει πως από τη στιγμή που κάποιος προλάβει να καταχωρίσει και κατοχυρώσει νόμιμα ένα domain name, δεν μπορεί κανείς άλλος να καταχωρίσει εφεξής το ίδιο ή και «παραπλανητικά» παρόμοιο domain name. Σε αυτό όμως το σημείο θεωρώ σωστό να κάνω μία παρέμβαση και έναν διαχωρισμό της αρχής “first come – first served” και της έννοιας που αυτή έχει πάρει κατά την διάρκεια των τελευταίων δέκα περίπου χρόνων και πως τελικά έχει διαμορφωθεί μέσα από την ζύμωση των γεγονότων και των επιχειρηματικών εμπειριών. Η πιο πάνω έννοια λοιπόν, την οποία απέδωσα στην αρχή αυτή, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η τελική και σημερινή έννοια η οποία της αποδίδεται. Αρχικά όμως (αρχές της δεκαετίας του 1990) η αρχή “first come – first served” είχε την απλούστατη έννοια ότι ο καθένας μπορούσε να καταχωρίσει οτιδήποτε ως domain name με βάση την χρονική προτεραιότητα.

Όμως το DNS, η μορφή λειτουργίας του και οι παραπάνω κανόνες περιορίζουν σε πολύ μικρό βαθμό τον δυνατό αριθμό domain names τα οποία μπορούν να καταχωρηθούν. Ο ισχυρισμός αυτός ενισχύεται από τα εξής στοιχεία: αριστερά από το Top-Level Domain Name, δηλαδή αριστερά από το “.com”, υπάρχουν 22 κενές θέσεις οι οποίες μπορούν να καλυφθούν από τριάντα επτά χαρακτήρες (γράμματα και αριθμούς). Αυτό μας κάνει ένα σύνολο 37²² (το 37²² είναι βεβαίως ο αριθμός 37 υψωμένος εις την εικοστή δεύτερα δύναμη, δεν πρόκειται δηλαδή για αριθμό υποσημείωσης) πιθανών domain names. Στην πραγματικότητα όμως, ο αριθμός των domain names είναι πολύ πιο μικρός αφού πρέπει να έχει κανείς υπ’ όψη του πως οι συνδυασμοί γραμμάτων και αριθμών που βγάζουν νόημα είναι σαφώς μικρότερος από 37²². Από τις 25.500 περίπου λέξεις της αγγλικής γλώσσας, χρησιμοποιούνται ήδη ως Domain Names όλες εκτός από 1760, οι οποίες έχουν πολύ δύσκολη ορθογραφία και είναι πολύ «περίεργες» και σπάνιες για να χρησιμοποιηθούν

---

⁶⁵ βλ. Megan E. Grooves, 1998, “The Non – technical Nature of Domain Name Problems”, Indiana Law Journal, Vol. 74, No 1, σελ. 607.

ως domain names⁶⁶. Επιπλέον, το domain name δεν μπορεί να συνοδεύεται από κάποια παράσταση, χρώμα ή ιδιαίτερο τρόπο γραφής, οπότε οι δυνατότητες περιγραφικής διάκρισης των σημάτων και των διακριτικών γνωρισμάτων γενικότερα, μειώνονται.

Η αρχή της χρονικής προτεραιότητας (“first-come-first-served”) που διέπει την καταχώριση των domain names, δεν ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις ανεξαιρέτως. Η παραπάνω αρχή αποτελεί πραγματικά την κεντρική έννοια του δικαίου των διακριτικών γνωρισμάτων, αλλά η εφαρμογή της προϋποθέτει την ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης⁶⁷. Από τη στιγμή που δεν υφίσταται κίνδυνος σύγχυσης, θα ήταν αντίθετο στις βασικές αρχές του δικαίου της Βιομηχανικής ιδιοκτησίας αλλά και στην αρχή της οικονομικής ελευθερίας⁶⁸ να επιβληθεί στο δικαιούχο του νεότερου σήματος, εκτός του χώρου του διαδικτύου, να παραιτηθεί από τη χρήση του ως domain name προς όφελος του δικαιούχου χρονικά προγενέστερου σήματος. Στις περιπτώσεις αυτές όπου και οι δύο διεκδικητές ενός domain name είναι δικαιούχοι σήματος ή άλλου διακριτικού γνωρίσματος στην επίδικη ένδειξη, θα πρέπει λόγω της τεχνικής του ιδιαιτερότητας να ισχύσει η αρχή first-come-first-serve. Άρα ο λιγότερο επιμελής δικαιούχος σήματος, που ήρθε δεύτερος στην καταχώριση, θα είναι υποχρεωμένος να αποκλίνει, επιλέγοντας την προσθήκη ενδεχομένως κάποιας ένδειξης στο σήμα του, προκειμένου να το χρησιμοποιήσει ως domain name, στο ίδιο πάντα Top-Level Domain Name.

2.2.1. Ελληνικό Ρυθμιστικό πλαίσιο

2.2.1.1. Προστασία του Ονόματος έναντι του Domain Name

Η προστασία του ονόματος και της εταιρικής αλλά και εμπορικής επωνυμίας έναντι της χρήσης του ως domain name θα πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 58 ΑΚ. Κρίσιμο σε κάθε περίπτωση θα είναι, αν ο κάτοχος του domain name χρησιμοποιεί παράνομα το όνομα του δικαιούχου⁶⁹. Παρανομία μάλλον δεν θα

---

⁶⁶ Βλ. Δ. Παππάς, όπ.π., σελ. 13.

⁶⁷ Για τον κίνδυνο σύγχυσης στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων βλ. Ν. Ρόκα, «Αθέμιτος Ανταγωνισμός», 1975, Εκδ. Σάκκουλα, σελ. 139 επ.

⁶⁸ Ελληνικό Σύνταγμα, άρθρο 5, παρ. 1.

⁶⁹ ΑΚ 58 «Δικαίωμα στο Όνομα», συγκεκριμένα: «Αν σε αυτόν που δικαιούται να φέρει ένα όνομα αμφισβητείται από άλλον το δικαίωμα αυτό, ή αν κάποιος χρησιμοποιεί παράνομα ορισμένο όνομα, ο

υπάρχει, αν ο κάτοχος έχει δικαίωμα να χρησιμοποιεί το συγκεκριμένο όνομα, όπως στην περίπτωση της συνωνυμίας⁷⁰. Το ίδιο θα ισχύει σχεδόν απόλυτα σε περιπτώσεις που ο ιδιώτης κάτοχος του domain name θα μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμά του στο όνομα, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει δυνατότητα απόκλισης από την αρχή της χρονικής προτεραιότητας.

Στην περίπτωση τώρα ειδικά της εμπορικής επωνυμίας, κρίσιμο για την έκβαση της διαμάχης και για την εξακρίβωση της παράνομης προσβολής της εμπορικής επωνυμίας, είναι το άρ. 13 του Ν. 146/1914 «Περί Αθεμίτου Ανταγωνισμού», το οποίο χαρακτηριστικά αναφέρει: «*Όστις κατά τας συναλλαγάς ποιείται χρήσιν ονόματος τινός, εμπορικής επωνυμίας, ή ιδιαίτερου διακριτικού γνώρισματος καταστήματος ή βιομηχανικής επιχειρήσεως, ή εντύπου τινός κατά τρόπον δυνάμενον να προκαλέσει σύγχυσιν με το όνομα, την εμπορική επωνυμία, ή το ιδιαίτερον διακριτικό γνώρισμα, ότινα έτερος νομίμως μεταχειρίζεται, δύναται να υποχρεωθεί υπό του τελευταίου εις παράλειψιν της χρήσεως. ... Προς το ιδιαίτερον διακριτικόν γνώρισμα εξομοιούνται και εκείνα εν γένει εκ των σημείων καταστήματος ή επιχειρήσεως τινός, τα οποία θεωρούνται εις στους σχετικούς κύκλους των συναλλαγών ως ιδιαίτερα διακριτικά αυτών...*» Από το παραπάνω άρθρο συγκρατώ την καθοριστική φράση «...προκαλεί σύγχυσιν...». Καθοριστικό στοιχείο κρίνεται το να προκαλεί σύγχυση⁷¹ με άλλα ονόματα ή εμπορικές επωνυμίες το καταχωρημένο domain name, διαφορετικά δεν υφίσταται λόγος παύσης του ή αφαίρεσής του από αυτόν που το έχει νόμιμα καταχωρίσει.

Παράλληλα, η χρησιμοποίηση ένδειξης που έχει καταστεί γνωστή στις συναλλαγές από άλλον, και μάλιστα στον ίδιο τομέα εμπορικής δραστηριότητας, αποτελεί πρόδηλα ανταγωνιστική πράξη, που προσβάλλει σαφέστατα τα χρηστά ήθη, σύμφωνα με το άρθρο 1⁷² του παραπάνω νόμου (146/1914). Εάν ο κάτοχος ονόματος διαδικτύου εντάσσεται και αυτός στον ίδιο τομέα εμπορικής δραστηριότητας και χρησιμοποιεί την ιστοσελίδα για προώθηση των προϊόντων του, χωρίς παράλληλα να έχει δικαιώματα επί του διακριτικού γνώρισματος, τότε ασφαλώς μπορεί να γίνει δεκτός ο κίνδυνος της σύγχυσης των δύο επιχειρήσεων, κάτι που μας φέρνει ακριβώς

δικαιούχος ή εκείνος που βλέπεται, μπορεί να ζητήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον. Αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα και με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται».

⁷⁰ Βλ. Γ. Γεωργιάδης, όπ.π., σελ. 1248

⁷¹ βλ. Απ. Άνθιμος, όπ.π., σελ. 823

⁷² Το άρ. 1 του Ν. 146/1914 αναφέρει συγκεκριμένα: «*Απαγορεύεται κατά τας εμπορικάς, βιομηχανικάς, ή γεωργικάς συναλλαγάς πάσα προς τον σκοπόν ανταγωνισμού γινόμενη πράξις, αντικείμενη εις τα χρηστά ήθη...*»

στην κρισιμότητα που ενέχει η έννοια της σύγχυσης, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω. Στην περίπτωση τώρα που δεν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης, αλλά οι επιχειρήσεις είτε χρησιμοποιούν τα διακριτικά γνωρίσματα ενός γνωστού ανταγωνιστή τους ως domain name, για να αποσπάσουν πελατεία σε βάρος του (αθέμιτη εκμετάλλευση ξένης φήμης), είτε απλά τα κατοχυρώνουν χωρίς να τα χρησιμοποιούν, για να τα «εξουδετερώσουν» (αθέμιτη παρεμπόδιση), τότε η προστασία που παρέχεται στα σήματα⁷³ είναι απόλυτη και η χρήση ενός domain name μπορεί να απαγορευθεί, με βάση το ίδιο άρθρο (άρ. 1 του Ν 146/1914).

2.2.1.2. Προστασία των άλλων διακριτικών γνωρισμάτων (διακριτικός τίτλος, σήμα κλπ) έναντι των Domain Names

Είναι γεγονός πως υπάρχει μία ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στα ονόματα διαδικτύου και στα διακριτικά γνωρίσματα, αυτή του ότι δεν ταυτίζονται στην εξωτερική τους μορφή. Αν σε αυτό προσθέσει κανείς και το γεγονός πως τα αρτικόλεξα <http://www.> στην αρχή της ονομασίας και το gTLD στο τέλος της ηλεκτρονικής διεύθυνσης, την διαφοροποιούν από τα διακριτικά γνωρίσματα, αυτό περιορίζει την πιθανότητα ταύτισής τους και την πρόκληση σύγχυσης στις συναλλαγές. Το ορθότερο σε κάθε περίπτωση είναι να εξετάζεται αν η κατοχύρωση του ονόματος πεδίου έλαβε χώρα κακόπιστα ή όχι. Η σχετική κρίση επαφίεται στους δικαστές, οι οποίοι, συνεκτιμώντας τα εκάστοτε κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, θα είναι σε θέση να δώσουν την προσφορότερη κάθε φορά λύση.

Αναφορικά με τη σχέση των σημάτων και των ονομάτων πεδίου, έχει ήδη γίνει μία αναφορά σχετικά με ότι η ταύτισή τους δεν πρέπει και δεν είναι αυτονόητη. Στην συγκεκριμένη περίπτωση σημαντικό θα ήταν να δει κανείς τον νόμο 2239/1994 «Περί Σημάτων» και πιο συγκεκριμένα, κατά τη γνώμη μου, το άρθρο 26 για την περίπτωση προσβολής σήματος. Στο άρθρο 26 λοιπόν αναφέρεται συγκεκριμένα: *«Όποιος χρησιμοποιεί ή παραποιεί ή απομιμείται σήμα που ανήκει σε άλλον μπορεί να εναχθεί επί παραλείψει ή αποζημιώσει ή και για αμφότερα. Το αυτό ισχύει και για εκείνον ο οποίος χρησιμοποιεί σημείο που ταυτίζεται μεν ή ομοιάζει με σήμα, αλλά δεν διακρίνει συναφή προϊόντα ή υπηρεσίες με τα διακρινόμενα από το σήμα, εφόσον τούτο έχει αποκτήσει φήμη στην Ελλάδα και η χρησιμοποίησή του σημείου θα προσπόριζε*

---

⁷³βλ. Γ. Γεωργιάδης, όπ.π., σελ. 1247

στον χρησιμοποιούνται χωρίς εύλογη αιτία όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος ή θα έβλαπτε το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος.»

Το χαρακτηριστικό στοιχείο αυτού του άρθρου είναι η αποκόμιση οφέλους από αυτό που χρησιμοποιεί το σήμα. Με άλλα λόγια, στην περίπτωση κατά την οποία κάποιος καταχωρίσει ένα domain name χωρίς την πρόθεση να βγάλει κέρδος από αυτή του την πράξη, ακόμη και αν το domain name ταυτίζεται με σήμα ή διακριτικό γνώρισμα, το οποίο ανήκει σε κάποιον τρίτο και εφόσον το έχει καταχωρίσει πρώτος, τότε ο δικαιούχος του σήματος ή του διακριτικού γνωρίσματος δεν έχει δικαίωμα να ζητήσει από το Δικαστήριο την αφαίρεση του domain name από αυτόν που το έχει καταχωρίσει νόμιμα⁷⁴.

Υπάρχει όμως και μία άλλη κατηγορία περιπτώσεων, όπου σε αυτές δεν μπορεί να γίνει χρήση των παραπάνω διατάξεων διότι δεν θα πρόκειται ούτε για ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης, ούτε και θα μπορεί να αποδειχθεί σκοπός αθέμιτου ανταγωνισμού και άρα δεν θα μπορούμε να βασιστούμε στον Ν. 146/1914. Σε αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις προστασία μπορεί να παρασχεθεί με βάση τα άρθρα 914⁷⁵ και 919⁷⁶ του ΑΚ. Με άλλα λόγια, η εκ προθέσεως κατοχύρωση ξένου σήματος ή ονόματος ως domain name με σκοπό να εμποδιστεί ο δικαιούχος του να το χρησιμοποιήσει ως διεύθυνση στο διαδίκτυο ή να εξαναγκαστεί ο δικαιούχος του να πληρώσει «λύτρα» για να το αποκτήσει, αποτελεί παράνομη παρέμβαση στην επαγγελματική του δραστηριότητα με βάση το ΑΚ 914 ή άλλως αντίθετη προς τα χρηστά ήθη με την έννοια του ΑΚ 919.

---

⁷⁴ Αυτή η άποψη, ή καλύτερα, αυτός ο ισχυρισμός δείχνει όμως να απορρίπτεται και να ανατρέπεται από την νομολογία. Έτσι λοιπόν στην απόφαση υπ. Αριθμ. 1318/2001 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (η οποία θα αναλυθεί εκτενώς σε επόμενο κεφάλαιο) το δικαστήριο αποφάσισε την άρση του Domain name του εναγόμενου και την διαγραφή του από τη λίστα Domain names που διατηρεί το ΙΤΕ, παρόλο που ο εναγόμενος δεν χρησιμοποιούσε την ιστοσελίδα που είχε κατασκευάσει, για αποκόμιση οικονομικού οφέλους. Στο δικαστήριο ακούσε πως «...δεν απαιτείται ο προσβολέας να ενεργεί με υπαιτιότητα και ιδίως με πρόθεση να επιφέρει σύγχυση και να επωφεληθεί από πλεονεκτήματα της προσβαλλόμενης επωνυμίας...αρκεί ότι γίνεται χρήση της επωνυμίας κατά τρόπο που αντικειμενικώς, ανεξάρτητα από την υπαιτιότητα του χρήστη, μπορεί να προκαλέσει σύγχυση...»

⁷⁵ ΑΚ 914 : «Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει».

⁷⁶ ΑΚ 919 : «Όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει».

2.3. Περιπτώσιολογία

Στο σημείο αυτό κρίνεται σκόπιμο, για την καλύτερη κατανόηση του θέματος και για να πάρουμε μία σφαιρική εικόνα της όλης κατάστασης που επικρατεί στις διαφορές και νομικές συγκρούσεις γύρω από τα domain names, να προβούμε σε μία παράθεση των κατηγοριών αυτών των διενέξεων. Όπως θα δούμε παρακάτω, οι διενέξεις αυτές και η κατηγοριοποίησή τους είναι εξαιρετικά σημαντική γιατί από το που θα καταταχθεί μία διαφορά απορρέει ενδεχομένως και η στρατηγική που θα ακολουθηθεί για να προστατευθούν τα δικαιώματα των εμπλεκομένων στη διαφορά αυτή. Οι κατηγορίες λοιπόν είναι οι εξής:

- Η πρώτη κατηγορία θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι η πιο συνήθης και κατά τη γνώμη μου, η πιο ενδιαφέρουσα νομικά. Στην πρώτη αυτή κατηγορία διενέξεων συναντούμε περιπτώσεις κατά τις οποίες κάποιος κατοχυρώνει ένα domain name σκόπιμα και με δόλο (τις περισσότερες φορές) προκειμένου είτε να το πουλήσει στο μέλλον στον δικαιούχο του αντίστοιχου σήματος στον υλικό κόσμο, είτε να το χρησιμοποιήσει ο ίδιος για ίδιο όφελος προκειμένου να κατευθύνει την πελατεία του Internet από τον πραγματικό κάτοχο του σήματος σε δική του ιστοσελίδα. Η δεύτερη αυτή υποπερίπτωση εντάσσεται στην πρακτική του αθέμιτου ανταγωνισμού.

Στην διεθνή βιβλιογραφία αυτή η κατηγορία διενέξεων και πρακτικών έχει επικρατήσει με την αγγλική ονομασία “Cybersquatting⁷⁷” ή “Cyberpiracy”. Στα ελληνικά έχουν δοθεί επίσης διάφορες ονομασίες όπως «Κυβερνοσφετερισμός» ή «Κυβερνοπειρατεία». Πρόκειται ουσιαστικά για την καταχώριση ενός domain name από κάποιον ο οποίος ασχολείται με τους υπολογιστές και τα θέματα του Internet και ο οποίος διαπιστώνει κάποια στιγμή πως ένα διεθνούς φήμης σήμα δεν έχει καταχωρηθεί ως domain name. Στην συνέχεια κρατά, κατά κάποιο τρόπο, όμηρο το domain name μέχρι ο δικαιούχος του να του αποδώσει το κατάλληλο τίμημα για να το αποδεσμεύσει. Τέτοιες υποθέσεις υπάρχουν πάρα πολλές. Μία τέτοια χαρακτηριστική υπόθεση και μάλιστα μία από τις πρώτες του είδους είναι αυτή που εμπλέκει την γνωστή πολυεθνική εταιρεία εστιατορίων McDonald’s

---

⁷⁷ Για περισσότερες πληροφορίες βλ. Robert C. Houser, October 2000, “*The Domain Name Game, New Rules Speed Wins For Trademark Owners*”, Arizona Attorney, σελ. 18 επ.

και τον Joshua Quittner, έναν δημοσιογράφο. Το 1993 ο κος Quittner διαπίστωσε ότι η McDonald's δεν είχε καταχωρίσει το σήμα της ως domain name και με επανειλημμένες επιστολές του προς τους ιθύνοντες της εταιρείας, τους συνιστούσε να το πράξουν πριν είναι πολύ αργά. Όταν δεν πήρε απάντηση σε καμία από τις επιστολές του αποφάσισε να καταχωρίσει ο ίδιος το domain name "ronaldmcdonald.com". Όταν η εταιρεία πλησίασε αργότερα τον Quittner ζητώντας του το domain name που είχε καταχωρίσει, αυτός αρνήθηκε. Σε ένα γκάλοπ μάλιστα την εποχή εκείνη οι ερωτηθέντες είχαν απαντήσει πως ο Quittner έπρεπε να πουλήσει το domain name στην ανταγωνιστική εταιρεία της McDonald's στην Burger King. Τελικά, ο κος Quittner αποδέσμευσε το domain name για λογαριασμό της McDonald's μόνο όμως αφού η τελευταία έκανε μία δωρεά της τάξεως των 10.000\$ σε ένα σχολείο στην Νέα Υόρκη, για την αγορά απαραίτητου ηλεκτρονικού εξοπλισμού και την εκπαίδευση των μαθητών στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές⁷⁸.

Μία παραλλαγή του cybersquatting είναι και το λεγόμενο "warehousing". Σε αυτή την περίπτωση ο «κυβερνοπειρατής» δεν καταχωρεί μόνο ένα γνωστό όνομα ως domain name, αλλά καταχωρεί περισσότερα τα οποία τα διαθέτει προς πώληση στους δικαιούχους τους⁷⁹. Ο πιο γνωστός ίσως "warehouseer" ήταν ο κος Dennis Toerppen⁸⁰. Ο κος Toerppen είχε καταφέρει κάποια στιγμή να έχει στη συλλογή του, γνωστά ονόματα όπως : "deltaairlines.com", "panavision.com", "greatamerica.com", "eddiebauer.com", "ussteel.com", "northwestairlines.com" κ.α. Το δικαστήριο σε μία από τις υποθέσεις⁸¹ τις οποίες αντιμετώπισε, συμπέρανε πως παρόλο που ο κος Toerppen δεν χρησιμοποιούσε τα domain names για εμπορικούς σκοπούς, το γεγονός και μόνο πως τα πουλούσε συνιστούσε εμπορική δραστηριότητα και διέταξε την

---

⁷⁸ Βλ. F. Lawrence Street and Mark P. Grant, 2001 Edition, "Law of the Internet", New York, Lexis Publishing, σελ. 462.

⁷⁹ Η λέξη "warehousing" προέρχεται από την αγγλική λέξη "warehouse" που σημαίνει αποθήκη. Έτσι λοιπόν οι Αμερικάνοι δίνοντας αυτή την ονομασία ήθελαν να δώσουν την έννοια του ότι αυτός που καταχωρεί περισσότερα από ένα ονόματα ως domain name, τα βάζει στην «αποθήκη» του, τροπον τινά τα αποθηκεύει, με την πρόθεση αργότερα να τα πουλήσει.

⁸⁰ Βλ. Sung Yang, όπ.π., σελ 127 επ.

⁸¹ Υπόθεση "Panavision Int'l, L.P. v. Toerppen", βλ. Ibid Sung Yang, σελ 127-128 (υποσημείωση No 21)

αφαίρεση του domain name⁸² από τον ίδιο και την απόδοσή του στους νόμιμους δικαιούχους.

- Η δεύτερη κατηγορία είναι θα λέγαμε, λιγότερο συνήθης από την πρώτη αλλά από νομικής σκοπιάς, εξίσου προβληματική και συμπεριλαμβάνει τις «αθώες» καταχωρίσεις. Εδώ τα πράγματα έχουν ως εξής: κάποιος καταχωρεί ένα domain name διότι η επιλογή του βασίζεται στη λογική μιας και αυτό το domain name ταυτίζεται και με το σήμα του, ή με τον τίτλο της επιχείρησής του ή με κάποιο άλλο διακριτικό γνώρισμα. Όμως συμβαίνει το ίδιο domain name να ταιριάζει και σε κάποια άλλη επιχείρηση ή φυσικό πρόσωπο, λόγω συνωνυμίας ή ταύτισης τίτλων ή σημάτων. Όπως έχουμε ήδη πει παρόμοια ή και ίδια σήματα και τίτλοι επιτρέπονται στον υλικό κόσμο, αρκεί να δραστηριοποιούνται σε διαφορετικούς επιχειρηματικούς κλάδους ή γεωγραφικές περιοχές. Τι γίνεται όμως στον κόσμο του Internet όπου τεχνικοί λόγοι υπαγορεύουν την μοναδικότητα των domain names; Τι γίνεται όταν δύο ή περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα έχουν νόμιμο δικαίωμα στο ίδιο domain name;

Εδώ υπάρχει μία χαρακτηριστική υπόθεση των αμερικάνικων δικαστηρίων⁸³, η “*Juno Online Services v. Juno Lighting, Inc.*”. Σε αυτή την υπόθεση ο ενάγων ήταν η εταιρεία Juno Online Services, μία εταιρεία παροχής υπηρεσιών Internet και ο εναγόμενος ήταν η εταιρεία Juno Lighting Inc., η οποία δραστηριοποιούνταν στον κλάδο του φωτισμού. Η ενάγουσα εταιρεία είχε καταχωρίσει το domain name “juno.com”, ενώ η εναγόμενη καταχώρησε το domain name “juno-online.com”. Το δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της ενάγουσας πριν ακόμη εξετάσει το αν υπήρχε παραβίαση του σήματός της, διότι το απλό γεγονός και μόνο της καταχώρισης ενός domain name και της φύλαξής του (“Warehousing”), χωρίς την εμπορική του εκμετάλλευση δεν συνιστά παραβίαση του δικαιού των σημάτων. Βέβαια η εναγόμενη εταιρεία θα μπορούσε, αντί να καταχωρίσει το domain name “juno-online.com”, να είχε καταχωρίσει ένα άλλο domain name πιο κοντινό προς τον διακριτικό της τίτλο, το οποίο να είχε περισσότερη σχέση με τον δικό της τίτλο παρά με τον διακριτικό τίτλο της ενάγουσας εταιρείας, κάτι το οποίο υποδηλώνει κακή πρόθεση. Τα δικαστήρια πάντως, τείνουν να εφαρμόζουν τον νόμο υπέρ του

⁸² Απόφαση της 5^{ης} Νοεμβρίου 1996.

⁸³ Βλ. Sung Yang, όπ.π., σελ 132-133 και για περισσότερη σχετική Αμερικανική νομολογία

ενάγοντος όταν διαπιστώνεται – πράγμα όχι πάντα τόσο εύκολο και αυτονόητο - ότι υπήρξε πρόθεση οικονομικής και εμπορικής εκμετάλλευσης⁸⁴.

Μία ακόμη υποπερίπτωση της ίδιας κατηγορίας είναι και η ακόλουθη: Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει μία εταιρεία με την ονομασία “Boomerang Ltd” και υπάρχει και ένας ιδιώτης που είναι φανατικός λάτρης της Αυστραλέζικης παράδοσης και γνώστης των αυστραλέζικων αυτοχθόνων φυλών, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο παραδοσιακό όπλο των φυλών αυτών, του boomerang. Έτσι αποφασίζει να δημιουργήσει μία ιστοσελίδα στην οποία να παραθέτει για παράδειγμα, ιστορικά στοιχεία σχετικά με την εφεύρεση του boomerang, οδηγίες χρήσης του ή οτιδήποτε άλλο, χωρίς όμως με αυτή την ιστοσελίδα να έχει ως σκοπό το κέρδος. Διατηρεί την σελίδα για προσωπικούς και όχι βιοποριστικούς λόγους. Σε αυτή την περίπτωση, η στοιχειοθέτηση προσβολής διακριτικού γνωρίσματος είναι μάλλον αδύνατη, από τη στιγμή που ο κάτοχος του domain name δεν ανήκει καν στον εμπορικό κόσμο. Με μία μοναδική εξαίρεση όμως, όταν το domain name προσβάλλει σήμα φήμης. Σε αυτή τη περίπτωση, και αφού εξεταστούν τα πραγματικά περιστατικά, ίσως να γίνει δεκτό ότι συντρέχει κίνδυνος εξασθένησης ή υπόσκαψης του σήματος.

- Μία τρίτη κατηγορία είναι αυτή κατά την οποία κάποιος καταχωρεί ένα domain name, το οποίο γνωρίζει ότι είναι ίδιο ή μοιάζει με κάποιο εμπορικό σήμα φήμης μεγάλης εταιρείας ακριβώς για να διακωμωδήσει την εταιρεία και τις δραστηριότητές της⁸⁵. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της εταιρείας “Zero Micro” που εδρεύει στο Τέξας των ΗΠΑ και ασχολείται με το λογισμικό των ηλεκτρονικών υπολογιστών, η οποία καταχώρισε το domain name “microsoft.com” (m-i-c-r-o-s-μηδέν-f-t). Σε αυτή την ιστοσελίδα η Zero Micro διακωμωδούσε την εταιρεία “Microsoft” και τον πρόεδρό της Bill Gates. Είναι γεγονός πως η ηλεκτρονική διεύθυνση της Zero Micro “microsoft.com” έμοιαζε ίδια με τη διεύθυνση της Microsoft “Microsoft.com”, αλλά από την άλλη πλευρά δεν υπήρχε τρόπος να επικοινωνήσει κανείς με τη Zero Micro, χωρίς να ξέρει ότι η διεύθυνση ήταν διαφορετική. Τελικά μετά από τις αντιδράσεις της Microsoft, το συγκεκριμένο domain name διαγράφηκε από τη λίστα της InterNic.

⁸⁴ Ο όρος στα αγγλικά αποδίδεται με τη φράση “*predatory intent*”

⁸⁵ βλ. Δημ. Παππάς, *όπ.π.*, σελ. 16.

Πέρα όμως από τις παραπάνω «παραδοσιακές», θα λέγαμε πλέον, μεθόδους οικονομικής και εμπορικής εκμετάλλευσης των domain names, σήμερα έχουν αναπτυχθεί και άλλες πιο σύγχρονες μέθοδοι, πολλές φορές μη αναγνωρίσιμες και ανιχνεύσιμες.

Η πρώτη εξ αυτών των νέων μεθόδων ονομάζεται “Hyper Linking⁸⁶” και για την καλύτερη κατανόησή της, μιας και έχει να κάνει με αυστηρά τεχνικά στοιχεία λειτουργίας του ίδιου του Internet, θα χρειαστεί να γίνει μία μικρή αναφορά σε κάποιες στοιχειώδεις έννοιες λειτουργίας του Internet. Μία από τις πιο χρήσιμες λειτουργίες του Internet είναι η ευκολία με την οποία μπορεί κανείς να βρει πληροφορίες που βρίσκονται σε διαφορετικές διευθύνσεις και οι οποίες συνδέονται μαζί και προσφέρουν μία τεράστια και πλουσιότατη επικοινωνιακή εμπειρία. Με άλλα λόγια, μέσω μίας διεύθυνσης μπορούμε να κατευθυνθούμε σε άλλες ιστοσελίδες σχετικές, στον έναν ή στον άλλο βαθμό, με την αρχική σελίδα την οποία αρχικά είχαμε επισκεφθεί. Η σύνδεση αυτή (“hyper link”) μπορεί να έχει μία ποικιλία μορφών, από την εμφάνιση ενός εικονιδίου μέσα στην ιστοσελίδα μέχρι την ύπαρξη μίας λέξης ή μιας φράσης, μέσω της οποίας μπορούμε να επισκεφθούμε άλλες ιστοσελίδες. Όταν πατήσουμε, με τη χρήση του ποντικιού, μία τέτοια φράση, λέξη ή εικονίδιο, μεταφερόμαστε αυτομάτως σε μία άλλη ιστοσελίδα του Internet που συνδέεται με την πρώτη με κάποιο hyperlink. Όμως αυτή η ευκολία με την οποία συνδέονται οι ιστοσελίδες μεταξύ τους αυξάνει συγχρόνως και την ευκολία με την οποία μπορεί να παρατηρηθεί μία παραβίαση δικαιωμάτων που απορρέουν από το δίκαιο των σημάτων. Όταν χρησιμοποιείς ένα ήδη καταχωρημένο σήμα ή όνομα για hyperlink, το οποίο όμως οδηγεί σε άλλη τελείως σελίδα από αυτή την οποία περιμένει να επισκεφθεί ο χρήστης ενεργοποιώντας το, τότε δημιουργείται σύγχυση και υπάρχει περίπτωση παραβίασης του δικαιού των σημάτων.

Μία άλλη πολύ συχνή και ακόμη πιο σύγχρονη μέθοδος παραβίασης του δικαιού των σημάτων και οικονομικής εκμετάλλευσης είναι η λεγόμενη “Meta tagging”⁸⁷. Τα “Meta Tags” είναι κρυμμένες γραμμές ή λέξεις τα οποία βρίσκονται μέσα στη γλώσσα προγραμματισμού που χρησιμοποιείται στο Internet, την “Hyper Text Markup Language” (πιο γνωστή ως : “HTML”). Τα Meta Tags λειτουργούν ως λέξεις κλειδιά, λέξεις δηλαδή τις οποίες «ψάχνουν» οι μηχανές αναζήτησης όταν

---

⁸⁶Chad Denver Emerson, *οπ.π.*, σελ. 15 επ. (Υποσημείωση No 52)

⁸⁷ Βλ. David Colker and David Gross, April 2000, “*Defending against IRS attacks on software development research and experimentation tax credits*”, *Journal of Internet Law*, Vol. 3, No 10, σελ. 14.

θέλουν να βρουν ένα συγκεκριμένο site. Όταν βάλουμε σε μία μηχανή αναζήτησης μία λέξη που συμπεριλαμβάνεται ενδεχομένως στην ιστοσελίδα την οποία ψάχνουμε, η μηχανή αναζήτησης χρησιμοποιώντας ένα άλλο λογισμικό, το οποίο ονομάζεται “Spider” αναζητά ιστοσελίδες που να περιέχουν μέσα στην HTML τους αυτή τη λέξη. Έτσι τα meta tags θεωρητικά δίνουν την δυνατότητα στους σχεδιαστές ιστοσελίδων να έχουν έναν έλεγχο του πως μία ιστοσελίδα καταλογοποιείται και κατατάσσεται από τις μηχανές αναζήτησης.⁸⁸

Τα Meta tags μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να περιγράψουν το περιεχόμενο μίας ιστοσελίδας, έτσι για παράδειγμα μία ιστοσελίδα που έχει ως περιεχόμενο την μουσική σε ηλεκτρονική μορφή MP3, τότε το πιο πιθανό είναι να έχει ενσφηνωμένες τις λέξεις “MP3” και “Download” στα Meta tags της. Οι σχεδιαστές ιστοσελίδων έχουν φανεί πολύ ευρηματικοί σχετικά με την χρήση των Meta Tags, έτσι εάν θέλουν να έλξουν χρήστες στην δική τους ηλεκτρονική σελίδα, δεν έχουν παρά να βάλουν στα Meta Tags λέξεις που χρησιμοποιούνται πιο συχνά στο Internet, όπως “MP3” και “sex”⁸⁹, ακόμη και αν αυτές οι λέξεις δεν έχουν ουδεμία σχέση με το πραγματικό περιεχόμενο της ιστοσελίδας. Με αυτό τον τρόπο γίνεται «καθοδήγηση της κίνησης»⁹⁰ (των χρηστών) σε μία συγκεκριμένη ιστοσελίδα η οποία θα εμφανίζεται συχνότερα μετά από τις έρευνες των μηχανών αναζήτησης.

Το πρόβλημα βέβαια παρουσιάζεται με τα Meta Tags διότι ορισμένες από τις λέξεις ή φράσεις που ενσφηνώνονται σε αυτά είναι ήδη κατοχυρωμένα σήματα από τρίτους. Με την πρακτική των Meta Tags χρησιμοποιούνται, ουσιαστικά σήματα άλλων για την παραπλάνηση των μηχανών αναζήτησης, αρχικά, και κατ’ επέκταση των χρηστών. Για να το καταλάβουμε καλύτερα αρκεί να δώσουμε ένα πολύ απλό παράδειγμα: Η εταιρεία εστιατορίων πίτσας “Pizza Hut” βάζει στα Meta Tags της ιστοσελίδας της την λέξη “Domino” ή “Burger King”, αυτό έχει ως αποτέλεσμα όλοι οι χρήστες των ιστοσελίδων των εταιρειών “Domino’s Pizza” και “Burger King”, όταν τις αναζητούν μέσα από τις μηχανές αναζήτησης να καταλήγουν αντ’ αυτού στην ιστοσελίδα της ανταγωνιστικής εταιρείας “Pizza Hut”. Με άλλα λόγια στο συγκεκριμένο παράδειγμα υπάρχει σαφής περίπτωση διαστρέβλωσης των όρων του ανταγωνισμού με την παράνομη χρησιμοποίηση νόμιμα καταχωρημένου σήματος,

---

⁸⁸ Βλ. Andrew D. Murray, Autumn 2000, “Part I – Using Trademarks as Keyword Meta Tags”, *International Journal of Law and Information Technology*, Vol. 8, No 3, σελ. 266 επ.

⁸⁹ Μετά από έρευνες προέκυψε πως οι δύο αυτές λέξεις είναι αυτές τις οποίες αναζητούν, περισσότερο από κάθε άλλη λέξη, οι χρήστες του Internet.

⁹⁰ Στα αγγλικά : “Direct the Traffic”.

διακριτικού τίτλου ή διακριτικού γνωρίσματος. Είναι σαφές πως η παραβίαση του δικαίου των σημάτων δεν γίνεται εμφανώς, – και αυτό είναι ένα από τα νομικά προβλήματα της συγκεκριμένης πρακτικής – το αντίθετο μάλιστα πρόκειται για μία κεκαλυμμένη πρακτική, επιπόνη επιτήδειων, που δύσκολα ανιχνεύεται.

Επίσης, θα ήθελα να αναφέρω πως μία παρόμοια τακτική παραπλάνησης των χρηστών του Internet η οποία λειτουργεί ως «δόλωμα» για τις μηχανές αναζήτησης, είναι και η λεγόμενη “Stealthing”. Πρόκειται για τακτική παρόμοια με αυτή των Meta Tags, διότι εισαγάγει σε μία ιστοσελίδα στοιχεία αόρατα μεν στο χρήστη, ορατά δε από τις μηχανές αναζήτησης προκαλώντας τα ίδια αποτελέσματα. Η διαφορά τους έγκειται στον τρόπο εισαγωγής των κρυφών στοιχείων όπου στα Meta Tags γίνεται στο λογισμικό HTML, ενώ στην πρακτική του “Stealthing” η εισαγωγή των κρυφών στοιχείων γίνεται στην ίδια την εικόνα της ιστοσελίδας. Τέτοιες πρακτικές «δολώματος» των μηχανών αναζήτησης ονομάζονται γενικά “Spamdexing”⁹¹.

Τέλος, και για να κλείσουμε αυτή την ενότητα και για να έχουμε μία συνολική εικόνα των πιθανών περιπτώσεων εξαπάτησης στον τομέα του Internet και πιο συγκεκριμένα στα domain names, κρίνω σκόπιμο να αναφερθώ σε μία τελευταία πρακτική, την πλέον μοντέρνα και για την οποία δεν υπάρχουν πολλές υποθέσεις, την “Framing”⁹². Είναι παραλλαγή της “Hyperlinking”, αλλά αντί για λέξεις ή φράσεις στις οποίες ο χρήστης μπορεί να πάει και να κλικάρει⁹³, στην ιστοσελίδα παρουσιάζονται κομμάτια μίας άλλης ιστοσελίδας μέσα σε “Frames” (πλαίσια). Συνήθως η παρουσίαση των άλλων ιστοσελίδων μέσα σε πλαίσια είναι μειωμένη και σε κάθε περίπτωση διαστρεβλωμένη. Στην υπόθεση των Αμερικάνικων δικαστηρίων “*Washington Post Co. v. Total News, Inc.*”, η εναγόμενη εταιρεία (η Total News, Inc.) είχε αναπτύξει ένα site μέσω του οποίου οι χρήστες μπορούσαν να επισκεφθούν άλλα sites με ειδήσεις και νέα, κλικάροντας πάνω σε ένα μέρος ενός άρθρου άλλου site, το οποίο βρισκόταν μέσα σε πλαίσιο. Το πρόβλημα του ενάγοντος ήταν πως μέσω αυτής της πρακτικής έχανε όλα, ή αν όχι όλα, ένα μεγάλο μέρος των εσόδων του από τις διαφημίσεις και οι διαφημιστικές εταιρείες ανταγωνίζονταν με άνισους όρους. Τελικά το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα πως υπήρχε σαφής

---

⁹¹ Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. Stephen J. Davidson and Laurie J. Dechery, 1999, “*Trademark as Navigator, Legal Implications of Trademark Use in Website Metatags and Advertising*”, Minneapolis, Minnesota, Leonard, Street and Deinard Editions, σελ. 6 επ.

⁹² Προέρχεται από την αγγλική λέξη “frame”, που σημαίνει «πλαίσιο».

⁹³ Νεολογισμός της ελληνικής γλώσσας, ο οποίος μεταξύ των μνημένων στους υπολογιστές και κυρίως στο Internet, σημαίνει απλά το πάτημα του κουμπιού του ποντικιού πάνω σε έναν σύνδεσμο (“Link”) που εμφανίζεται στην ιστοσελίδα, και συνοδεύεται από έναν χαρακτηριστικό ήχο, «κλικ».

παραβίαση του δικαίου των σημάτων και του δικαίου του ανταγωνισμού και διέταξε την παύση της χρήσης από την ενάγουσα εταιρεία των links μέσω των frames για άλλες ιστοσελίδες παρόμοιου περιεχομένου⁹⁴.

---

⁹⁴ Για περισσότερες πληροφορίες βλ. Julianne Ross Davis, July 2000, “*Trademark and Copyright on the Internet: Protecting your Trademark on the Internet*”, *The Federal Lawyer*, σελ. 27.

2.4. Ελληνική Νομολογία

Τα τελευταία χρόνια τα ελληνικά δικαστήρια ήρθαν αντιμέτωπα με μία νέα κατηγορία διαφορών και διενέξεων. Μία κατηγορία διαφορών που για πρώτη φορά στα ελληνικά νομικά χρονικά, έκανε την εμφάνισή της. Βέβαια αυτό είχε να κάνει με την αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας των υπολογιστών και την ικανότητα ορισμένων να εκμεταλλεύονται τις πρωτοεμφανιζόμενες καταστάσεις προς όφελός τους. Η νέα αυτή κατηγορία νομικών διαφορών και διενέξεων έχει να κάνει με έναν συνδυασμό, θα λέγαμε, παλαιού προϋπάρχοντος δικαίου και νέου, ακόμη διαμορφούμενου δικαίου. Αναφέρομαι βέβαια στις διαφορές που προκύπτουν στον κόσμο του Internet και πιο συγκεκριμένα που προκύπτουν από το δίκαιο των πνευματικών δικαιωμάτων (δίκαιο σημάτων), δίκαιο ανταγωνισμού και εν γένει από το εμπορικό δίκαιο. Ένα ειδικό μέρος αυτών των διαφορών, με το οποίο θα ασχοληθούμε στην παρούσα μελέτη, είναι η προστασία των domain names έναντι των σημάτων και γενικότερα των διακριτικών γνωρισμάτων, με βάση την ελληνική νομοθεσία που παρουσιάστηκε εκτενώς σε προηγούμενο μέρος της μελέτης.

2.4.1. Υπόθεση “Amazon”⁹⁵

Τα πραγματικά περιστατικά της εν λόγω απόφασης έχουν ως εξής: Ο καθ' ου η αίτηση χρησιμοποιώντας τις προσφερόμενες δυνατότητες της νέας τεχνολογίας, δημιούργησε ένα «ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο» και ασκούσε εμπορική δραστηριότητα μέσω αυτού, πουλώντας βιβλία στο διαδίκτυο. Η διεύθυνση του «ηλεκτρονικού του βιβλιοπωλείου» ήταν “amazon.gr” και “amazon.com.gr”. Μέσω των παραπάνω διευθύνσεων παρέπεμπε όμως σε μία άλλη ιστοσελίδα την “booksellers.com”. Η γνωστή αμερικάνικη εταιρεία “Amazon”, η οποία διατηρεί επίσης ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο, με την ηλεκτρονική διεύθυνση “amazon.com” και πουλάει βιβλία, CD's, βιντεοκασέτες και άλλα προϊόντα, θεώρησε πως η διεύθυνση της “amazon.gr”, ομοιάζει με την επωνυμία της, το εμπορικό της σήμα και τον διακριτικό της τίτλο και την «ηλεκτρονική της διεύθυνση» μεγάλης φήμης, και άρα δημιουργεί κίνδυνο

---

⁹⁵ Υπόθεση 637/1999, Μον. Πρωτ. Σύρου., δημοσιεύτηκε στην ΕεμπΔ 2000, σελ. 144 επ. με σχολιασμό του Μιχάλη – Θεόδωρου Δ. Μαρίνου.

σύγχυσης και συνιστά πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού⁹⁶. Με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων εστράφη κατά της ελληνικής εταιρείας, η οποία είχε καταχωρίσει τα πιο πάνω domain names.

Η αμερικάνικη εταιρεία ήταν η πρώτη που εφηύρε τον θεσμό του ηλεκτρονικού βιβλιοπωλείου και την λιανική πώληση βιβλίων μέσω του διαδικτύου και διακρίνεται για την ποιότητα των υπηρεσιών που παρέχει στους πελάτες της. Αυτή η υψηλή ποιότητα των υπηρεσιών της “amazon.com” σε συνδυασμό με την υψηλή επίσης ποιότητα των προϊόντων της, την έχουν κάνει τόσο γνωστή ανά την υφήλιο που οι χρήστες του διαδικτύου όταν ακούν την λέξη “amazon” να φέρνουν στο μυαλό τους την συγκεκριμένη εταιρεία και καμία άλλη. Μάλιστα η “amazon.com” καταχώρισε εκτός από το όνομα πεδίου, το ίδιο το όνομα πεδίου και ως σήμα, σε πολλές χώρες μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Με αυτό τον τρόπο το “amazon.com” αποτελεί τόσο την επωνυμία της εταιρείας όσο και τον διακριτικό της τίτλο.

Ο ισχυρισμός της «ελληνικής amazon» ήταν πως η προσθήκη του ονόματος πεδίου ανωτάτου επιπέδου “.gr” στην λέξη “amazon” διαφοροποιεί την εταιρεία αυτή από την αμερικάνικη και δεν επέρχεται έτσι κίνδυνος σύγχυσης στους πελάτες του διαδικτύου. Αυτό όμως δεν έγινε δεκτό από το δικαστήριο διότι η φήμη της ενάγουσας είναι τόσο μεγάλη που αυτός ο οποίος αναζητά σε μία μηχανή αναζήτησης την εταιρεία “amazon.com” χρησιμοποιώντας την λέξη “amazon” θα βρισκόταν στην διεύθυνση της εναγομένης. Η προσθήκη του Top Level Domain Name “.gr” δεν διαφοροποιεί στο ελάχιστο την εντύπωση του χρήστη ο οποίος μάλιστα θεωρεί ότι έχει βρει το «ελληνικό παράρτημα» της αμερικάνικης γνωστής εταιρείας, οπότε αναπόφευκτα επέρχεται σύγχυση, όπως και πράγματι συνέβη. Η ομοιότητα της ενδείξεως (domain name) της ενάγουσας με την ένδειξη (domain name) της εναγομένης είναι τόσο οπτική όσο και ηχητική οπότε προκύπτει πρόθεση της εναγομένης να εκμεταλλευθεί τη σύγχυση που πραγματικά επέρχεται με την αθέμιτη χρησιμοποίηση του ως άνω διακριτικού τίτλου προκειμένου να αυξήσει τις δικές της πωλήσεις σε βάρος των συμφερόντων της ενάγουσας και της καλής της φήμης κατά παράβαση των χρηστών ηθών και της καλής της πίστης. Κατά συνέπεια η αίτηση και η πρόσθετη υπέρ αυτής παρέμβαση έγιναν δεκτές από το δικαστήριο.

---

⁹⁶ Η ενάγουσα στηρίχθηκε στις διατάξεις του Ν. 146/1914 «Περί Αθέμιτου Ανταγωνισμού» και συγκεκριμένα στο άρθρο 13 του νόμου αυτού, στα άρθρα 57 και 58 του Αστικού Κώδικα και στο άρθρο 947 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Επίσης, στηρίχθηκε και στον Ν. 2239/1994 «Περί Σημάτων» και πιο συγκεκριμένα στο άρθρο 18 του νόμου αυτού.

Τα domain names “amazon.gr” και “amazon.com.gr” δεσμεύτηκαν από την ΕΕΤΤ και το ΙΠ-ΙΤΕ.

Η παραπάνω περιγραφή των πραγματικών περιστατικών καθώς και της απόφασης του δικαστηρίου μας επιτρέπει να βγάλουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα. Το πρώτο που πρέπει να επισημάνουμε είναι πως το Δικαστήριο έκρινε, κατ’ αρχάς, ότι τα domain names μπορούν να θεωρηθούν διακριτικά γνωρίσματα, ότι δηλαδή έχουν εξατομικευμένη και αναγνωριστική λειτουργία και είναι άμεσα ή έμμεσα συνδεδεμένα με συγκεκριμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, επιχειρήσεις, προϊόντα, πνευματικά δημιουργήματα ή παρεχόμενες υπηρεσίες. Απερρίφθη δηλαδή ο ισχυρισμός πως τα domain names αποτελούν απλώς έναν αριθμό, ο οποίος συνδέει έναν υπολογιστή με άλλους υπολογιστές.

Το Πρωτοδικείο Σύρου έκανε ένα ακόμη βήμα μπροστά και γι’ αυτό άλλωστε θεωρείται θεμελιώδης απόφαση για τα ελληνικά και μη δεδομένα. Απέρριψε την αρχή της χρονικής προτεραιότητας (“first come – first served”) ως νομιμοποιητικού λόγου χρησιμοποίησης domain name όταν το συγκεκριμένο domain name προσβάλλει άυλα αγαθά τρίτων. Η αποδοχή από τη χώρα μας, όπως άλλωστε ισχύει και παγκοσμίως, της αρχής της χρονικής προτεραιότητας, δεν δίνει το δικαίωμα στον οποιονδήποτε να καταθέτει ως domain name διακριτικά γνωρίσματα τρίτων και να εκμεταλλεύεται την εμπορική τους αξία επικαλούμενος την χρονική προτεραιότητα της κατάθεσής τους ως domain names. Με βάση την απόφαση της Σύρου ο δικαιούχος μίας ονομασίας μπορεί να απαγορεύσει σε κάθε τρίτο να καταχωρίσει και να χρησιμοποιήσει ως domain name την συγκεκριμένη ονομασία. Αναφορικά με το σήμα θα μπορούσαμε να πούμε πως η γενική εξουσία χρήσης που παρέχει αυτό (άρ. 18 Ν. 2239/1994) και ιδίως η εξουσία να χρησιμοποιείται μεταξύ άλλων σε ηλεκτρονικά μέσα, καλύπτει τη χρήση σε βάσεις δεδομένων και κατά συνέπεια στην παγκόσμια βάση δεδομένων, δηλαδή το διαδίκτυο⁹⁷.

---

⁹⁷Για εκτενή σχολιασμό της υπόθεσης βλ. όπ. π. Μιχάλης - Θεόδωρος Δ. Μαρίνος, σελ. 144 επ.

2.4.2. Υπόθεση “Αθήνα 2004-Domain Names”⁹⁸

Τα πραγματικά περιστατικά της εν λόγω απόφασεως έχουν ως εξής: Η SCN A.E., η οποία συστήθηκε τον Μάιο του 1998, έκανε συνεχώς χρήση στον τύπο και στα λοιπά μέσα μαζικής ενημέρωσης των όρων «Ολυμπιακοί Αγώνες», «Ολυμπιακοί Αγώνες 2004», «Ολυμπιακός», «Ολυμπιακή», καθώς και του Ολυμπιακού συμβόλου στα ελληνικά και στα ξενόγλωσσα. Από τις 25 Μαΐου του 2000 χρησιμοποιούσε ως domain name τον όρο www.olympicgames2004.gr, δηλαδή Ολυμπιακοί Αγώνες 2004, και με την ονομασία αυτή ανευρισκόταν στο διαδίκτυο και γινόταν παραπομπή (“Linking”) στις ιστοσελίδες που διατηρεί, στις οποίες ανέφερε για την επιχειρηματική της δραστηριότητα, ότι παρείχε σε τρίτους πρόσβαση στο Internet και ευρύ φάσμα υπηρεσιών που σχετίζονται με το Internet, μισθωμένες γραμμές στο Internet, σχεδιασμό ιστοσελίδων καθώς και άλλες πληροφορίες για τη λειτουργία της.

Η καθ’ ου η αίτηση έχει συσταθεί νόμιμα με το άρθρο 2 του Ν. 2598/1998 ως νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με την μορφή της ανώνυμης εταιρείας με επωνυμία «Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων – Αθήνα 2004» και το διακριτικό τίτλο «Αθήνα 2004». Σκοπός της εταιρείας είναι να διοργανώσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004. Κατά το άρθρο 3 του παραπάνω νόμου προστατεύονται κατά τις διατάξεις του Ν. 2239/1994, περί σημάτων, το ολυμπιακό σύμβολο, οι όροι «Ολυμπιακός», «Ολυμπιάδα» και το δηλωτικό ολυμπιακό απόφθεγμα (motto: Citius – Altius – Fortius, Ταχύτερα – Ψηλότερα – Δυνατότερα) τόσο στα ελληνικά όσο και σε κάθε άλλη ξένη γλώσσα, καθώς και τα εμβλήματα και σήματα της επιτροπής ολυμπιακών αγώνων. Όλα τα παραπάνω έχουν αυτοδικαίως καταχωρηθεί στο αρμόδιο τμήμα του Υπουργείου Εμπορίου. Η Οργανωτική Επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων – Αθήνα 2004 ασκεί κατ’ αποκλειστικότητα τα δικαιώματα που απορρέουν από τις πιο πάνω διατάξεις. Η απαγόρευση χρήσης των προαναφερθέντων όρων από τους τρίτους, επεκτείνεται και στην χρήση των όρων αυτών στο Internet.

Μεταξύ άλλων, η αιτούσα ζητούσε να παύσει η εταιρεία SCN A.E. να χρησιμοποιεί ως όνομα πεδίου (domain name) καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη συναλλακτική της δραστηριότητα τον όρο “olympicgames2004”, καθώς και οποιονδήποτε άλλο όρο που συνδέεται άμεσα ή έμμεσα με τους Ολυμπιακούς

---

⁹⁸ Μον. Πρωτ. Αθηνών, Υπόθεση Υπ. Αριθμ. 9485/2000, Ιωάννης Δ. Ιγγλεζάκης, Επισκεπ. Δ/2000, σελ. 1094 επ.

Αγώνες. Επίσης ζητούσε να απαγορευθεί στην καθ' ων να έχει στις ιστοσελίδες της στο Internet περιεχόμενο που σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, καθώς και οποιοδήποτε σχετικό όρο, έμβλημα, σήμα, περιεχόμενο και σύμβολο που σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες⁹⁹.

Η καθ' ων η αίτηση βλάπτει το δικαίωμα της Οργανωτικής Επιτροπής των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 στη χρήση του όρου “olympicgames2004” εκμεταλλεζόμενη αυτόν που είναι σήμα φήμης προς ίδιο όφελός της. Η συμπεριφορά της αντίκειται στα χρηστά ήθη, συνιστά παράβαση του Ν. 146/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού και αποδυναμώνει την εμπορική εκμετάλλευση των όρων αυτών από την αιτούσα, αφού προκαλεί σύγχυση στις συναλλαγές εμπλέκοντας την επιχειρηματική της δραστηριότητα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, δημιουργώντας την εντύπωση στον μέσο καταναλωτή ότι η ίδια και οι συναλλαγές της έχουν σχέση με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το Δικαστήριο τελικά απαγόρευσε στην SCN A.E. να χρησιμοποιεί ως domain name καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη συναλλακτική της δραστηριότητα τον όρο “olympicgames2004” και οποιοδήποτε άλλο όρο που έχει άμεση ή έμμεση σχέση με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Διέταξε επίσης το ΙΤΕ να διακόψει τη σύνδεση της SCN A.E. στο Internet με το domain name “olympicgames2004” και να ακυρώσει την καταχώριση του εν λόγω domain name, αποσύροντάς το από τους ηλεκτρονικούς πίνακες περιεχομένων του Internet.

Με την απόφαση αυτή το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών θεώρησε τα domain names ως διακριτικά γνωρίσματα βασιζόμενη στην ονοματική τους λειτουργία. Αυτό βεβαίως το αναγνωρίζει έμμεσα και όχι άμεσα, δεχόμενη ότι η χρησιμοποίηση του όρου “olympicgames2004” ως domain name στο Internet, αποτελεί προσβολή του διακριτικού γνωρίσματος της αιτούσας και των όρων «Ολυμπιακοί Αγώνες – Αθήνα 2004» και «Ολυμπιακοί Αγώνες 2004», τα δικαιώματα των οποίων ασκεί κατ' αποκλειστικότητα. Ένα άλλο χαρακτηριστικό σημείο της απόφασης είναι και το γεγονός πως το ΙΠ – ΙΤΕ, το οποίο είναι υπεύθυνο για την διαχείριση των domain names, θεωρήθηκε άμεσος συνεργός της SCN A.E. στην προσβολή του διακριτικού γνωρίσματος, αφού χωρίς την σύμπραξή του ήταν αδύνατη η καταχώριση του domain name. Ακόμη και από τη σκοπιά του αθέμιτου ανταγωνισμού το ΙΤΕ θεωρείται ως συμπράττων¹⁰⁰. Με αυτή την απόφαση το

⁹⁹ Για περισσότερες πληροφορίες βλ. εκτενή σχολιασμό της απόφασης στην Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου 2000, σελ. 1094 επ.

¹⁰⁰ Άρθρο 10 § 4. Ν. 146/1914.

Δικαστήριο θέλησε ενδεχομένως να δείξει πως το ΙΤΕ δεν είναι άμοιρο ευθυνών και πως πρέπει να ελέγχει και να κρατά ενημερωμένη τη λίστα με τα ήδη καταχωρημένα domain names, μη δίνοντας το ίδιο domain name σε δύο διαφορετικά πρόσωπα, νομικά ή φυσικά..

2.4.3. Απόφαση “BMG”¹⁰¹.

Τα πραγματικά περιστατικά της εν λόγω αποφάσεως έχουν ως εξής: Η εταιρεία BMG η οποία ασχολείται με την παραγωγή και εμπορία μουσικών δίσκων, CD’s και κασετών, ιδρύθηκε το 1987 και από τότε χρησιμοποιεί συνεχώς στις συναλλαγές της την επωνυμία BMG, την οποία καταχώρισε στο πρωτόκολλο των Εμπορικών και Βιομηχανικών επωνυμιών του ΕΒΕΑ. Η εταιρεία Cyberdream Web Designing S.A. (στο εξής “Cyberdream”) κατασκεύασε μία ιστοσελίδα την οποία την χρησιμοποιούσε για να κατευθύνει τους χρήστες (Linking) σε ιστοσελίδες περιοδικών. Μάλιστα τα αρχικά B.M.G. τα οποία χρησιμοποιούσε η Cyberdream ως domain name για την ιστοσελίδα της, σήμαιναν ακριβώς “**B**est **M**agazines of **G**reece”, επειδή παρέπεμπε σε ιστοσελίδες ελληνικών περιοδικών. Σκοπός της ιστοσελίδας της Cyberdream δεν ήταν η αποκόμιση οικονομικού οφέλους από την ιστοσελίδα αυτή, ούτε και η εκμετάλλευση της επωνυμίας της BMG για ίδιο όφελος, προκειμένου δηλαδή να παραπλανήσει τους χρήστες του διαδικτύου και να στρέψει την κίνηση (“Divert the Traffic”) στην δική της ιστοσελίδα.

Η BMG θεωρούσε ότι σε κάθε περίπτωση, η χρήση της δικής της επωνυμίας στο διαδίκτυο (την οποία χρησιμοποιεί νόμιμα) προκαλεί σύγχυση μεταξύ των καταναλωτών και συνεργατών της και ζητούσε την παύση της χρήσης της από την Cyberdream. Το γεγονός της μη χρησιμοποίησης της ιστοσελίδας της Cyberdream από την ίδια για την αποκόμιση οφέλους δεν θεωρήθηκε από το δικαστήριο ως αρκετό στοιχείο για να καταλήξει στην αθώωσή της και στην μη άρση του domain name που είχε καταχωρίσει. Αρκούσε, όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, το γεγονός πως η χρήση της επωνυμίας κατά τρόπο αντικειμενικό, ανεξάρτητα από υπαιτιότητα του χρήστη, προκαλούσε σύγχυση στον καταναλωτή. Η απόφαση του δικαστηρίου συνίστατο στην απαγόρευση στην Cyberdream της χρήσης στο μέλλον της ένδειξης BMG, και συγχρόνως, στην άρση της καταχώρισης της σχετικής σελίδας από το

---

¹⁰¹ Μ.Πρ. Αθηνών, 1318/2001 (Αδημοσίευτη). Ευχαριστώ τον κ. Βασίλειο Πεταλά, Δικηγόρο Πειραιά, για την παραχώρηση του κειμένου της απόφασης.

διαδίκτυο και την διαγραφή από τη λίστα που διατηρεί το ΙΤΕ του domain name “BMG.gr”.

Το δικαστήριο βάσισε την απόφασή του στον Ν. 1089/1980 και πιο συγκεκριμένα στα άρθρα 4 και 8 του νόμου αυτού, όπου αναφέρεται αντίστοιχα: *πάσα νέα επωνυμία πρέπει να διαφέρει κατά τρόπο ευδιάκριτο των εγγεγραμμένων εις το αυτό πρωτόκολλο τοιούτων»(άρθρο 4) και «ο δικαιούχος της επωνυμίας δικαιούται να χρησιμοποιεί αποκλειστικώς ταύτην, να συναλλάσσεται δι’ αυτής, δικαιούμενος να αιτείται και δικαστική προστασία της επωνυμίας και του τίτλου του κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου και των άρθρων 57 επ. του ΑΚ». Τα άρθρα 57 επ. ΑΚ χρησιμοποιούνται ακόμη μία φορά καθώς και ο Ν. 146/1914 «Περί Αθέμιτου Ανταγωνισμού».*

2.5. Διεθνής Δικαιοδοσία. Που βρίσκεται το δικαστήριο του εικονικού κόσμου του Internet;

Γνωρίζουμε πως για να επιληφθεί ένα Δικαστήριο μιας υπόθεσης πρέπει να έχει δικαιοδοσία για να το πράξει. Όμως, υπάρχει μία τεράστια αντίθεση μεταξύ του κόσμου του Internet, ο οποίος δεν γνωρίζει σύνορα, και του πραγματικού κόσμου, όπου τα σύνορα και οι δικαιοδοσίες είναι καθορισμένες στον έναν ή στον άλλο βαθμό.

Στις περιπτώσεις του «Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου» του Internet¹⁰², ισχύει η αρχή της εδαφικότητας, δικαιοδοσία, με άλλα λόγια να επιληφθεί μίας υπόθεσης, έχει το δικαστήριο του τόπου όπου επήλθε το ζημιογόνο γεγονός, αν βεβαίως υπάρχει ζημιογόνο γεγονός, διότι μπορεί να μην υπάρχει τέτοια περίπτωση και να έχουμε να κάνουμε με μία περίπτωση συμβάσεως καταναλωτή, για παράδειγμα. Στις ιδιάζουσες αυτές περιπτώσεις συναντούμε μία σχετικά καινούργια έννοια, η οποία έχει να κάνει με τον τόπο όπου κατευθύνεται η πράξη του εναγομένου. Στον Κανονισμό 44/2001¹⁰³, ο οποίος αναλαμβάνει την ενσωμάτωση της Σύμβασης των Βρυξελλών στο κοινοτικό δίκαιο, αναφέρεται ρητά στο άρθρο 15 σχετικά με τη Διεθνή Δικαιοδοσία σε Συμβάσεις καταναλωτών: «1. Σε συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα του προσώπου που τις καταρτίζει, του καταναλωτή, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος, με την επιφύλαξη των άρθρων 4 και 5, σημείο 5:α)..., β)..., γ) σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, όταν η σύμβαση καταρτίσθηκε με πρόσωπο, το οποίο ασκεί εμπορικές ή επαγγελματικές δραστηριότητες στο έδαφος του κράτους - μέλους κατοικίας του καταναλωτή ή το οποίο κατευθύνει με οποιοδήποτε μέσον τέτοιου είδους δραστηριότητες σ' αυτό το κράτος – μέλος ή σε διάφορα κράτη, συμπεριλαμβανομένου και του εν λόγω κράτους – μέλους και η σύμβαση εμπίπτει στο πεδίο των εν λόγω δραστηριοτήτων.(...).» Σημειώνεται πως ο Κανονισμός αυτός δεν έχει τεθεί ακόμη σε ισχύ.

Οι αμερικάνοι αναφέρουν χαρακτηριστικά τις λέξεις “action aimed” ή “direct his acts” ή ακόμη “action targeted”, προκειμένου να δώσουν ακριβώς την έννοια της κατεύθυνσης της πράξης προς ένα κράτος, στο οποίο βέβαια θα προκαλείται και η

¹⁰² Δεν πρόκειται βέβαια για ένα νέο είδος δικαίου, αλλά για μία προσπάθεια προσαρμογής του κλασσικού Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου στις νέες απαιτήσεις του Internet.

¹⁰³ EEL 12

ζημία, τα δικαστήρια του οποίου θα έχουν δικαιοδοσία να επιληφθούν της υποθέσεως. Όταν ένας “cybersquatter”, με την καταχώριση ενός domain name σε ένα κράτος, καταπατά τα δικαιώματα του κατόχου του σήματος στο κράτος αυτό, ή όταν σκοπός του είναι η απόσπαση πελατείας από τον κάτοχο του σήματος στο ίδιο κράτος, λογικό είναι να έχει το κράτος αυτό δικαιοδοσία να επιληφθεί τυχόν διαφοράς που θα προκύψει μεταξύ του “cybersquatter” και του κατόχου του σήματος. Βλέπουμε πως σημασία δεν έχει ο τόπος από τον οποίο συντηρεί την ιστοσελίδα ο “cybersquatter”, αλλά ο τόπος όπου παραβιάζονται τα δικαιώματα του κατόχου του σήματος. Μεγάλη επίσης σημασία παίζει και ο τόπος της καταχώρισης του domain name.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει διατυπωθεί και μία άλλη άποψη, σχετικά με την διεθνή δικαιοδοσία στις περιπτώσεις διαφορών που προκύπτουν από την καταχώριση και χρήση ενός domain name. Πρόκειται για μία άποψη που έχει υποστηριχθεί από τα αμερικάνικα δικαστήρια σε λίγες, πλην όμως μη αμελητέες περιπτώσεις. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, υποστηρίχθηκε πως τα domain names αποτελούν ιδιοκτησία των αρμόδιων φορέων καταχώρισης. Με βάση λοιπόν αυτό, τα δικαστήρια του κράτους στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο φορέας καταχώρισης, έχουν δικαιοδοσία πάνω σ’ αυτόν και κατά συνέπεια μπορούν να διατάξουν την κατάσχεση ή και πώληση ενός domain name, προκειμένου να εφαρμοσθεί προηγούμενη δικαστική απόφαση¹⁰⁴.

Θεωρώ πως η ανάλυση που προηγήθηκε, σχετικά με την διεθνή δικαιοδοσία σε περιπτώσεις διαφορών που προκύπτουν από την καταχώριση και χρήση domain names, είναι προσανατολισμένη και ως ένα βαθμό ειδομένη, από την πλευρά της δύσης και των δυτικών δικαιοπραξιών και πρακτικών. Θα ήθελα όμως να θέσω ένα ερώτημα, το οποίο μένει αναπάντητο μέχρι σήμερα: Τι θα γίνει στην περίπτωση που ένα δικαστήριο της Κίνας ή του Ιράν, εφαρμόζοντας το ιδιωτικού του διεθνές δίκαιο, θεμελιώνει την δικαιοδοσία του σε μία υπόθεση, κατά την οποία θεωρεί πως το domain name (website) μίας αμερικανικής εταιρείας παραβιάζει τα δικαιώματα ενός κινεζικού ή ιρανικού σήματος και στρέφεται εναντίον της Αμερικανικής εταιρείας;

---

¹⁰⁴ Μία τέτοια περίπτωση αποτελεί η πολύ γνωστή υπόθεση: “*Umbro International, Inc. v. 3263851 Canada, Inc.*”, η οποία θα αναλυθεί εκτενώς στο τρίτο κεφάλαιο της παρούσης μελέτης.

Κεφάλαιο 3^ο

Μέρος Α: Το έργο του World Intellectual Property Organization (WIPO)

3.1. Εισαγωγικά στοιχεία

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Πνευματικής (Διανοητικής) Ιδιοκτησίας¹⁰⁵ είναι ένας οργανισμός ο οποίος ιδρύθηκε με διεθνή συνθήκη και σήμερα έχει 171 κράτη – μέλη. Τα κράτη – μέλη προέβησαν στην ίδρυση του Οργανισμού για την προστασία και την προώθηση της χρήσης της πνευματικής ιδιοκτησίας, παγκοσμίως με σκοπό την οικονομική, πολιτιστική και κοινωνική ανάπτυξη. Ο Οργανισμός παρέχει τις υπηρεσίες του τόσο στα μέλη του όσο και σε φυσικά και νομικά πρόσωπα που είναι υπήκοοι ή έχουν την έδρα τους, αντιστοίχως, στα κράτη – μέλη του. Οι υπηρεσίες αυτές συνίστανται στην παροχή ενός forum για την ανάπτυξη και εφαρμογή των πολιτικών περί πνευματικής ιδιοκτησίας σε διεθνές επίπεδο, μέσα από διεθνείς συνθήκες και συμφωνίες και μέσω άλλων πολιτικών πρακτικών.

Ο Οργανισμός χρηματοδοτείται σε ποσοστό 88% από έσοδα που προέρχονται από την παροχή των υπηρεσιών του στον ιδιωτικό τομέα και σε ποσοστό 12% από συνεισφορές από τα μέλη του. Κατά πως φαίνεται ο Οργανισμός σε πολύ μεγάλο ποσοστό είναι αυτόνομος και οικονομικά ανεξάρτητος και λειτουργεί ως ιδιωτικός φορέας, λαμβάνοντας πληρωμή για την παροχή των υπηρεσιών του. Ο Οργανισμός στην διάρκεια της λειτουργίας του έχει να επιδείξει μία σειρά από συμφωνίες και συνθήκες που αφορούν στην προστασία της πνευματικής, ή κατά άλλους, διανοητικής ιδιοκτησίας. Όταν μάλιστα ανέλαβε το έργο της συγγραφής και υποβολής στον ICANN μίας έκθεσης με προτάσεις¹⁰⁶ του για την διαχείριση των domain names και την γενικότερη οργάνωση του DNS, μία εκ των αρχών που ακολούθησε ήταν και η διατήρηση σε ισχύ των ήδη υπαρχόντων συνθηκών και η προσαρμογή τους στην νέα πραγματικότητα του Internet και όχι η δημιουργία νέων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, τα οποία θα αναδυθούν μέσα από το Internet¹⁰⁷.

---

¹⁰⁵ Στο εξής απλά ο «Οργανισμός».

¹⁰⁶ Πρόκειται για την έκθεση του WIPO με τίτλο: “*The Management of Internet names and Addresses: Intellectual Property Issues*”, Final Report of the WIPO Internet Domain Name Process, <http://wipo2.wipo.int>, 30 Απριλίου 1999.

¹⁰⁷ Για περισσότερες πληροφορίες και σχόλια βλ. το site του WIPO <http://www.wipo.org> και πιο συγκεκριμένα το link για την «Διαδικασία WIPO» ή στα αγγλικά: “WIPO Internet Domain Name Process”

Εκτός όμως από τη πιο πάνω αρχή η οποία αναφέρθηκε, ο Οργανισμός βασίστηκε και σε κάποιες άλλες θεμελιώδεις αρχές, προκειμένου να φτάσει τελικώς στην διαμόρφωση αυτού του κειμένου, οι οποίες είναι οι εξής:

- Αναγνωρίζοντας τον παγκόσμιο χαρακτήρα του Internet, και το μεγάλο εύρος χρήσεων το οποίο μπορεί αυτό να εκλάβει, ο Οργανισμός προσπάθησε να σχεδιάσει μία διαδικασία που θα ήταν διεθνής και η οποία θα ήταν ανοικτή σε όλους εκείνους οι οποίοι ενδιαφέρονται για τη χρήση και μελλοντική εξέλιξη του Internet, χωρίς με άλλα λόγια να αποκλείεται κανείς αξιωματικά από αυτές τις ομολογουμένως πολύ σημαντικές διαδικασίες.
- Η προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δεν καθίσταται αυτοσκοπός παραμερίζοντας η ενδεχομένως μειώνοντας την σημασία άλλων αναγνωρισμένων δικαιωμάτων, όπως για παράδειγμα τα δικαιώματα που εγγυάται η «Παγκόσμια Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου». Έτσι λοιπόν ο Οργανισμός φρόντισε μέσα από τις διεργασίες για την ολοκλήρωση της «Διαδικασίας για τα Domain names» να προστατεύσει παράλληλα και τα υπόλοιπα δικαιώματα.
- Σε ένα τρίτο στάδιο, ο Οργανισμός έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον και στο να μη εμπλακεί στην λειτουργικότητα του Internet με το να επιβάλλει παράλογους περιορισμούς στις αυτοματοποιημένες, σε μεγάλο βαθμό, διαδικασίες που χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα οι αρμόδιοι φορείς για την καταχώριση των domain names. Η συνειδητοποίηση της μεγάλης και κεντρικής σημασίας του Internet, η ικανότητά του να εξυπηρετεί συγχρόνως ένα τεράστιο όγκο χρηστών και η ποικιλία των ενδιαφερόντων που μπορεί να έχουν αυτοί οι χρήστες, κατέστησε σαφές πως ο ρόλος του Οργανισμού δεν ήταν παρεμβατικός, αλλά συμβουλευτικός.
- Τέλος, ο Οργανισμός σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να επέμβει στην ραγδαία και συνεχόμενη εξέλιξη της τεχνολογίας και των τεχνικών δυνατοτήτων του Internet και άρα φρόντισε οι συστάσεις του να μην εμποδίζουν την τεχνολογική εξέλιξη και την ανάπτυξη καινοτομιών.

Η έκθεση αυτή του WIPO κατατέθηκε τελικά όχι μόνο στον ICANN, αλλά και στα κράτη μέλη του WIPO για να τύχει επεξεργασίας, ενδεχομένων προτάσεων και τελικά και αλλαγών.

3.2. Περιεχόμενο του “Final Report of the WIPO Internet Domain Name Process”

3.2.1. Εισαγωγή

Η Έκθεση αυτή του WIPO ήταν το αποτέλεσμα μίας μακράς και απαιτητικής διαδικασίας, κατά την οποία χρειάστηκε να ληφθούν πολλά στοιχεία υπ’ όψη και να συμβιβαστούν επίσης πολλά συμφέροντα. Κάποια από τα στοιχεία αυτά είναι και οι αρχές που παρουσιάστηκαν αναλυτικά στο πρώτο μέρος του κεφαλαίου αυτού. Όσον αφορά στον συμβιβασμό συμφερόντων θα ήθελα απλά να αναφέρω τον χαρακτηριστικότερο συμβιβασμό όλων, αυτόν που χρειάστηκε να γίνει προκειμένου να υιοθετηθεί η «Ενιαία Διαδικασία Επίλυσης Διαφορών» (“**UDRP**”, “**Uniform Dispute Resolution Policy**”). Αρκεί να σκεφτεί κανείς πως ζούμε σε έναν κόσμο πολλαπλών και συγκρουόμενων δικαιοδοσιών όπου η επίλυση διαφορών, ενιαία, σε παγκόσμιο επίπεδο και μέσω ενός οργάνου είναι μία σχεδόν αδύνατη διαδικασία. Παρόλα αυτά ο WIPO κατάφερε να δημιουργήσει αυτή την διαδικασία επίλυσης διαφορών¹⁰⁸, που ως αρχή μάλιστα, έχει την αποφυγή δημιουργίας των διαφορών εξ’ αρχής και όχι απ’ ευθείας την επίλυσή τους.

3.2.2. Αφετηρία και σκοπός της Έκθεσης του WIPO

Η Έκθεση του WIPO είχε ως εφελτήριο μία αντίστοιχη έκθεση του Υπ. Εμπορίου των ΗΠΑ, την Λευκή Βίβλο, για την οποία μιλήσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, σχετικά με το διαδίκτυο γενικότερα αλλά και με τη διαχείριση του DNS ειδικότερα. Η όλη διαδικασία μάλιστα απαιτήσε τρία στάδια:

- Στο πρώτο στάδιο κύριο μέλημα ήταν η εξασφάλιση ομοφωνίας σχετικά με τα θέματα τα οποία θα έπρεπε να συμπεριληφθούν στις συνομιλίες, τις διαδικασίες και το χρονοδιάγραμμα του όλου εγχειρήματος. Ζητήθηκε λοιπόν από τα κράτη – μέλη να καταθέσουν τα σχόλιά τους σχετικά με τα πιο πάνω ζητήματα¹⁰⁹. Τα θέματα τα οποία αναφέρθηκαν από όλους εκείνους οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στο αίτημα του WIPO δεν ήταν άλλα από τα τρία βασικά που αναφερόντουσαν στην Λευκή Βίβλο των ΗΠΑ, δηλ. η διαδικασία

¹⁰⁸ Για την UDRP θα μιλήσουμε αναλυτικότερα στην συνέχεια του κεφαλαίου.

¹⁰⁹ Η διαδικασία υποβολής των σχολίων του κάθε κράτους – μέλους ξεκίνησε την 8^η Ιουλίου 1998 και είχε ως χρονικό περιθώριο την 24^η Αυγούστου 1998. Η διαδικασία αυτή πήρε την ονομασία WIPO “*Request For Comments – I*” (ή WIPO RFC – 1).

επίλυσης διαφορών, ένας μηχανισμός για την προστασία των σημάτων φήμης και η εκτίμηση των αποτελεσμάτων στην πνευματική ιδιοκτησία της προσθήκης νέων gTLD's. Στο κάλεσμα του WIPO τελικά ανταποκρίθηκαν 66 κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμοί, επαγγελματικά συνδικάτα, επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα, που παρείχαν την γνώμη τους, βοηθώντας πολύ την συνέχεια της διαδικασίας.

- Στο δεύτερο στάδιο, το ζητούμενο ήταν να διευκρινιστούν περισσότερο και σε βάθος οι προτάσεις που είχαν ήδη γίνει κατά το πρώτο στάδιο. Έτσι ο WIPO ζήτησε από τα μέλη του μία δεύτερη συμπληρωματική έκθεση (“Request For Comments – 2”, “RFC – 2”)¹¹⁰. Αυτή τη φορά 72 κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμοί, επαγγελματικά συνδικάτα, επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα απάντησαν στο κάλεσμα του WIPO. Ένα μάλιστα πολύ σημαντικό στοιχείο αυτού του δεύτερου σταδίου ήταν και η οργάνωση τοπικών – περιφερειακών συναντήσεων και συμβουλευτικών συμβουλίων προκειμένου να συζητηθούν σε πιο άμεσο επίπεδο τα προς επίλυση θέματα. Περίπου 848 άτομα πήραν μέρος σε αυτές τις συζητήσεις και 155 από αυτά έκαναν παρουσιάσεις και επικοινωνητικές παρεμβάσεις¹¹¹.
- Το τρίτο στάδιο συνίστατο στην έκδοση στις 23 Δεκεμβρίου 1998, μίας ενδιάμεσης, θα λέγαμε, έκθεσης η οποία περιελάμβανε κάποιες προτάσεις και η οποία έγινε αντικείμενο εκ νέου, σχολιασμού, με την μορφή ενός RFC – 3 (“Request For Comments – 3”). Σε αυτό το τελευταίο κάλεσμα του WIPO ανταποκρίθηκαν αυτή τη φορά 196 κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμοί, επαγγελματικά συνδικάτα, επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα, και παρείχαν την άποψή τους. Ο θεσμός των περιφερειακών μάλιστα συμβουλίων συνεχίστηκε με εξίσου μεγάλη επιτυχία¹¹².

Σκοπός της όλης διαδικασίας ήταν κυρίως η οργάνωση του Domain Name System κατά τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγονται οι συγκρούσεις και οι δικαστικές διαμάχες. Ο τελικός μάλιστα σκοπός, κατά τη γνώμη μου δεν ήταν άλλος από την διευκόλυνση του εμπορίου εν γένει. Ο WIPO είχε να κάνει με τη σύγκρουση δύο

---

¹¹⁰ Η δεύτερη αυτή έκθεση ζητήθηκε από τον WIPO στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 και είχε χρονικό περιθώριο υποβολής των προτάσεων μέχρι την 6^η Νοεμβρίου 1998.

¹¹¹ Σχετικά με το πρόγραμμα των συναντήσεων αυτών και την συμμετοχή σε αυτά βλ. στο Παράρτημα, Πίνακας 2.

¹¹² Σχετικά με το πρόγραμμα των συναντήσεων αυτών και την συμμετοχή σε αυτά βλ. στο Παράρτημα, Πίνακας 3.

συστημάτων, ενός παραδοσιακού και ενός πρωτοεμφανιζόμενου. Το μεν παραδοσιακό, αυτό της πνευματικής ιδιοκτησίας, διαχειρίζεται από δημόσιους φορείς με βάση την αρχή της εδαφικότητας και έχει ισχύ μόνο στον χώρο που εφαρμόζεται, ενώ το νέο σύστημα, αυτό του Domain Name System, κατά κύριο λόγο διαχειρίζεται από ιδιωτικούς φορείς, δίνοντάς του μία παγκόσμια υφή, αφού είναι προσβάσιμο από οπουδήποτε στον κόσμο. Το ζητούμενο λοιπόν ήταν ο συμβιβασμός αυτών των δύο συστημάτων. Για την καλύτερη μάλιστα μελέτη του όλου θέματος ο WIPO αποφάσισε την δημιουργία ενός Panel of Experts με μεγάλη αντιπροσώπευση και γεωγραφική αλλά και ποιοτική¹¹³.

3.2.3. Τα ζητήματα που τελικώς έτυχαν επεξεργασίας κατά την Διαδικασία του WIPO.

Το κύριο ζήτημα το οποίο απασχόλησε εκτενώς τους ειδικούς του WIPO κατά την διάρκεια των διαδικασιών αυτών ήταν η εξάλειψη της σύγχυσης που επικρατούσε μεταξύ του κόσμου του Internet και του πραγματικού κόσμου, όσον αφορούσε στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας. Ως αποτέλεσμα αυτού, οι ειδικοί εκτιμούσαν πως θα κατάφερναν να μειώσουν αισθητά τις διαφορές που προέκυπταν σε σχέση με τα πνευματικά δικαιώματα και που προέρχονταν από την καταχώριση των domain names στους διάφορους αρμόδιους φορείς. Με άλλα λόγια λοιπόν, ο εξορθολογισμός του συστήματος καταχώρισης των domain names, η εξομάλυνση των διαδικασιών καταχώρισης και η ενιαιοποίηση εν τέλει του όλου συστήματος ήταν οι βασικοί στόχοι της διαδικασίας που ξεκίνησε ο WIPO.

Η συνύπαρξη των δύο διαφορετικών συστημάτων που περιγράφηκαν πιο πάνω ήταν επίσης ένα από τα βασικά θέματα που είχε να αντιμετωπίσει ο WIPO. Φαινόταν πως μέχρι τότε το ένα σύστημα λειτουργούσε αυτόνομα σε σχέση με το άλλο, χωρίς να λαμβάνει το ένα υπ' όψιν του το άλλο, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνεχώς προβλήματα και διαφορές. Από την μία πλευρά η καταχώριση ενός domain name ήταν μέχρι πρότινος μία πολύ απλή και ανέξοδη ουσιαστικά διαδικασία που δεν επέβαλε ουσιαστικά κανένα περιορισμό ή δέσμευση σε αυτόν που επιθυμούσε να καταχωρίσει ένα domain name. Η απλοποιημένη σε

---

¹¹³ Χρησιμοποιώντας την λέξη «ποιοτική», στο συγκεκριμένο σημείο εννοώ ότι υπήρχαν εκπρόσωποι από διάφορους τομείς ενδιαφέροντος του Internet, δηλαδή και από το επιχειρηματικό κομμάτι και από το τεχνικό κομμάτι, αλλά και από το νομικό κομμάτι κ.ο.κ.

μεγάλο βαθμό αυτή διαδικασία ήταν όμως και ένας από τους κύριους λόγους που ώθησαν το Internet στην τεράστια ανάπτυξη που γνώρισε την τελευταία δεκαετία. Στην διαδικασία του WIPO όμως διατυπώθηκαν κάποιες αρκετά ριζοσπαστικές, για τα μέχρι τότε δεδομένα ελευθερίας και απλότητας που διέκριναν το Internet, ιδέες και προτάσεις για την μείωση των προβλημάτων και των εντάσεων. Μία από αυτές τις προτάσεις είχε να κάνει με την μεγαλύτερη παροχή πληροφοριών σχετικά με την ταυτότητα αυτών που επιθυμούσαν να καταχωρίσουν ένα domain name και την ευχέρεια στην πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες. Αυτή η παροχή πληροφοριών θα βοηθούσε σημαντικά στην μείωση των ηθελημένων παραβάσεων των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας από αυτούς που επιθυμούσαν την καταχώριση ενός domain name. Όπως είναι κατανοητό, αυτό θα γινόταν δυνατόν διότι από τη στιγμή που κάποιος που είχε δόλιες προθέσεις σχετικά με την καταχώριση ενός domain name, δεν θα ήταν πλέον απρόσιτος και μία άυλη παρουσία, αλλά θα είχε σάρκα και οστά που θα του έδιναν ακριβώς αυτές οι πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητά του. Αυτή η πρακτική θα δυσκόλευε πλέον αυτούς που με το προηγούμενο καθεστώς μπορούσαν να κρυφτούν πίσω από την ανωνυμία τους και να προσφεύγουν σε αθέμιτες πρακτικές.

Οι Συμβάσεις λοιπόν μεταξύ των αιτούντων της καταχώρισης ενός domain name και του αρμόδιου φορέα για την καταχώριση, μπήκαν στο στόχαστρο των συλλογισμών των ειδικών του WIPO. Οι Συμβάσεις αυτές θα έπρεπε σε κάθε περίπτωση να περιλαμβάνουν τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα και των δύο πλευρών και η μορφή τους θα έπρεπε να είναι είτε ηλεκτρονική είτε έντυπη¹¹⁴. Τα συμβόλαια αυτά περιέχοντας σημαντικά στοιχεία για την ταυτότητα του αιτούντος την καταχώριση θα αποτελούσε τη βάση για οποιαδήποτε μελλοντική ενέργεια, που θα χρειαζόταν να αναλάβει ο αρμόδιος καταχωρητής, όπως για παράδειγμα την ακύρωση μίας καταχώρισης εξαιτίας του γεγονότος της πλαστής ή αναξιόπιστης

---

¹¹⁴ Η διαφοροποίηση αυτή σχετικά με την ηλεκτρονική ή έντυπη μορφή των συμβολαίων είχε να κάνει με το γεγονός πως σε ορισμένα κράτη το θεσμικό πλαίσιο για τα ηλεκτρονικά συμβόλαια δεν είναι ακόμη πλήρως ανεπτυγμένο, με αποτέλεσμα να μην αναγνωρίζονται από αυτές τις δικαιοταξίες. Αυτό με τη σειρά του είχε ως αποτέλεσμα την αβεβαιότητα στις συναλλαγές. Δίνοντας λοιπόν την εναλλακτική λύση της έντυπης μορφής συμβολαίου καλύπτονταν όλες οι δικαιοταξίες ανεξαρτήτως αναγνώρισης ή μη των ηλεκτρονικών συμβολαίων. Όταν λέμε βέβαια ηλεκτρονικά συμβόλαια συμπεριλαμβάνουμε και τις ηλεκτρονικές υπογραφές. Μπορεί η Ευρωπαϊκή Ένωση να έχει ήδη προχωρήσει στην θεσμοθέτηση των ηλεκτρονικών υπογραφών με σχετική της οδηγία (2000/31), αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με τα υπόλοιπα κράτη του κόσμου. Λαμβανομένου δε υπ' όψη του παγκόσμιου χαρακτήρα του Internet δεν θα ήταν δυνατή μία μερική κάλυψη του θέματος.

παροχής των απαραίτητων πληροφοριών¹¹⁵. Οι πληροφορίες μάλιστα αυτές που αφορούσαν στην ταυτότητα του αιτούντος ενός domain name σε ανοιχτό gTLD (.com, .net, .org) ζητήθηκε να γίνονται διαθέσιμες στο κοινό δημοσιευόμενες στο Internet σε πραγματικό χρόνο (Real Time). Δεν παραλείφθηκε όμως να γίνει και μία πολύ σημαντική διαφοροποίηση – υπό την μορφή προτάσεως - ανάμεσα στα domain names που χρησιμοποιούνται για εμπορικούς σκοπούς (“Commercial Domain Names”) και σε αυτά που δεν χρησιμοποιούνται για εμπορικούς σκοπούς (“Non – Commercial Domain Names”). Όσον αφορά στα μεν πρώτα, η δημοσίευση των πληροφοριών και η αποκάλυψη της ταυτότητας του αιτούντος την καταχώριση είναι υποχρεωτικοί όροι στο συμβόλαιο καταχώρισης, ενώ στα δεύτερα μπορεί να τηρηθεί η ανωνυμία. Παρόλα αυτά η παραπάνω πρόταση κρίθηκε ότι δεν βρίσκει ακόμη πρόσφορο έδαφος και κατέληξαν στο ότι χρειάζεται εκτενής μελέτη προκειμένου να διαχωρίσουμε αρχικά ακόμη και το τι είναι τα εμπορικά και τα μη εμπορικά domain names, και άρα το θέμα παραπέμφθηκε σε μελλοντικές ρυθμίσεις.

Ακόμη ένα πολύ σημαντικό θέμα το οποίο έγινε προσπάθεια μέσω της έκθεσης του WIPO να αντιμετωπιστεί είναι και το τεχνικό πρόβλημα που παρουσιάζεται στο Internet, αυτό δηλαδή της μοναδικότητας των domain names. Λόγω τεχνικών προβλημάτων, όπως αναπτύχθηκε και σε προηγούμενο κεφάλαιο, τα domain names είναι μοναδικά και γι’ αυτό το λόγο άλλωστε επικράτησε και η αρχή της χρονικής προτεραιότητας στη καταχώρισή τους. Αυτά όμως ίσχυαν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 όταν το Internet βρισκόταν ακόμη σε εμβρύωδη κατάσταση και η τεχνολογία δεν είχε ακόμη προχωρήσει τόσο, ούτως ώστε να μας δίνει την δυνατότητα να ξεπεράσουμε το πρόβλημα της μοναδικότητας (“uniqueness”) των domain names και να μας λύσει τα χέρια, προκειμένου να εξαιρεθούν οι τριβές και να προχωρήσει η ανάπτυξη του Internet απρόσκοπτη.

Σήμερα, έχουν ανακαλυφθεί κάποιες μέθοδοι που επιτρέπουν την παρουσία των ιδίων domain names. Ενδεικτικά μία μέθοδος, που είναι και η πιο διαδεδομένη, έχει να κάνει με την δημιουργία “Portals” ή “Gateways”, δηλαδή ιστοσελίδων που συγκεντρώνουν μέσω Links μία ολόκληρη κατηγορία παρεμφερών ιστοσελίδων (ή παρεμφερών domain names, για να μην μπερδευόμαστε), με αυτό τον τρόπο

---

¹¹⁵ Ως απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα του αιτούντος την καταχώριση κρίθηκαν από τον WIPO η ταχυδρομική διεύθυνση, η ηλεκτρονική διεύθυνση (e-mail address), αριθμός τηλεφώνου, αριθμός τηλεμοιοτυπικού (fax) όπου υπάρχει, και σε περιπτώσεις οργανισμών ή επιχειρήσεων το όνομα του αρμόδιου για το συγκεκριμένο θέμα, σε περίπτωση που υπάρξει ανάγκη επικοινωνίας.

μπαίνοντας σε ένα συγκεκριμένο Portal θα ψάχνει ο χρήστης για συγκεκριμένη κατηγορία domain names που θα διαφοροποιούνται από άλλα domain names ακόμη και αν έχουν την ίδια ονομασία. Για να το καταλάβουμε καλύτερα, θα δώσω ένα πολύ απλό παράδειγμα: Ας υποθέσουμε πως κάποιος χρήστης επιθυμεί να βρει μέσω του διαδικτύου έπιπλα για το γραφείο του και πιο συγκεκριμένα ψάχνει την εταιρεία SATO, γνωρίζοντας εκ των προτέρων πως το domain name της SATO είναι www.sato.gr. Μπαίνοντας σε ένα Portal που έχει domain names (links) μόνο για έπιπλα γραφείου ξέρει ότι εκεί θα βρει την SATO που ψάχνει και όχι μία άλλη SATO. Αν αντιθέτως έμπαινε σε κάποιο άλλο Portal που είχε άλλη θεματική, πιθανόν να έβρισκε μία άλλη εταιρεία που χρησιμοποιούσε το ίδιο domain name. Με αυτό τον τρόπο γίνεται ένας διαχωρισμός των ίδιων domain names, χωρίς να επέρχεται σύγχυση στον χρήστη. Και αυτές όμως οι προτάσεις για συνύπαρξη ιδίων domain names, προσέκρουσαν σε τοίχο συμφερόντων που δεν έβλεπαν με καθόλου καλό μάτι το να έχει και κάποιος άλλος το ίδιο domain name, κι έτσι μπορεί να μη απορρίφθηκαν παντελώς, όμως δεν καθιερώθηκαν, κάτι το οποίο ενδεχομένως θα έλυne πολλά προβλήματα και θα δημιουργούσε αποσυμφόρηση στο διαδίκτυο.

Τέλος, η Έκθεση του WIPO πρότεινε την δημιουργία μίας διαδικασίας επίλυσης διαφορών σχετικών με τις καταχωρίσεις domain names, για την οποία θα μιλήσουμε ακριβώς σε αυτό το σημείο.

3.3. Ενιαία Διαδικασία Επίλυσης Διαφορών (Uniform Dispute Resolution Policy)

3.3.1. Εισαγωγικά Στοιχεία

Η Ενιαία Διαδικασία επίλυσης Διαφορών¹¹⁶ υιοθετήθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1999¹¹⁷ από τον ICANN και τέθηκε σε ισχύ την 1^η Ιανουαρίου 2000. Το προηγούμενο καθεστώς που είχε επιβάλλει η Network Solutions δεν είχε τα επιθυμητά αποτελέσματα για διάφορους λόγους. Κατά πρώτον, υποστηρίχθηκε ότι παρήγαγε άνισα αποτελέσματα για τους κατόχους σημάτων και τους καταχωρούντες, καλή τη πίστη, των ίδιων domain names. Προκειμένου να ενεργοποιηθεί η διαδικασία επίλυσης διαφορών απαιτούνταν να υπάρχει ακριβώς το ίδιο domain name με ένα σήμα και ύστερα μπορούσε να προσφύγει η NSI κατά του «παράνομου» κατόχου του domain name. Στην νέα διαδικασία όπως θα δούμε πιο κάτω, εκτός από την ομοιότητα του σήματος με το domain name εξετάζεται και το κατά πόσο προκαλεί σύγχυση στον χρήστη ή το κατά πόσο υπάρχει κίνδυνος πρόκλησης σύγχυσης. Ένα άλλο κρισιμότερο στοιχείο της νέας πλέον διαδικασίας είναι και ο υποχρεωτικός της χαρακτήρας που διασφαλίζεται μέσα από την ενσωμάτωση της ρήτρας για παραπομπή ενδεχόμενης διαφοράς μεταξύ κατόχου σήματος και κατόχου domain name σε υποχρεωτική διαιτησία, με βάση κάποιους κανόνες που έχει επεξεργαστεί και καθιερώσει ο WIPO, σε όλα τα συμβόλαια που υπογράφονται μεταξύ του αιτούντος την καταχώριση και του αρμόδιου φορέα. Οι κανόνες αυτοί, υποστηρίζουν κάποιοι, πως δίνουν ένα πλεονέκτημα, στις διαφορές αυτού του τύπου, στους κατόχους των σημάτων έναντι των κατόχων των domain names¹¹⁸.

3.3.2. Περιεχόμενο της Ενιαίας Διαδικασίας Επίλυσης Διαφορών

Η Διαδικασία αυτή καθορίζει τις σχέσεις, μεταξύ του αιτούντος την καταχώριση και οποιουδήποτε άλλου τρίτου, εκτός από τον αρμόδιο φορέα καταχώρισης, σχετικά με την καταχώριση και τη χρήση του domain name. Το πρόσωπο (φυσικό ή νομικό) που κάνει την αίτηση για καταχώριση ενός domain

---

¹¹⁶ Στο εξής απλά η «Διαδικασία».

¹¹⁷ Σωστότερο είναι να πούμε όχι ότι υιοθετήθηκε, αλλά η τελευταία της έκδοση παρουσιάστηκε την ημερομηνία αυτή.

¹¹⁸ Βλ. David Colker and David Gross, όπ.π., σελ. 12.

name, εγγυάται ότι από όσο ξέρει¹¹⁹, το domain name που θέλει να καταχωρίσει δεν παραβιάζει δικαιώματα τρίτων, ότι δεν κάνει την καταχώριση με δόλιο σκοπό και ότι δεν θα χρησιμοποιήσει εν γνώσει του το domain name για παράνομους σκοπούς και ενάντια στον νόμο. Από την πλευρά του ο αρμόδιος φορέας καταχώρισης δεσμεύεται με βάση την Διαδικασία να ακυρώσει, να μεταφέρει ή να κάνει αλλαγές στην καταχώριση όταν: α) λάβει γραπτή απόφαση δικαστηρίου, β) λάβει απόφαση των διοικητικών οργάνων που καθορίζονται από τη Διαδικασία, ή όταν γ) του δοθεί εντολή σχετικώς, από τον αιτούντα την καταχώριση. Η Διαδικασία προηγείται της δικαστικής οδού, η οποία ακολουθείται, αν χρειαστεί, αμέσως μετά. Σε κάθε περίπτωση η Διαδικασία συμφέρει από πολλές απόψεις εφόσον είναι αρκετά σύντομη και πάνω απ' όλα με ελάχιστο κόστος. Έτσι δίνεται οι ευκαιρία και στις δύο πλευρές να μετρήσουν, κατά κάποιο τρόπο, τις δυνάμεις τους πριν καταφύγουν στην λύση των δικαστηρίων.

Με βάση την Διαδικασία, οι αιτούντες την καταχώριση δεσμεύονται να εμφανιστούν μπροστά στα αρμόδια διοικητικά της όργανα, στην περίπτωση που κάποιος τρίτος εκφράσει παράπονα πως το προς καταχώριση domain name προσβάλλει δικαιώματά του, είτε διότι είναι πανομοιότυπο με νομίμως καταχωρημένο του σήμα, είτε διότι προκαλεί σύγχυση στους χρήστες. Απαραίτητο σε κάθε περίπτωση είναι το στοιχείο της κακοβουλίας από πλευράς του αιτούντος την καταχώριση και φυσικά το γεγονός πως δεν δικαιούται να κατέχει το συγκεκριμένο domain name. Η κακή πίστη με βάση την οποία λειτούργησε ο αιτών την καταχώριση αποδεικνύεται όταν έχουμε μία από τις εξής περιπτώσεις:

1. όταν ο αιτών την καταχώριση προβαίνει στην καταχώριση ενός domain name με σκοπό να το πουλήσει αργότερα στον νόμιμο δικαιούχο του¹²⁰, ή σε κάποιον από τους ανταγωνιστές του νόμιμου δικαιούχου,
2. όταν η καταχώριση γίνεται για να αποτραπεί ο κάτοχος ενός σήματος να το ενσωματώσει σε ένα domain name,
3. όταν η καταχώριση γίνεται για να προκληθεί ζημία σε ανταγωνιστική επιχείρηση,

---

¹¹⁹ Στα αγγλικά: “...to the best of his knowledge...”, αυτό προϋποθέτει πως ο αιτών την καταχώριση έχει κάνει από μόνος του μία έρευνα για να διαπιστώσει αν πράγματι το domain name που θέλει να καταχωρίσει χρησιμοποιείται ήδη από κάποιο άλλο πρόσωπο (Φυσικό ή νομικό). Η έρευνα αυτή συνίσταται στον απλό έλεγχο της λίστας που τηρούν οι αρμόδιοι φορείς καταχώρισης για το ποια domain names είναι ήδη καταχωρημένα και ποια όχι.

¹²⁰ Πρόκειται για τις περιπτώσεις του «κυβερνοσφετερισμού» ή της «κυβερνοπειρατείας» ή του “cybersquatting” για τα οποία μιλήσαμε ήδη σε προηγούμενο κεφάλαιο.

4. και όταν η καταχώριση γίνεται με σκοπό την παραπλάνηση των χρηστών προκειμένου να επισκεφθούν την ιστοσελίδα του κατόχου του domain name, πιστεύοντας πως στην πραγματικότητα επισκέπτονται την ιστοσελίδα του κατόχου του σήματος.

Πολύ σημαντικό επίσης είναι και το γεγονός πως πλέον, τα διαφιλονικούμενα domain names δεν «παγώνουν», ή καλύτερα, δεν τίθενται σε αναμονή, κατά τη διάρκεια της δικαστικής διαμάχης. Αντίθετα, κατά το προηγούμενο καθεστώς της NSI τα domain names που εμπλέκονταν σε μία διαμάχη θέτονταν σε «διαθεσιμότητα» έως την οριστική επίλυσή της, χωρίς να μπορεί να τα χρησιμοποιήσει κανείς.

3.3.3. Διαδικαστικά Στοιχεία της Ενιαίας Διαδικασίας Επίλυσης Διαφορών

Από τη στιγμή που κάποιος κάτοχος ενός σήματος καταθέτει μία προσφυγή στον WIPO, ή σε κάποιον άλλο από τους εγκεκριμένους φορείς που έχει ορίσει ο ICANN¹²¹, τότε αμέσως ο οργανισμός αυτός κάνει έναν προκαταρκτικό έλεγχο της προσφυγής για λόγους κανονικότητας και ύστερα προωθεί την προσφυγή στον κάτοχο του domain name. Αυτός με τη σειρά του, αφού λάβει γνώση της προσφυγής, έχει στην διάθεσή του είκοσι ημέρες για να προετοιμάσει και να καταθέσει την απάντησή του πίσω στον αρμόδιο, κατά περίπτωση, οργανισμό. Μόλις αυτός (καλύτερα να υποθέσουμε ότι ο αρμόδιος αυτός οργανισμός είναι ο WIPO για την αποφυγή γενικολογιών στο παράδειγμά μας) λάβει την απάντηση του κατόχου του domain name, δημιουργεί αμέσως ένα panel αποτελούμενο είτε από ένα πρόσωπο είτε από τρία. Η διαφοροποίηση αυτή της σύνθεσης του Panel έχει να κάνει με την επιθυμία των αντιπάλων πλευρών, μιας και αν δεν έχουν καμία απαίτηση, το panel αποτελείται ούτως ή άλλως από ένα πρόσωπο. Μόνο λοιπόν κατόπιν αιτήματος των διαφωνούντων μερών το panel αποκτά τριμελή σύνθεση¹²².

Κατόπιν το panel έχει δεκατέσσερις ημέρες να επεξεργαστεί την υπόθεση και μετά εκδίδει την απόφασή του και την παραδίδει στον WIPO. Ακριβώς μετά ο

---

¹²¹ Ο WIPO δεν είναι ο μόνος αρμόδιος υπεύθυνος διεθνής οργανισμός που έχει εγκριθεί από τον ICANN για την εφαρμογή της Ενιαίας Διαδικασίας Επίλυσης Διαφορών. Οι άλλοι εγκεκριμένοι οργανισμοί είναι: α) το “National Arbitration Forum”, β) το “eResolution Consortium” και γ) το “CPR Institute for Dispute Resolution”, για περισσότερες λεπτομέρειες όμως βλ. το website του ICANN και πιο συγκεκριμένα στο “Approved Providers for Uniform Domain name Dispute Resolution” ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση : <http://www.icann.org/udrp/approved-providers.htm>.

¹²² Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. Marcelo Halpern and Ajay K. Mehrotra, 2000, “From International Treaties to Internet Norms: The Evolution of International Trademark Disputes in the Internet Age”, University of Pennsylvania Journal of International Economic Law, Fall 2000, Vol. 21, No 3, σελ. 550 επ.

WIPO αναλαμβάνει την υποχρέωση της κοινοποίησης της απόφασης και στα δύο μέρη και της δημοσίευσής της στο σχετικό site του. Στην καλύτερη των περιπτώσεων η όλη διαδικασία έχει σχεδιαστεί για να μην διαρκεί πάνω από πενήντα ημέρες και πρέπει να κοστίζει μεταξύ 1500 και 3000 δολαρίων ΗΠΑ. Βέβαια οι διαφωνούντες έχουν στη συνέχεια τη δυνατότητα να προσβάλλουν την απόφαση αυτή του WIPO σε οποιοδήποτε δικαστήριο επιθυμούν. Όμως στο διάστημα αυτό ο ICANN δεν θα προχωρήσει στην εφαρμογή της απόφασης του panel και θα περιμένει την τελεσίδικη απόφαση του δικαστηρίου.

Σαν ένα τελικό συμπέρασμα θα έλεγα πως η διαδικασία αυτή του ICANN ταιριάζει απόλυτα στην νοοτροπία (γαλλ. “Mentalité”) του διαδικτύου και στην καινούργια κουλτούρα που αυτό έχει εφεύρει και προωθήσει. Πιο συγκεκριμένα αναφέρομαι στα στοιχεία εκείνα της διαδικασίας που την καθιστούν πρώτον πολύ σύντομη και δεύτερον πολύ φθηνή. Η ταχύτητα και το οικονομικά συμφερότερο είναι δύο από τα βασικά χαρακτηριστικά, αλλά και επιδιώξεις των χρηστών του Internet ανά τον κόσμο.

Μέρος Β': Η Αμερικάνικη Νομοθεσία για τα Domain Names

3.4. The Anti-Cybersquatting Consumer Protection Act¹²³

Το Anti-Cybersquatting Consumer Protection Act (στο εξής απλά ACPA) υιοθετήθηκε από το Αμερικάνικο Κογκρέσσο στις 29 Νοεμβρίου 1999. Πρόκειται για ένα νόμο που σκοπό του έχει την καταπολέμηση της πειρατείας των domain names στο Internet. Με βάση αυτό το νόμο, αν κάποιος κάτοχος ενός σήματος θεωρεί πως τα δικαιώματά του πάνω στο σήμα παραβιάζονται από κάποιον άλλο που έχει καταχωρίσει με κακή πίστη και πρόθεση ένα domain name ίδιο ή και παρόμοιο με το σήμα, ο κάτοχος του σήματος μπορεί να διεκδικήσει τα δικαιώματά του στα Ομοσπονδιακά Δικαστήρια¹²⁴. Η κακή πίστη ή πρόθεση, όπως ορίζεται από το ACPA, εξακριβώνεται από εννέα παράγοντες¹²⁵.

Ο ACPA υπογραμμίζει πως ακόμη και η υπόσκαψη σήματος φήμης εμπίπτει στις ρυθμίσεις του και κατά συνέπεια προστατεύει και αυτές τις περιπτώσεις. Παρόλα αυτά δεν είναι απαραίτητο, όπως αφέθηκε να εννοηθεί πιο πάνω, κάποιο σήμα να είναι πανομοιότυπο με ένα domain name για να μπορεί ο κάτοχος του σήματος να επωφεληθεί από τις ρυθμίσεις του ACPA, αρκεί μόνο το ότι είναι παραπλανητικά παρόμοια μεταξύ τους και δημιουργείται έτσι κίνδυνος σύγχυσης για τους χρήστες του διαδικτύου και γενικότερα για τους καταναλωτές. Αρκεί άλλωστε να δούμε τον τίτλο του νόμου αυτού, περί ου ο λόγος, για να καταλάβουμε πως το κύριο μέλημα του νομοθέτη ήταν η προστασία των καταναλωτών, έστω και σε εικονικό περιβάλλον (Virtual environment), όπως αυτό του Internet.

---

¹²³ Βλ. το αυθεντικό κείμενο του “*Anticybersquatting Consumer Protection Act*”, στο Παράρτημα.

¹²⁴ Η χρησιμοποίηση της λέξης «...Ομοσπονδιακά Δικαστήρια...», σε αυτό το σημείο δεν τυχαία. Το Αμερικάνικο νομικό σύστημα προβλέπει δύο ξεχωριστά συστήματα προστασίας των πνευματικών δικαιωμάτων. Το πρώτο, αφορά την προστασία σε πολιτειακό επίπεδο και το δεύτερο σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Στο δεύτερο επίπεδο, δηλαδή στο ομοσπονδιακό, το οποίο και μας ενδιαφέρει στην παρούσα μελέτη, ο νόμος που ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ νομικών και φυσικών προσώπων είναι ο ACPA.

¹²⁵ Ενδεικτικά, κάποιος από αυτούς τους παράγοντες είναι οι εξής: α) αν στο domain name περιλαμβάνεται μέρος ή το σύνολο της ονομασίας του εναγομένου, β) η πρόθεση του εναγομένου να διοχετεύσει την κίνηση των χρηστών του Internet, από την ιστοσελίδα του κατόχου του σήματος, στην δική του, γ) η προσφορά του εναγομένου να παραδώσει το domain name με οικονομικά ανταλλάγματα, δ) η ενδεχόμενη καταχώριση και άλλων σημάτων από τον εναγόμενο ως domain names, όμοιων ή παρόμοιων με τα σήματα αυτά, ε) το κατά πόσο το σήμα που ενσωματώνεται στο domain name είναι σήμα φήμης ή όχι κλπ.

Μία άλλη σημαντική ρύθμιση του ACPA, που έρχεται να καλύψει κατά τη γνώμη μου¹²⁶ ένα μεγάλο κενό στην αμερικάνικη νομοθεσία, είναι και αυτή που αφορά την καταχώριση ονομάτων ως domain names, φυσικών αυτή τη φορά προσώπων και όχι νομικών. Η ρύθμιση του ACPA προβλέπει πως δεν μπορεί κάποιος να καταχωρίσει ως domain name το όνομα, πανομοιότυπο ή παρόμοιο (κατά τα πρότυπα της ρύθμισης για τα νομικά πρόσωπα) ενός προσώπου που βρίσκεται στη ζωή χωρίς την συγκατάθεση αυτού του προσώπου, με σκοπό μάλιστα είτε την οικονομική εκμετάλλευση του ονόματος αυτού, είτε την πώλησή του στον φυσικό του δικαιούχο.

Ο ACPA μάλιστα, προχωρεί ακόμη ένα βήμα μπροστά σε σχέση με τα όσα ίσχυαν μέχρι τότε και εγκαθιδρύει ένα σύστημα αποζημίωσης του προσώπου του οποίου το όνομα ή το σήμα έχει καταχωρηθεί από κάποιο άλλο πρόσωπο ως domain name. Η αποζημίωση αυτή δεν μπορεί να είναι λιγότερο από 1.000\$ ΗΠΑ αλλά ούτε και περισσότερο από 100.000\$ ΗΠΑ, για κάθε domain name ξεχωριστά και καταβάλλεται βεβαίως από τον κάτοχο του ή των domain names. Χαρακτηριστική περίπτωση καταχώρισης περισσότερων του ενός domain names για το ίδιο όνομα είναι και αυτή του γνωστού πανεπιστημίου του Harvard, το οποίο προσέφυγε στα δικαστήρια διότι κάποιος ιδιώτης είχε καταχωρίσει περίπου 65 domain names που περιείχαν τη λέξη Harvard. Το Harvard βέβαια είναι ένα παγκοσμίου φήμης πανεπιστημιακό ίδρυμα που λειτουργεί από το 1827 και επιπλέον ήταν και ένα από τα πρωτοπόρα ιδρύματα στην εξέλιξη και χρήση του Internet. Στην αγωγή του Harvard κατά του ιδιώτη ζητούνταν η διαγραφή των domain names που ο τελευταίος είχε καταχωρίσει, αλλά δεν γινόταν λόγος πουθενά για καταβολή αποζημίωσης.

Ο ACPA όμως προβλέπει και για τους αρμόδιους φορείς καταχώρισης domain names την καταβολή αποζημίωσης στους κατόχους των σημάτων. Η αποζημίωση όμως αυτή δεν είναι αυτόματη, αφού τους δίνεται η ευκαιρία να μην καταβάλουν αυτή την αποζημίωση αν η συμπεριφορά τους είναι η «κατάλληλη», το οποίο με άλλα

---

¹²⁶ Εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως ο ACPA έρχεται να αναθεωρήσει και να συμπληρώσει έναν άλλο νόμο που μέχρι το 1999 κυριαρχούσε στο δίκαιο των σημάτων στις ΗΠΑ, πρόκειται για το Lanham Act του 1996. Ο νόμος αυτός αφορούσε την προστασία των σημάτων και των σημάτων φήμης και την υπόσκαψη αυτών, δεν συμπεριλάμβανε όμως καμία ρύθμιση για τα ονόματα των φυσικών προσώπων. Η αναθεώρηση λοιπόν αυτή, περιέλαβε και την ρύθμιση για τα ονόματα φυσικών προσώπων εν ζωή, μετά από περιπτώσεις καταχώρισης ως domain names, ονομάτων διάσημων ηθοποιών ή τραγουδιστών ή άλλων διάσημων προσώπων (όπως οι περιπτώσεις της Madonna ή του Sting κ.α.) με σκοπό την πώλησή τους στους πραγματικούς και νόμιμους κατόχους των ονομάτων αυτών. Η ρύθμιση αυτή για τα φυσικά πρόσωπα, έρχεται ως φυσικό επόμενο, αφού βασικός σκοπός του ACPA είναι η προστασία των καταναλωτών καθώς και η καταπολέμηση της κυβερνοπειρατείας, όποια μορφή και αν αυτή παίρνει.

λόγια, σημαίνει την άμεση συμμόρφωσή τους με τις αποφάσεις των δικαστηρίων, είτε για άμεση διαγραφή ενός domain name, είτε για την μεταφορά του στον κάτοχο του σήματος. Σε κάθε περίπτωση, η ευθύνη του αρμόδιου φορέα καταχώρισης και η συνεπακόλουθη υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως, πρέπει να αποδειχθεί στο δικαστήριο.

3.5. The Federal Trademark Dilution Act

Πρόκειται για ομοσπονδιακό νόμο του 1995, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 16^η Ιανουαρίου 1996, τροποποιώντας έναν άλλο ομοσπονδιακό νόμο, τον Trademark Act του 1946. Σκοπός του νόμου αυτού είναι η προστασία των σημάτων φήμης, εισάγοντας μία καινοτομία στο αμερικάνικο δίκαιο των σημάτων.

Ο κάτοχος ενός σήματος φήμης δικαιούται να ζητήσει προστασία από τα Ομοσπονδιακά δικαστήρια στην περίπτωση που κάποιο άλλο σήμα προκαλεί την εξασθένηση του σήματος φήμης. Η καινοτομία έγκειται στο γεγονός πως δεν είναι απαραίτητο πλέον να καταδειχθεί πως το άλλο σήμα προκαλεί σύγχυση μεταξύ των καταναλωτών, σχετικά με την προέλευση και τον κατασκευαστή του προϊόντος. Η εξασθένηση του σήματος φήμης στον “Federal trademark dilution Act”, ορίζεται ως η υπόσκαψη του σήματος φήμης και η μείωση της διακριτικής και αναγνωριστικής του ικανότητας. Το αν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης, λάθους, εξαπάτησης, ή η παρουσία ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ του κατόχου του σήματος φήμης και του τρίτου μέρους, δεν ενδιαφέρει τον νόμο αυτό. Η προστασία των σημάτων φήμης είναι πολύ μεγάλη στις Ηνωμένες Πολιτείες και οι κάτοχοί τους απολαμβάνουν μεγάλων προνομίων και πλεονεκτημάτων. Τα πλεονεκτήματα αυτά έχουν να κάνουν με τις ενδεχόμενες διαφορές οι οποίες προκύπτουν και κατά τις οποίες τα σήματα φήμης αντιμετωπίζονται, σχεδόν στο σύνολο των περιπτώσεων, ευνοϊκότερα.

Διακρίνονται δύο ξεχωριστές περιπτώσεις εξασθένησης σήματος φήμης. Η πρώτη απαντάται όταν η αξία ενός σήματος φήμης μειώνεται εξαιτίας της σύνδεσής του με κάποιο άλλα διαφορετικά προϊόντα¹²⁷. Η δεύτερη περίπτωση έχει να κάνει

---

¹²⁷ Η περίπτωση αυτή στην αμερικάνικη βιβλιογραφία ονομάζεται “*Blurring*”, από την αγγλική λέξη “*Blur*”, που σημαίνει «θάμπωμα», ή «μουντζούρωμα». Μεταφορικά σκεπτόμενος κάποιος λοιπόν, μπορεί να καταλήξει στην λογική σχέση του «θαμπώματος» ενός σήματος φήμης και της αξίας του, στα μάτια των καταναλωτών, όταν αυτό συνδέεται με άλλα διαφορετικά προϊόντα (στα αγγλικά “*dissimilar products*”). Ο ακριβής μάλιστα ορισμός που δίνεται στα αγγλικά στην έννοια “*Blurring*”, είναι ο εξής: “*Blurring involves an injury to a mark’s selling power, and occurs when there is a*

πάλι με την μείωση της αξίας ενός σήματος φήμης, αλλά αυτή τη φορά εξαιτίας της σύνδεσής του με προϊόντα ή υπηρεσίες κατώτερης ποιότητας¹²⁸.

Ο νόμος αυτός όπως προείπαμε, αναφέρεται στην προστασία των σημάτων φήμης. Κάτι τέτοιο θα ήταν όμως αδύνατο αν δεν καθορίζονταν πρωτίστως τα στοιχεία εκείνα που χαρακτηρίζουν ένα σήμα ως σήμα φήμης και το διαχωρίζουν από τα απλά σήματα. Τα κριτήρια αυτά είναι οκτώ. Ενδεικτικά αναφέρω τα εξής:

- Διάρκεια και έκταση της χρήσης ενός σήματος,
- Διάρκεια και έκταση της διαφήμισης και δημοσιότητας ενός σήματος,
- Η γεωγραφική έκταση στην οποία χρησιμοποιείται το σήμα,
- Φύση και έκταση της χρήσης παρόμοιων σημάτων από τρίτους.

Σε κάθε περίπτωση η απαρίθμηση των οκτώ αυτών κριτηρίων δεν εξαντλητική και περιοριστική. Το Δικαστήριο έχει την ευχέρεια να βασιστεί, κατά την κρίση του, και σε άλλα χαρακτηριστικά και κριτήρια.

Τέλος, ο νόμος αυτός προβλέπει και αποζημιώσεις για περιπτώσεις παραβάσεώς του. Το κρίσιμο όμως στοιχείο για την απόδοση αυτών των αποζημιώσεων στους ενάγοντες, είναι η ύπαρξη πρόθεσης για τις πράξεις των εναγομένων. Σε περίπτωση που αυτή αποδειχθεί τότε οι αποζημιώσεις είναι πλήρεις και καλύπτουν πραγματικές ζημίες, μελλοντικές ζημίες, αμοιβές δικηγόρων και έξοδα δικαστηρίων.

---

possibility that the senior mark will lose its ability to serve as a unique identifier of the products of the mark owner, due to the use of the junior mark.”

¹²⁸ Η περίπτωση αυτή στην αμερικάνικη βιβλιογραφία ονομάζεται “*Tarnishing*”, το οποίο στα αγγλικά σημαίνει «Αμαυρώνω», ή «κηλιδώνω». Και πάλι σε αυτή την περίπτωση η ονομασία αυτής της πρακτικής κρίνεται εύστοχη, από τη στιγμή που το σήμα φήμης συνδέεται με προϊόντα ή υπηρεσίες κατώτερης ποιότητας από αυτή την οποία οι καταναλωτές έχουν συνηθίσει για τα συγκεκριμένα προϊόντα και υπηρεσίες, μειώνοντας στα μάτια τους το σήμα φήμης. Ο ορισμός που δίνεται στα αγγλικά στον όρο “*Tarnishment*” είναι ο εξής: “*tarnishment or disparagement occurs when a plaintiff’s mark is used by a defendant in association with inferior or unwholesome goods or services.*”

3.6. Αμερικάνικη Νομολογία

3.6.1. Υπόθεση *Network Solutions, Inc v. Umbro International, Inc.*¹²⁹

Η υπόθεση αυτή έχει πολύ μεγάλη σημασία και, κατά τη γνώμη μου, καθίσταται θεμελιώδης, διότι ασχολείται με μία αρκετά ιδιόρρυθμη περίπτωση κατά την οποία ζητήθηκε να θεωρηθεί το domain name ως περιουσιακό στοιχείο και κατά συνέπεια να μπορεί να κατασχεθεί. Ας δούμε όμως λεπτομερώς τα πραγματικά περιστατικά και τις σκέψεις του δικαστηρίου.

3.6.1.1. Πραγματικά περιστατικά

Το όλο θέμα ξεκίνησε όταν η Umbro κατάφερε να κερδίσει μία υπόθεση εναντίον μίας καναδικής εταιρείας, της *3263851 Canada, Inc.*, στο Κομητειακό Ομοσπονδιακό Δικαστήριο (Federal District Court) της Κομητείας της Νότιας Καρολίνας. Στην συνέχεια, η Umbro απαίτησε την εκτέλεση αυτής της απόφασης, επιδιώκοντας την κατάσχεση του μοναδικού «περιουσιακού στοιχείου» που είχε η *3263851 Canada, Inc* σε αμερικάνικο έδαφος – 38 domain names που είχαν καταχωρηθεί στην *Network Solutions, Inc.*

Έτσι λοιπόν, η Umbro ξεκίνησε μία διαδικασία προσεπίκλησης.¹³⁰ Πρόκειται για μία διαδικασία κατά την οποία απαγορεύεται σε πρόσωπο (φυσικό ή νομικό, στην περίπτωση μας νομικό) που κατέχει περιουσιακά στοιχεία τρίτου, να τα αποδώσει στον ιδιοκτήτη τους πριν την έκδοση της τελικής δικαστικής απόφασης. Ορίστηκε μάλιστα ως μεσεγγυούχος¹³¹ (δηλαδή ως το νομικό πρόσωπο που κατέχει την περιουσία τρίτου) η *Network Solutions, Inc.* Η *Network Solutions, Inc.* απάντησε σε αυτή την απαίτηση της Umbro, λέγοντας πως δεν κατείχε στα χέρια της κατασχεσίμα περιουσιακά στοιχεία της *3263851 Canada, Inc.*

---

¹²⁹ Βλ. David Henry Dolkas and S. Tye Menser, November 2000, “*Is the Domain name “Property” ?*” , *Journal of Internet Law*, Vol. 4, No. 5, σελ. 2.

¹³⁰ Στα αγγλικά: “*Garnishment*”

¹³¹ Στα αγγλικά: “*Garnishee*”

3.6.1.2. Σκέψεις του Δικαστηρίου

Το Περιφερειακό Δικαστήριο,¹³² αρχικά θεώρησε τα domain names ως μία νέα μορφή πνευματικής ιδιοκτησίας και διέταξε την παράδοσή τους στο αρμόδιο γραφείο για την πώλησή τους με οποιονδήποτε τρόπο θεωρούσε σωστό το τοπικό αστυνομικό τμήμα.

Η *Network Solutions, Inc* άσκησε έφεση και η υπόθεση πήγε στο Ανώτατο Δικαστήριο της Πολιτείας της Βιρτζίνια. Το Δικαστήριο αυτό αναγνώρισε το γεγονός πως το δικαίωμα χρήσης ενός domain name αποτελεί πράγματι μία μορφή άυλης ιδιοκτησίας, αλλά δεν θεώρησε αυτή την ιδιοκτησία ως διαθέσιμη.¹³³ Παρόλο που το δικαίωμα, που απορρέει από τη σύμβαση που υπογράφεται μεταξύ του αρμόδιου φορέα καταχώρισης domain names και του αιτούντος την καταχώριση, για την χρήση του μοναδικού αυτού domain name, για συγκεκριμένη χρονική περίοδο υφίσταται δίχως αμφιβολία, το δικαίωμα αυτό συνδέεται άμεσα με τις υπηρεσίες καταχώρισης που παρέχει η *Network Solutions, Inc*. Το Δικαστήριο, στην προσπάθειά του να εξηγήσει το σκεπτικό του, προέβη στην διατύπωση μίας αναλογίας, κατά την οποία η σχέση που διαμορφώνεται μεταξύ της *Network Solutions, Inc* και του πελάτη της, είναι ανάλογη με αυτή που διαμορφώνεται μεταξύ μίας εταιρείας παροχής δορυφορικής τηλεόρασης και του πελάτη της, που προπληρώνει την συνδρομή για την απολαβή των συγκεκριμένων υπηρεσιών.

3.6.1.3. Απόφαση και συμπεράσματα

Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι η έννοια της άυλης ιδιοκτησίας που αποδίδεται στα domain names από το Δικαστήριο, προσεγγίζει περισσότερο την έννοια «υπηρεσία», παρά «ιδιοκτησία υπό στενή έννοια».¹³⁴ Έτσι, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να γίνουν αντικείμενο κατάσχεσης. Η καταχώριση ενός domain name είναι το προϊόν της σύμβασης για παροχή υπηρεσιών που υπογράφεται μεταξύ του αρμόδιου φορέα καταχώρισης και του αιτούντα την καταχώριση και άρα δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο κατάσχεσης. Το Ανώτατο Δικαστήριο της Πολιτείας της

---

¹³² Στα αγγλικά: “Circuit Court”

¹³³ Στα αγγλικά: “Dispositive”, δηλαδή δεν μπορούν να πουληθούν, να ενοικιασθούν, να μπουν σε υποθήκη, να κατασχεθούν κλπ.

¹³⁴ Ο όρος «ιδιοκτησία» εν στενή έννοια, σημαίνει κυριότητα, γεγονός που προϋποθέτει πράγμα, δηλ. ενσώματο αντικείμενο, (947 ΑΚ).

Βιρτζίνια, σε κάθε περίπτωση γνώριζε την σημασία της υπόθεσης την οποία είχε αναλάβει και τον μελλοντικό αντίκτυπο που θα είχε η απόφαση στην οποία θα κατέληγε. Πιστεύοντας πως το να εξισώσει ή εξομοιώσει τα domain names με περιουσιακά στοιχεία και ιδιοκτησία και κατά συνέπεια να επιτρέψει την κατάσχεσή τους, θα άνοιγε τους ασκούς του Αιόλου και θα επέτρεπε την κατάσχεση και άλλων domain names εταιρειών.

3.6.2. Απόφαση *Hasbro, Inc v Clue Computing, Inc*¹³⁵

Η υπόθεση αυτή είναι επίσης μία από τις πολύ σημαντικές υποθέσεις που έχει να επιδείξει η αμερικάνικη νομολογία και εμπίπτει στην κατηγορία των υποθέσεων “Cybersquatting” ή κυβερνοπειρατείας. Παρόλα αυτά όμως δεν αποτελεί μία κλασσική υπόθεση κυβερνοπειρατείας. Το στοιχείο που τη διαφοροποιεί είναι το γεγονός πως ενώ το σήμα “Clue” είναι ένα σήμα φήμης καταχωρημένο από τη Hasbro, η Clue Computing, Inc δεν καταχώρισε το domain name με κακό σκοπό, αλλά το καταχώρισε για να προωθήσει προϊόντα και υπηρεσίες που ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με την ονομασία της. Ας δούμε όμως καλύτερα, αναλυτικά τα πραγματικά περιστατικά και την υπόθεση για να κατανοήσουμε καλύτερα την περίπτωση αυτή.

3.6.2.1. Πραγματικά Περιστατικά

Η Hasbro, Inc είναι μία εταιρεία παραγωγής και εμπορίας παιχνιδιών, η οποία δραστηριοποιείται στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλά και παγκοσμίως, εδώ και πολλά χρόνια. Ένα από τα παιχνίδια που την έκαναν γνωστή είναι και το επιτραπέζιο παιχνίδι “Clue®”. Η εταιρεία Clue Computing, Inc από την πλευρά της, είναι μία εταιρεία η οποία έχει ως αντικείμενο την υψηλή τεχνολογία και τους υπολογιστές. Η τελευταία λοιπόν έσπευσε να καταχωρίσει το domain name “clue.com”, το οποίο χρησιμοποιούσε στο διαδίκτυο για την προώθηση των προϊόντων και των υπηρεσιών της. Η Hasbro κάποια δεδομένη στιγμή θέλησε να καταχωρίσει το domain name “clue.com”, όταν ανακάλυψε προς μεγάλη της έκπληξη της πως αυτό είχε ήδη καταχωρηθεί από άλλη εταιρεία και συγκεκριμένα από την Clue Computing, Inc. Το επόμενο βήμα της ήταν να θέσει σε λειτουργία την διαδικασία επίλυσης διαφορών, που τότε ήταν ακόμη στα χέρια της Network Solutions, καταφέροντας να καταστήσει το domain name αυτό ανενεργό. Στην συνέχεια άσκησε αγωγή κατά της Clue Computing, Inc. υποστηρίζοντας πως αυτό το domain name υπέσκαπτε το σήμα φήμης που αυτή κατείχε σε σχέση με το επιτραπέζιο παιχνίδι ζητώντας την αφαίρεσή του από την Clue Computing, Inc. και την απόδοσή του στην ίδια.

---

¹³⁵ Βλ. Aaron . W. Brooks, όπ.π., σελ 76.

3.6.2.2. Σκέψεις και απόφαση του Δικαστηρίου

Στην υπόθεση αυτή θα ξεκινήσουμε λίγο ανάποδα την ανάλυση του σκεπτικού, αναφέροντας πρώτα την απόφαση του δικαστηρίου και ύστερα τις σκέψεις που οδήγησαν το Δικαστήριο στην απόφαση αυτή.

Έτσι λοιπόν, στις 2 Σεπτεμβρίου του 1999 το Κομητειακό Δικαστήριο (“District Court”) της Κομητείας της Μασαχουσέτης αποφάσισε ότι η Hasbro δεν δικαιούταν να κατέχει το domain name “clue.com”.

Το Δικαστήριο θεώρησε πως οι κάτοχοι σημάτων φήμης δεν δικαιούνται αυτομάτως να αξιώνουν την κατοχή οποιουδήποτε σχετικού domain name. Τα δικαιώματα που απορρέουν από τα domain names καθορίζονται από τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που περιέχονται και περιγράφονται στην σχετική ιστοσελίδα. Στην περίπτωσή μας δεν υπήρχε καμία λογική σχέση μεταξύ των προϊόντων και των υπηρεσιών που περιέχονταν στην ιστοσελίδα “clue.com” και των προϊόντων και των υπηρεσιών που σχετίζονταν με το σήμα φήμης “Clue®”, της Hasbro. Επιπλέον, θα πρέπει να υπενθυμίσουμε και ένα ακόμη πολύ σημαντικό στοιχείο που ήδη έχει αναφερθεί στα εισαγωγικά στοιχεία της εν λόγω υπόθεσης, το γεγονός πως η Clue Computing, Inc. δεν καταχώρισε το συγκεκριμένο domain name με δόλιο σκοπό. Από τη στιγμή που ο Αμερικανός νομοθέτης έχει θεσπίσει συγκεκριμένα κριτήρια για την εξακρίβωση της δόλιας ή μη καταχώρισης ενός domain name και στην υπόθεσή μας, με βάση τα κριτήρια αυτά, προέκυψε πως δεν υπήρχε δόλος, συμπεραίνουμε πως πράγματι η Hasbro δεν είχε το δικαίωμα να κατέχει αξιωματικά (“by default”) το domain name “clue.com”.

3.7. Κοινοτικές Ρυθμίσεις

3.7.1. Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο COM(1998) 476 Τελικό¹³⁶.

Η Επιτροπή με το κείμενο αυτό που κατέθεσε στο Συμβούλιο και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ουσιαστικά σε εκείνη τη χρονική περίοδο, είχε ως σκοπό της την αξιολόγηση και τον σχολιασμό του τότε νέο εκδοθέντος Λευκού Βιβλίου¹³⁷ από το Αμερικανικό Κογκρέσσο.

Στο διάστημα που το Αμερικανικό Κογκρέσσο ετοίμαζε το κείμενο του Λευκού Βιβλίου, η Επιτροπή συνεδρίασε αρκετές φορές με τους Αμερικανούς αξιωματούχους. Η εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με το περιεχόμενο του Λευκού Βιβλίου ήταν γενικά ευνοϊκή. Η μόνη ένστασή της και ανησυχία της, θα λέγαμε, είχε να κάνει με την νομική μορφή του νέου οργανισμού, ο οποίος θα ιδρυόταν ως μη κερδοσκοπικό ιδιωτικό σωματείο των ΗΠΑ. Ως αποτέλεσμα αυτής της μορφής του νέου οργανισμού η Επιτροπή φοβόταν για θέματα που είχαν να κάνουν με το δικαίωμα του ανταγωνισμού, το δικαίωμα των εμπορικών σημάτων, την επίλυση των διαφορών και γενικότερα το διεθνές εμπορικό δίκαιο.

Η επιτροπή θεωρεί πως το Internet έχει διαδοθεί με πολύ μεγάλους ρυθμούς στην Ε.Ε. τα τελευταία χρόνια, όχι μόνο στον δημόσιο αλλά κυρίως στον ιδιωτικό τομέα και η Ε.Ε. πρέπει να λάβει ενεργό μέρος στις διαγραφόμενες εξελίξεις και ανακατατάξεις. Το θέμα της ιδιότητας του μέλους της Επιτροπής στον νέο οργανισμό είναι και αυτό ένα πολύ σημαντικό ζήτημα που επισημαίνει η Επιτροπή. Συμπερασματικά, θα λέγαμε πως το έγγραφο αυτό, συνοψίζει τις ανησυχίες της Επιτροπής σχετικά με τον αμερικανό-κεντρικό, μέχρι τότε, τρόπο οργάνωσης του Internet και την βούληση της να λάβει ενεργό μέρος στην όλη διαδικασία. Για τον λόγο ακριβώς αυτόν καλεί «...τις εθνικές γραμματείες των ccTLD's (τους εθνικούς δηλαδή τομείς ανωτάτου επιπέδου) στα κράτη – μέλη να δραστηριοποιηθούν και να οργανώσουν τα μέλη του νέου οργανισμού καθώς επίσης και να αναλάβουν ενέργειες

---

¹³⁶ COM (1998) 476 Τελικό, 29.07.1998.

¹³⁷ Θυμίζω πως το «Λευκό Βιβλίο» του Αμερικανικού Κογκρέσσο περιείχε κάποιες γενικές αρχές ως προς την διαχείριση και οργάνωση του Internet, αλλά είχε ως κύριο σκοπό του την δημιουργία ενός ανεξάρτητου μη κυβερνητικού οργανισμού για την διαχείριση του Internet. Η κατάληξη αυτής της προσπάθειας ήταν η δημιουργία του ICANN. Βλέπε ανωτέρω υπό κεφ. 1.2.4.1.1., Σελ. 19 επ.

ώστε να διασφαλίσουν την κατάλληλη εκπροσώπησή τους στο συμβούλιο ονομάτων του IANA και ενδεχομένως στο Διοικητικό Συμβούλιο του IANA.

3.7.2. Έγγραφο Εργασίας της Επιτροπής για τη δημιουργία τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet).

Το παρόν έγγραφο έρχεται να καλύψει ένα κενό που παρατηρήθηκε σχετικά με την ανυπαρξία στο Διαδίκτυο, ενός domain name ανωτάτου επιπέδου “.EU”. Επεξεργάζεται τα δεδομένα της εποχής σχετικά με την δυνατότητα δημιουργίας αυτού του TLD και την οργάνωσή του.

Πιο συγκεκριμένα, στο συγκεκριμένο έγγραφο η Επιτροπή έθετε κάποια ερωτήματα στα οποία προσπάθησε να δώσει απαντήσεις ή τουλάχιστον να τα επεξεργαστεί και να διατυπώσει ορισμένες σκέψεις της. Ενδεικτικά, εκ των έξι συνολικά ερωτημάτων, αναφέρω τα εξής πιο σημαντικά¹³⁸, κατά τη γνώμη μου:

- «Ζητείται ο σχολιασμός ενός διαγράμματος ανάθεσης του “.EU” TLD σε οργανισμό μητρώου. Υφίστανται εναλλακτικά μοντέλα για την οργάνωση του μητρώου που θα πρέπει να εξεταστούν;»¹³⁹,
- «Ποια πρέπει να είναι τα βασικά κριτήρια για την πολιτική καταχώρισης του μητρώου “.EU”; Πως θα πρέπει η πολιτική καταχώρισης να αναπτυχθεί και υλοποιηθεί; Από την υπεύθυνη για το μητρώο οργάνωση, από ειδικό συμβουλευτικό φορέα ή από την ίδια την επιτροπή;»¹⁴⁰,
- «θα ήταν ενδεδειγμένη η εφαρμογή στον τομέα “.EU” των πολιτικών του WIPO για τις διαφορές και τα εμπορικά σήματα, όπως περιέχονται στην έκθεσή του (Μάιος 1999), ή υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα θέματα αυτά;
Θα μπορούσε στον τομέα αυτό να υπάρξει κάποιος ειδικός ρόλος για το Γραφείο Εναρμόνισης της εσωτερικής αγοράς στο Alicante;»¹⁴¹

---

¹³⁸ Η επιλογή αναφοράς των συγκεκριμένων ερωτημάτων και όχι κάποιων άλλων, έχει να κάνει με το κατά πόσο τελικά αυτά τα ερωτήματα απασχόλησαν την Επιτροπή και τα υπόλοιπα όργανα της Ε.Ε. και στην συνέχεια. Πράγμα το οποίο θα αποδειχθεί και από τα επόμενα έγγραφα στα οποία θα αναφερθώ αμέσως μετά.

¹³⁹ βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, σελ. 2.

¹⁴⁰ βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, σελ. 2.

¹⁴¹ βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, σελ. 3.

Μετά την παράθεση των ερωτημάτων η Επιτροπή ξεκινάει προβαίνοντας σε κάποιες εισαγωγικές παρατηρήσεις σχετικά με το Διαδίκτυο, την εξέλιξή του, το DNS και τον ICANN.

Σε επόμενο σημείο αναφέρεται και η αναγνώριση της ευθύνης της E.E. σχετικά με την δημιουργία του “.EU”.¹⁴² Πιο συγκεκριμένα αναφέρεται ότι η συμβουλευτική επιτροπή των κυβερνήσεων (GAC) του ICANN θεωρεί ότι τα μητρώα ccTLD αποτελούν σε έσχατη ανάλυση, αντικείμενο δικαιοδοσίας της οικείας δημόσιας αρχής ή κυβέρνησης, καθώς και ότι ισχύει η αντίστοιχη εθνική δικαιοδοσία. Κατόπιν τούτου η E.E. θεωρείται ότι είναι η αρμόδια «δημόσια αρχή ή κυβέρνηση» για τους σκοπούς του TLD “.EU” και θα πρέπει να αναγνωριστούν αναλόγως και από τον ICANN.

Με δεδομένο την σε μεγάλο βαθμό αποκεντρωμένη δομή του διαδικτύου καθώς και το ιδιωτικό καθεστώς σχεδόν όλων των ενδιαφερομένων οργανισμών, συμπεριλαμβανομένου και του ICANN, τα όργανα της E.E. καλούνται να αποφασίσουν να αναλάβουν την εκπλήρωση της ελάχιστης ευθύνης που συνιστά η αίτηση του τομέα από τον ICANN και η δράση τους ως οικεία δημόσια αρχή που, σε περίπτωση ανάγκης, διαθέτει την τελική εποπτεία του τομέα. Η άσκηση δε, τέτοιας εξουσίας απαιτεί ότι το μητρώο του TLD “.EU” λειτουργεί για λογαριασμό της E.E. η οποία έχει και την ιδιοκτησία του TLD.

Επίσης, η Επιτροπή διατυπώνει με σαφήνεια τις προθέσεις τις και τις προτάσεις¹⁴³ της για τη δημιουργία ενός οργανισμού μητρώου στο οποίο θα ανατεθεί η λειτουργία του τομέα TLD “.EU”. Μία εκ των λύσεων που προτείνεται σχετικά με τον χαρακτήρα του νέου αυτού οργανισμού είναι και αυτή της δημιουργίας «...μίας μη κερδοσκοπικής ένωσης που θα μπορούσε να ενσωματωθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση και η οποία θα διαχειριζόταν τη λειτουργία του μητρώου “.EU” κατά τρόπο ώστε όλες οι κύριες ομάδες συμφερόντων να είναι σε θέση να συμμετέχουν στη διατύπωση των μέτρων πολιτικής του μητρώου.»

Η εναλλακτική λύση στην πιο πάνω πρόταση, σχετικά με τη δομή του νέου οργανισμού, είναι αυτή της υιοθέτησης μίας εξ ολοκλήρου ιδιωτικής, εμπορικής οντότητας.

Όσον αφορά στην πολιτική καταχώρισης εγγραφής στο μητρώο “.EU”, η Επιτροπή απλά προβαίνει στην διατύπωση ορισμένων σκέψεων. Αρχικά ξεκινάει με

¹⁴² Βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, σελ. 6.

¹⁴³ Βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, σελ. 7.

την θέση ότι η καταχώριση στο TLD “.EU”, θα πρέπει να είναι εμπορικά ελκυστική από την άποψη του διασυνοριακού ηλεκτρονικού εμπορίου. Προσθέτει επίσης την πολύ σημαντική πτυχή της πρακτικής του “cybersquatting” και του “warehousing”, πρακτικών που έχουν αποδειχθεί από την εμπειρία άλλων κρατών, ιδιαίτερα επιβλαβείς και πρέπει να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά και στην περίπτωση της E.E. Τέλος, αναφέρει πως παρόλο που τα θέματα αυτά φαίνονται εκ πρώτης όψεως πολλά και δυσεπίλυτα, στην ουσία δεν αποτελούν ανυπέρβλητο εμπόδιο, διότι έχουν αντιμετωπιστεί στο παρελθόν και από άλλα κράτη και μάλιστα με ιδιαίτερη επιτυχία.

Στον ιδιαίτερα ευαίσθητο τομέα της επίλυσης των διαφορών και της προστασίας των σημάτων, η Επιτροπή, σε «πρώτη φάση» επιλέγει την λύση της χρησιμοποίησης των μεθόδων του ICANN και του WIPO. Βεβαίως σημειώνεται πως το μητρώο “.EU” ενδέχεται να θελήσει να προσδώσει πρόσθετη σημασία σε ορισμένα χαρακτηριστικά της ευρωπαϊκής νομοθεσίας για τα εμπορικά σήματα. Για παράδειγμα, ορισμένα όρια και κριτήρια ενδέχεται να προσαρμοστούν ή να χαλαρώσουν ανάλογα με την εμπειρία.

Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει την ανάγκη παράλληλης συνέχεια λειτουργίας και των 15 ccTLD’s των κρατών – μελών και την συνέχιση των καταχωρίσεων σε αυτά, καθώς τα εθνικά μητρώα ccTLD’s είναι «...ιδιαιτέρως ενδεδειγμένα για την προώθηση υψηλού βαθμού καθολικότητας ώστε το ευρύ κοινό να έχει πρόσβαση και χρήση του διαδικτύου.»¹⁴⁴

---

¹⁴⁴ Βλ. στο COM(2000) 153 Τελικό, της 2.2.2000, σελ. 15.

3.7.3. Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. «Η Οργάνωση και Διαχείριση του Διαδικτύου. Ζητήματα Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής 1998 – 2000».

Από τον τίτλο και μόνο της Ανακοίνωσης αυτής συμπεραίνουμε την προσπάθεια της Επιτροπής με το συγκεκριμένο έγγραφο να συνοψίσει όλες τις εξελίξεις διεθνώς, σχετικά με το Internet και την οργάνωση του DNS κατά την περίοδο 1998 – 2000.

Αναφέρεται στον ρόλο και την δραστηριότητα του ICANN κατά την περίοδο αυτή, με ιδιαίτερη έμφαση σε ιστορικά στοιχεία δημιουργίας του ICANN αλλά και λειτουργίας του. Σκοπός αυτού του μέρους της ανακοίνωσης αλλά ίσως και γενικότερα του συνόλου της ανακοίνωσης, είναι κατά τη γνώμη μου, η μύηση πολλών ευρωπαίων, όχι μόνο πολιτών αλλά και ευρωπαϊκών οργάνων σε θέματα του Internet, τα οποία δεν είναι ευρέως γνωστά, πλην όμως καθίστανται πλέον θεμελιώδη και η Ε.Ε. πρέπει να λάβει ενεργό μέρος στις διεθνείς εξελίξεις και όχι να μείνει απλός παρατηρητής και θεατής αυτών.

Τα κύρια ζητήματα που απασχόλησαν την Επιτροπή σε αυτό το έγγραφο συνοψίζονται στα εξής:

- Δικαιώματα Πνευματικής ιδιοκτησίας: Κατάρτιση κώδικα δεοντολογίας ή άλλου κατάλληλου μέσου για την αντιμετώπιση της καταχρηστικής καταχώρισης ονομάτων πεδίου (Domain names), δηλ. τον «κυβερνοσφετερισμό» ή “Cybersquatting”,
- Εθνικοί τομείς Ανωτάτου Επιπέδου Κωδικού Χώρας (ccTLD): εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών που συνιστά ο ICANN – GAC, κατάρτιση και εφαρμογή κατευθυντήριων γραμμών για την προστασία των δεδομένων και την προστασία του ιδιωτικού βίου και την ανάπτυξη ορθής πρακτικής εκ μέρους των εθνικών μητρώων όσον αφορά τις πολιτικές καταχώρισης,
- Εναλλακτική Επίλυση Διαφορών: ανάπτυξη και εφαρμογή πολιτικών εναλλακτικής επίλυσης διαφορών με βάση τις συστάσεις του WIPO που θα είναι κατάλληλες για τα μητρώα TLD που λειτουργούν στην Ε.Ε.,
- Πολιτική Ανταγωνισμού: Η Επιτροπή θα εξακριβώσει εάν οι συμφωνίες και οι πρακτικές καταχώρισης επιχειρήσεων στον τομέα της οργάνωσης και της διοίκησης του Διαδικτύου εμπίπτουν στους κανόνες της Ε.Ε. περί

ανταγωνισμού (άρ.81 και 82 ΣυνθΕΕ) και, όταν είναι απαραίτητο, θα αναλάβει την κατάλληλη δράση με βάση τις άμεσες εξουσίες της.

Μετά την συνοπτική παρουσίαση των προβλημάτων που καλείται να αντιμετωπίσει η Επιτροπή, ακολουθεί¹⁴⁵ μία εκτενής αναδρομή στην διαδρομή που διανύθηκε μέχρι να φτάσουμε στη δημιουργία του ICANN και μία ανάλυση της οργάνωσής του, καθώς και του τρόπου χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων του¹⁴⁶. Η Επιτροπή επίσης, προβαίνει σε προτάσεις αναδιαμόρφωσης του υπάρχοντος συστήματος διευθυνσιοδότησης IP (Internet Protocol) που σήμερα είναι της μορφής IPv4¹⁴⁷, στο πιο προηγμένο σύστημα IPv6 με αριθμούς 128 ψηφίων¹⁴⁸.

Γενικά, η Επιτροπή δεσμεύεται να παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις στα πλαίσια των διεργασιών στον ICANN, καλεί τα κράτη – μέλη να αναπροσαρμόσουν τις πολιτικές τους και τις πρακτικές τους, ούτως ώστε να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις ανάγκες της εποχής και παροτρύνει τα εθνικά μητρώα των κρατών – μελών να βρίσκονται σε στενή συνεργασία με τις κυβερνήσεις τους σχετικά με την εφαρμογή των συστάσεων της GAC. Αναφέρεται επίσης, η πρόθεση της Επιτροπής¹⁴⁹ για τη δημιουργία του “EU” και του σχετικού μητρώου για τη συντήρησή του, προκειμένου να «...εξασφαλιστεί «...» μία πρόσθετη διάσταση επισήμανσης και ανάπτυξης».

Σημαντικές επισημάνσεις γίνονται στον ευαίσθητο τομέα της διαφάνειας και πρόσβασης σε δεδομένα¹⁵⁰ όπου διαφαίνεται η πρόθεση της Επιτροπής να συνεχίσει το διάλογο με τον ICANN και με την Κυβέρνηση των ΗΠΑ όσον αφορά στα ζητήματα προστασίας δεδομένων και προστασίας του ιδιωτικού βίου και τον τρόπο με τον οποίο αυτά αντικατοπτρίζονται στο συμβατικό πλαίσιο μεταξύ του ICANN και των μητρώων καταχώρισης των domain names. Τέλος, αναφορικά με την πολιτική ανταγωνισμού στα domain names, η Επιτροπή περιορίζεται να εξακριβώσει εάν οι συμφωνίες και οι πρακτικές καταχώρισης επιχειρήσεων εμπίπτουν στους κανόνες της

¹⁴⁵ Βλ. Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. «Η Οργάνωση και Διαχείριση του Διαδικτύου. Ζητήματα Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής 1998 – 2000». COM (2000) 202 Τελικό. Σελ.7 επ.

¹⁴⁶ Βλ. ibid Σελ.8.

¹⁴⁷ Πρόκειται για τις υπάρχουσες ομάδες διεθνήσεων (π.χ. 125.26.37.200).

¹⁴⁸ Το νέο σύστημα ομάδων διεθνήσεων, νέας γενιάς, αναμένεται να αποσυμφορήσει το σύστημα διευθυνσιοδότησης, καθώς οι απαιτήσεις των κινητών επικοινωνιών γίνονται ολοένα και μεγαλύτερες και το υπάρχον σύστημα δέχεται μεγάλες πιέσεις, αδυνατώντας να εξυπηρετήσει όλες τις ανάγκες της σημερινής κοινωνίας.

¹⁴⁹Βλ. Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. «Η Οργάνωση και Διαχείριση του Διαδικτύου. Ζητήματα Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής 1998 – 2000». COM (2000) 202 Τελικό. Σελ.19.

¹⁵⁰ Βλ. ibid Σελ.22 επ.

Ε.Ε. περί ανταγωνισμού (άρ. 81 και 82 της ΣυνθΕΕ) και, όταν είναι απαραίτητο, θα αναλάβει την κατάλληλη δράση με βάση τις άμεσες εξουσίες της δυνάμει της ΣυνθΕΚ¹⁵¹.

3.7.4. «Πρόταση Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την υλοποίηση του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet)».

Η δημόσια διαβούλευση για τη δημιουργία του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” ξεκίνησε τον Φεβρουάριο του 2000. Η δημιουργία μάλιστα αυτού του τομέα αποτελεί και έναν από τους στόχους της πρωτοβουλίας για την ηλεκτρονική Ευρώπη (“eEurope”), η οποία εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Λισσαβόνας στις 23 και 24 Μαρτίου 2000, με σκοπό την επίσπευση του ηλεκτρονικού εμπορίου.

Ο τομέας “.EU”, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Επιτροπής, μεταξύ άλλων, θα βελτιώσει τη διαλειτουργικότητα των διευρωπαϊκών δικτύων διασφαλίζοντας τη διαθεσιμότητα των εξυπηρετητών ονομάτων “.EU” στην Κοινότητα. Επίσης, μέσω του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”, η εσωτερική αγορά θα αποκτήσει μεγαλύτερη προβολή στην εικονική αγορά η οποία βασίζεται στο Διαδίκτυο. Ο τομέας “.EU”, θα παράσχει μία σαφώς αναγνωρίσιμη σύνδεση με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και θα επιτρέψει στις επιχειρήσεις, στους οργανισμούς και στα φυσικά πρόσωπα που βρίσκονται εντός της Κοινότητας να καταχωρηθούν σε έναν ειδικό τομέα, ο οποίος θα καθιστά την εν λόγω σύνδεση εμφανή.

Στις 25 Σεπτεμβρίου του 2000, το Διοικητικό Συμβούλιο του ICANN ενέκρινε ψήφισμα, σύμφωνα με το οποίο οι διγράμματοι κωδικοί ISO, όπως ο .EU, οι οποίοι προορίζονται για χρήση για οποιαδήποτε εφαρμογή η οποία σχετίζεται με τον κωδικό, είναι δυνατόν να εκχωρηθούν ως ccTLD’s. Αυτό το ψήφισμα του ICANN κατά κάποιο τρόπο, έλυσε τα χέρια της Επιτροπής και της επέτρεψε να προωθήσει την πρόταση, αναμένοντας βεβαίως την έγκαιρη επίτευξη των αναγκαίων τεχνικών και νομικών συμφωνιών.

Μετά από πρόταση της «Προσωρινής Καθοδηγητικής Ομάδας» (“Interim Steering Group”), για την δημιουργία του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”, η Επιτροπή κατέληξε μετά από αξιολόγηση του θέματος ότι δεν ήταν αναγκαία κάποια

---

¹⁵¹ Βλ. ibid σελ. 23.

επόμενη ανακοίνωση και θεωρούσε ότι ήταν σκόπιμο να προτείνει άμεσα το μέσο υλοποίησης του τομέα “.EU”.

Ο προτεινόμενος, λοιπόν αυτός Κανονισμός¹⁵², έχει ως αντικείμενο¹⁵³ την ανάθεση στην Επιτροπή της δημιουργίας του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”, καθώς και τον ορισμό του μητρώου που θα διαχειρίζεται τον τομέα αυτό. Μέσα από τον Κανονισμό γίνεται μία προσπάθεια να οριστούν, αρχικά και στην συνέχεια να υλοποιηθούν, οι όροι λειτουργίας του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”.

Τα χαρακτηριστικά του μητρώου αναφέρονται στο άρθρο 2 του Κανονισμού και συνοψίζονται στα εξής:

- Πρόκειται για τον φορέα που είναι επιφορτισμένος με την οργάνωση, τη διοίκηση και τη διαχείριση του τομέα “.EU”.
- Ορίζεται από την Επιτροπή, αφού πρώτα συναφθεί σύμβαση με το μητρώο, περιορισμένου χρόνου αλλά ανανεώσιμη.
- Το μητρώο είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός με καταστατική έδρα, κεντρική διοίκηση και κύρια εγκατάσταση εντός της Κοινότητας και
- Το μητρώο θα συνάψει σύμβαση με τον ICANN για την εκχώρηση των domain names, σύμφωνα με τις σχετικές αρχές που συνιστά η Κυβερνητική Συμβουλευτική Επιτροπή (GAC).

Οι υποχρεώσεις του μητρώου¹⁵⁴ από την άλλη μεριά είναι οι εξής:

- Το μητρώο υποχρεούται να τηρεί τους κανόνες, τις πολιτικές και τις διαδικασίες που ορίζονται από τον Κανονισμό και έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή σύμφωνα με αυτόν.
- Το μητρώο οργανώνει και διαχειρίζεται τον τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”.
- Τηρεί τους ισχύοντες κανόνες περί δημοσίων συμβάσεων και τηρεί επίσης διαφανείς και αμερόληπτες διαδικασίες.
- Καταχωρίζει τα domain names στον τομέα “.EU” και
- Επιβάλλει προσιτά ετήσια τέλη.

Η Επιτροπή έχει αναλάβει, σύμφωνα με το άρθρο 4 του Κανονισμού, την αποκλειστική αρμοδιότητα της έγκρισης των κανόνων της δημόσιας πολιτικής σχετικά με την υλοποίηση του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”, κατόπιν διαβούλευσης με το μητρώο. Αναφορικά με τις τυχόν διαφορές που θα προκύψουν

¹⁵² Στο εξής απλά «ο Κανονισμός».

¹⁵³ Βλ. COM (2000) 827 Τελικό της 12.12.2000, άρθρο 1, σελ. 9.

¹⁵⁴ Βλ. COM (2000) 827 Τελικό της 12.12.2000, άρθρο 3, σελ. 10.

από την καταχώριση domain names, η Επιτροπή αναλαμβάνει την δέσμευση να θέσει σε ισχύ δύο δράσεις:

- Η μεν πρώτη έχει να κάνει με την καθιέρωση του απαραίτητου νομικού, πολιτικού και διαδικαστικού πλαισίου, προκειμένου να αποφεύγονται οι καταχρηστικές πρακτικές καταχώρισης domain names και
- Η Δεύτερη αναφέρεται στην θέσπιση εξωδικαστικής διαδικασίας επίλυσης διαφορών σύμφωνα με τις συστάσεις του WIPO και κατ' αντιστοιχία με την Ενιαία Διαδικασία Επίλυσης Διαφορών. Η λύση της εξωδικαστικής διαδικασίας επίλυσης διαφορών δεν θα επηρεάζει καθόλου το δικαίωμα της δικαστικής προσφυγής.

Τέλος, η Κοινότητα διατηρεί όλα τα δικαιώματα σχετικά με τον τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU”, μεταξύ των οποίων ειδικότερα τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα λοιπά δικαιώματα σχετικά με τις βάσεις δεδομένων του μητρώου¹⁵⁵.

---

¹⁵⁵ Βλ. COM (2000) 827 Τελικό της 12.12.2000, άρθρο 6, σελ. 11.

Συμπεράσματα

Από την εκτενή ανάλυση που προηγήθηκε φαίνεται ξεκάθαρα πως το σύστημα των domain names όπως έχει διαμορφωθεί, παρουσιάζει, αν όχι πολλά και ανυπέρβλητα, σε κάθε περίπτωση όμως, αρκετά προβλήματα. Το παραδοσιακό - κλασσικό δίκαιο των πνευματικών δικαιωμάτων, φαίνεται να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες του νέου αυτού μορφώματος που ονομάζεται διαδίκτυο, χωρίς να χρειάζεται να δημιουργηθεί μία εντελώς νέα μορφή δικαίου που ενδεχομένως να είχε την ονομασία «Δίκαιο του Διαδικτύου». Είναι όμως γεγονός πως χρειάζεται μία αναπροσαρμογή των ήδη υπάρχοντων κανόνων για μπορέσουν να ανταποκριθούν στις επιταγές των εξελίξεων. Εξελίξεις, οι οποίες είναι ραγδαίες και δεν αφορούν μόνο και αποκλειστικά τον τεχνολογικό τομέα, αλλά και το νομικό κομμάτι, αφού παρατηρούμε συνεχώς και καθημερινά την εμφάνιση νέων μορφών διαφορών, με διαφορετικά κάθε φορά εμπλεκόμενα μέρη, που απαιτούν την κατά περίπτωση εξέταση και όχι την εφαρμογή ενιαίων νορμών και πρακτικών. Με βάση τα όσα ήδη αναπτύχθηκαν θα μπορούσα να προβώ σε μία παράθεση ορισμένων λύσεων και προτάσεων, οι οποίες θα μπορούσαν ενδεχομένως να εφαρμοστούν και ίσως να λύσουν στον ένα ή στον άλλο βαθμό το πρόβλημα των domain names:

- Σενάριο Πρώτο

Μία ριζική, θα λέγαμε, λύση στο πρόβλημα οργάνωσης και διαχείρισης των domain names, θα ήταν να αναγνωρίζαμε πως το τεχνικό κομμάτι έχει «σκοντάψει» σε έναν μη τεχνικό τομέα διαμόρφωσης πολιτικής και κατά συνέπεια να αποδεχούμε το γεγονός πως ίσως θα έπρεπε να πάψει το σύστημα των domain names (DNS) να υφίσταται όπως υπάρχει σήμερα, ή ίσως και να έπρεπε να πάψει να υφίσταται εντελώς. Με μία προσεκτική ματιά θα διαπιστώναμε πως αυτή η λύση της κατάλυσης εξ' ολοκλήρου του συστήματος των domain names, θα ήταν ίσως και η ιδεώδης. Όταν οι ιδρυτές του συστήματος των domain names προχώρησαν στην δημιουργία του, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν την εξέλιξη που αυτό θα είχε και τα ανυπέρβλητα, πολλές φορές, προβλήματα που θα δημιουργούνταν από το «μοίρασμά» (“distribution”) τους στους χρήστες του διαδικτύου.

Το νέο καθεστώς θα είχε να κάνει με την χρήση αυστηρά αριθμητικών και μη περιεκτικών διακριτικών γνωρισμάτων στοιχείων. Σήμερα, τα domain names

επιτελούν μία αναγνωριστική λειτουργία και έχουν μία αξία λογικής διασύνδεσης των με μία συγκεκριμένη εταιρεία ή με έναν συγκεκριμένο οργανισμό. Με άλλα λόγια, όταν ένας χρήστης βλέπει ένα domain name το συνδέει αυτόματα με την αντίστοιχη εταιρεία που αυτό εμπεριέχει. Η απώλεια αυτής της ομολογουμένως πολύ σημαντικής λειτουργίας που επιτελούν σήμερα τα domain names, θα αντισταθμιζόταν με την αυτόματη μείωση των νομικών διαφορών που προκύπτουν, του φόρτου εργασίας των δικαστηρίων και του κόστους που επιφέρουν σε όλους τους εμπλεκόμενους οι διαδικασίες αυτές.

Αντί του υφιστάμενου συστήματος όπου χρησιμοποιείται μία κεντρική βάση δεδομένων για την ονοματοδοσία των «περιοχών» του Internet (δηλ. των domain names), προτείνεται η αποκέντρωση και αποσυμφόρηση του συστήματος με τη δημιουργία πολλών καταλόγων (“Directories”), όπου τα domain names θα μπορούν να δίνονται σε πολλαπλά επίπεδα. Ήδη πολλές μηχανές αναζήτησης¹⁵⁶ εφαρμόζουν, όχι πάντως με μεγάλη επιτυχία, το σύστημα αυτό και μπορεί κανείς με απλά βήματα, μέσω της μηχανής αναζήτησης, να φτιάξει την δική του ιστοσελίδα, χωρίς να χρειάζεται να ανατρέξει σε έναν αρμόδιο φορέα καταχώρισης ακολουθώντας τις «παραδοσιακές» διαδικασίες καταχώρισης. Όπως καταλαβαίνει κανείς, η παραπάνω λύση έχει να κάνει κυρίως με την υπερπήδηση τεχνικών εμποδίων και σε καμία περίπτωση δεν είναι η ίδια με το να πας στον αρμόδιο φορέα και να καταχωρίσεις ένα domain name. Αυτή τη στιγμή όμως δεν ψάχνουμε για την αντικατάσταση του ήδη υφιστάμενου συστήματος με ένα πανομοιότυπο, ποιος ο λόγος άλλωστε, αλλά ψάχνουμε για την εξεύρεση βιώσιμων υποκατάστατων.

Η λύση αυτή, της κατάλυσης του υπάρχοντος συστήματος οργάνωσης των domain names και η ολοκληρωτική εξάλειψη αυτών, όσο και αν σε κάποιους, μας φαίνεται ιδεατή, δεν είναι εφικτή η πραγμάτωσή της. Τα παντός είδους συμφέροντα έχουν διεισδύσει τόσο βαθιά στον χώρο αυτό του διαδικτύου και έχουν επενδύσει τόσα πολλά χρήματα, που το να μιλάμε αυτή τη στιγμή για εξάλειψη των domain names ακούγεται πραγματικά, πέρα από κάθε φαντασία.

---

¹⁵⁶ Μέσω της μηχανής αναζήτησης www.yahoo.com, μπορεί κανείς ακόμη και σήμερα να δημιουργήσει την δική του ιστοσελίδα στην διεύθυνση www.geocities.com, μία ιστοσελίδα η οποία θα έχει την ακόλουθη μορφή, αν υποθέσουμε ότι επιθυμώ να φτιάξω μία ιστοσελίδα με το δικό μου όνομα (Καρακωνσταντής ή Karakonstantis), www.geocities.com/karakonstantis

- Σενάριο Δεύτερο

Ακούμε συνεχώς από τους γκουρού του Internet την ανάγκη για εκδημοκρατισμό του και απελευθέρωσή του. Η κραυγή αυτή για εκδημοκρατισμό θα μπορούσε ίσως να βοηθήσει προς τον σκοπό της αναδιοργάνωσης του συστήματος των domain names. Το να φέρουμε τη δημοκρατία στο διαδίκτυο, πρακτικά θα σήμαινε την συμμετοχή όλων των εμπλεκόμενων, είτε τεχνικοί λέγονται αυτοί, είτε νομικοί, είτε αρμόδιοι φορείς καταχώρισης, είτε κάτοχοι domain names σε μία διαδικασία όπου όλοι θα μπορούσαν να εκφράσουν τη γνώμη τους για την αναδιοργάνωση του DNS. Ουσιαστικά θα μπορούσε να δημιουργηθεί στο internet μία βάση δεδομένων όπου εκεί να μαζεύονται papers με μελετημένες προτάσεις και λύσεις, όπου στην συνέχεια θα τυγχάνουν επεξεργασίας και τα συμπεράσματα θα δημοσιεύονται στο διαδίκτυο. Με άλλα λόγια θα δημιουργηθεί ένα εικονικό forum όπου θα μπορούν όλοι να εκφράζουν την γνώμη τους και οι λύσεις που τελικά θα υιοθετούνται, θα εκφράζουν το μεγαλύτερο ποσοστό των χρηστών του διαδικτύου. Με βάση μάλιστα τα παραπάνω, η νομιμότητα των επιλογών αυτών θα είναι σαφώς μεγαλύτερη από σήμερα, αφού οι αποφάσεις παίρνονται από έναν μικρό αριθμό ατόμων.

Το πρόβλημα που δημιουργεί η δεύτερη αυτή λύση, είναι ότι κατ' αρχήν, δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή έτοιμη η διαδικασία που θα ακολουθηθεί κατά το στάδιο της υποβολής των προτάσεων και στη συνέχεια της επεξεργασίας αυτών. Η εκπόνηση ενός τέτοιου έργου είναι μάλλον δύσκολη αφού η εξασφάλιση ομοφωνίας θεωρείται σχεδόν αδύνατη. Τέλος, μπορώ με σιγουριά να πω, πως μία τέτοια μορφή άμεσης δημοκρατίας θα ενέχει και έναν επιπλέον κίνδυνο, αυτόν της μειωμένης πληροφόρησης ή ακόμη και της παραπληροφόρησης, διότι κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως στα θέματα διαμόρφωσης πολιτικής, εμπλέκονται και τεχνικά θέματα, τα οποία δεν μπορούμε να τα γνωρίζουμε όλοι.

Σε κάθε περίπτωση το πρόβλημα των domain names είναι μοναδικό στο είδος του και ίσως να είναι ο προπομπός μελλοντικών διενέξεων σχετικών με τα τεχνικά στάνταρντς. Αρκεί να δούμε πως θέματα που μέχρι σήμερα ήταν αμιγώς τεχνικά, τώρα έχουν επιπτώσεις και στην διαμόρφωση των πολιτικών. Αλλά και αντίστροφα, η διαμόρφωση των πολιτικών περνά πλέον μέσα από τον τεχνικό τομέα. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη συζήτηση για την αξιολόγηση και το φιλτράρισμα του περιεχομένου που περιέχεται στο Internet, όπου είδαμε καθαρά

την αλληλουχία, αλληλεξάρτηση και διασύνδεση του τεχνικού με το μη τεχνικό κομμάτι.

1. Έντυπη Ξένη Αρθρογραφία:

- Aaron W. Brooks, February 2000, *“The cautious interplay between trademarks and Internet domain names”*, Illinois Bar Journal, Vol. 88.
- Raines Byrd, *“V. The Domain Name System: A Case Study of the significance of Norms to Internet Governance”*, May 1999, Harvard Law Review, Vol. 112, No. 7.
- Rupesh Chandrani, *“Cybersquatting – A New Right to Protect Individual Names in Cyberspace?”*, October 2000, Entertainment Law Review, Vol. 11, Issue 8.
- David Colker and David Gross, *“Defending against IRS attacks on software development research and experimentation tax credits”*, April 2000, Journal of Internet Law, Vol. 3, No 10.
- Stephen J. Davidson and Laurie J. Dechery, *“Trademark as Navigator : Legal Implications of Trademark Use in Website Metatags and Advertising”*, May 1999, The Law School, University of Southern California Twentieth Annual Computer Law Institute, No. 37.
- Julianne Ross Davis, *“Trademark and Copyright on the Internet, Protecting your Trademark on the Internet”*, July 2000, The Federal Lawyer.
- Graeme B. Dinwoodie, *“(National) Trademark Laws and the (Non – National) Domain Name System”*, Fall 2000, University of Pennsylvania, Journal of International Economic Law, Vol. 21, No. 3.
- David Henry Dolkas and S. Tye Menser, *“Is the Domain name “Property” ?”*, November 2000, Journal of Internet Law, Vol. 4, No. 5.

- Chad Denver Emerson, “*Bad Faith in Cyberspace : Trademark Rights on the World Wide Web*”, December 2000, Tennessee Bar Journal, Vol. 36, No 12.
- Jacqueline Emigh, “*Domain Naming*”, September 1999, Computerworld, Vol. 33, No. 39.
- Daniel W. Gottlieb, “*Politicized Domain name war threatens e-commerce Growth*”, September 1999, Vol. 127, No. 3.
- Megan E. Groves, “*The Non – technical Nature of Domain Name Problems*”, Winter 1998, Indiana Law Journal, Vol. 74, No 1.
- Marcelo Halpern & Ajay K. Mehrotra, “*From International Treaties to Internet Norms: The Evolution of International Trademark Disputes in the Internet Age*”, Fall 2000, University of Pennsylvania, Journal of International Economic Law, Vol. 21, No. 3.
- Robert C. Houser, “*The Domain Name Game: New Rules Speed Wins for Trademark Owners*”, October 2000, Arizona Attorney, Vol. 10.
- Jessica Litman, “*The DNS Wars: Trademarks and the Internet Domain Name System*”, Spring 2000, The Journal of Small and Emerging Business Law, Vol. 4, No. 1.
- Franz C. Mayer, “*Europe and the Internet: The Old World and the New Medium*”, 2000, European Journal of International Law, Vol. 11, No. 1.
- Andrew G. McCormick, “*Masters of Their Domain: Tracking a domain name abuser can be like trying to box with a shadow*”, September 1999, CIO Web Business, Vol. 12, No. 3.
- Marcus J. Millet, “*Same Game in a New Domain – Some Trademark Issues on the Internet*”, August 1999, New Jersey Lawyer, No. 198.

- Milton Mueller, “*Competition in the Domain Name Market*”, August 1999, Business Communications Review, Vol. 29, No. 8.
- Kim Muller, “*International Trademark Association Year – End Review*”, April 2000, Trademark World, No. 126.
- Andrew D. Murray, “*Part I – Using Trademarks as Keyword Metatags*”, Autumn 2000, International Journal of Law and Information Technology, Vol. 8 No. 3.
- Ralph Nader, “*What’s in a Name.com? Plenty. A brawl over Net names could threaten Web self – government*”, September 1999, Business Week, No. 3645.
- Robert J. Posch Jr., “*Top Legal Issues in Internet Planning*”, July 1999, Direct Marketing, Vol. 62, No. 3.
- Margie Semilof, “*Domain Name game hits snag: Network Solutions, ICANN in struggle*”, August 1999, Computer Reseller News, No. 857.
- Sung Yang, “*Staking a Claim in Cyberspace: An Overview of Domain Name Disputes*”, Winter 2000, Willamette Law Review, Vol. 36, No. 1.

2. Έντυπη Ελληνική Αρθρογραφία:

- Α. Άνθιμος, «*Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο. Ο κίνδυνος από τα Domain names*», 2000, Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, Γ/2000.
- Α. Άνθιμος, «*Εισαγωγή στην Προβληματική των Domain Name*», Αύγουστος – Σεπτέμβριος 1999, Δίκαιο Επιχειρήσεων και Εταιρειών, 8-9/1999.
- Μανώλης Γ. Αντωνόπουλος, «*Τα ονόματα περιοχής στο Internet και τα Εμπορικά Σήματα*», 1999, Νομικό Βήμα.
- Γ. Γεωργιάδης, «*Η Προστασία των Διακριτικών Γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο – Domain Names*», Δεκέμβριος 1999, Δίκαιο Επιχειρήσεων και Εταιρειών, 12/1999.
- Ιωάννης Δ. Ιγγλεζάκης, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Αθηνών Αριθμ. 9485/2000*», 2000, Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, Δ/2000.
- Φωτοδότης Ι. Μάλαμας, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Αθηνών Αριθμ. 1250/2000*», 2001, Δίκαιο Επιχειρήσεων και Εταιρειών, 5/2001.
- Μιχάλης Θ. Μαρίνος, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Σύρου Αριθμ. 637/1999*», 2000, Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου.
- Μιχάλης Θ. Μαρίνος, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Λασιθίου Αριθμ. 496/2000*», 2001, Χρονικά Ιδιωτικού Δικαίου, Α/2001.
- Δημήτριος Ε. Παππάς, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Πατρών Αριθμ. 868/2001*», 2001, Χρονικά Ιδιωτικού Δικαίου, Α/2001.
- Δημήτριος Ε. Παππάς, «*Σχολιασμός της Απόφασης Μ.Πρ. Αθηνών Αριθμ. 3950/2001*», 2001, Δίκαιο Επιχειρήσεων και Εταιρειών, 6/2001.

3. Ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- <http://www.ican.org>
- <http://www.wipo.org>
- <http://www.europa.eu.int>
- <http://www.ebusinessforum.gr>
- <http://www.eett.gr>
- <http://www.ics.forth.gr>
- <http://elj.warwick.ac.uk/jilt/>
- <http://www.bakerinfo.com>
- <http://www.ripe.net/>
- <http://www.arin.net/>
- <http://www.apnic.net/>
- <http://www.iana.org/cctld/cctld-whois.htm>

4. Λεξικά:

- I. Χρυσοβιτσιώτη – I. Σταυρακόπουλου, «*Λεξικό Αγγλοελληνικό και Ελληνοαγγλικό Εμπορικών – Τραπεζικών και χρηματο – οικονομικών όρων*», Αθήνα 2001, Εκδόσεις Παπαζήση.
- D. N. Stavropoulos & A. S. Hornby, “*Oxford English – Greek Learner’s Dictionary*”, Oxford 1977, Oxford University Press.
- “*The American Heritage Dictionary of the English Language*”, 11th Edition, Boston 1982, Houghton Mifflin Company.
- “*Webster’s Seventh New Collegiate Dictionary*”, Springfield Massachusetts 1961, G. & C. Merriam Company.

5. Έντυπη Ξένη Βιβλιογραφία:

- F. Lawrence Street and Mark P. Grant, “*Law of the Internet*”, 2001, New York, Lexis Publishing.
- Thomas J. Smedinghoff, “*Online Law: The SPA’s Legal Guide to doing business on the Internet*”, 1996, New York, The Software Publishers Association.
- Stephen Elias and Patricia Gima, “*Domain Names: How to chose & Protect a Great Name for your Website*”, 2000, Stephen Elias and Patricia Gima Editions.
- Christos J. P. Moschovitis, “*History of the Internet : a Chronology, 1843 to the Present*”, 1999, New York, The Moschovitis Group, Inc.
- Lilian Edwards and Charlotte Waelde, “*Law and the Internet: Regulating Cyberspace*”, 1997, Oxford, Hart Publishing.

6. Πηγές:

- Νόμος 146 της 16^{ης} Δεκεμβρίου 1913/27, Ιαν. 1914, «Περί Αθεμίτου Ανταγωνισμού».
- Νόμος 2239 της 16^{ης} Σεπτεμβρίου 1994, «Περί Σημάτων».
- Υπόθεση Μ.Πρ. Αθηνών Αριθμ. 1889/2001, «Mad TV κατά Δαλαμάγκα» (Αδημοσίευτη).
- Υπόθεση Μ.Πρ. Αθηνών Αριθμ. 1318/2001, «BMG κατά Cyberdream» (Αδημοσίευτη).
- Κανονισμός 44/2001 «Για τη Διεθνή Δικαιοδοσία, την Αναγνώριση και την Εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις», EEL 12, 16.01.2001.
- Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο COM(1998) 476 Τελικό. «Καθεστώς Λειτουργίας του Internet, Διαχείριση των Ονομάτων και Διευθύνσεων στο Internet, Ανάλυση και Εκτίμηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το Λευκό Βιβλίο του Υπουργείου Εμπορίου των Ηνωμένων Πολιτειών». 29.07.1998.
- Πρόταση Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την υλοποίηση του τομέα ανωτάτου επιπέδου “.EU” στο Διαδίκτυο (Internet). COM (2000) 827 Τελικό. 27.03.2001
- Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. «Η Οργάνωση και Διαχείριση του Διαδικτύου. Ζητήματα Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής 1998 – 2000». COM (2000) 202 Τελικό. 11.04.2000

Παράρτημα